

Cờ Lê Số 14

Contents

Cờ Lê Số 14	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	43
11. Chương 11	48
12. Chương 12	53
13. Chương 13	58
14. Chương 14	61
15. Chương 15	66
16. Chương 16	71
17. Chương 17	75

Cờ Lê Số 14

Giới thiệu

Diệu Hằng thất tình mối tình đơn phương vs cậu bạn thân đã khổ lắm rồi còn để cho nàng gặp tên d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-le-so-14>

1. Chương 1

Tình yêu đơn phương vừa trong sáng, lại cao cả thánh thiện nhưng gìn giữ thứ tình yêu ấy vô cùng đau khổ...

- Ngon wá! Tay nghề của pà là số 1 chỉ thua mẹ tui thôi đó Hằng.

- Khen kiểu gì dzậy? Ông muốn chết hả?

- Khen mà! Nhưng mai pà khỏi làm cơm trưa cho tui nữa!

Thanh Hải ăn ngon lành mà nói làm Hằng đơ ra. Chẳng qua cả hai là bạn thanh mai trúc mã chơi chung từ lúc mẫu giáo, lại là hàng xóm, đi học chung trường đến tận lớp 11.

Ngày nào nàng cũng làm cơm trưa cho 2 đứa ăn cùng nhau và Hằng rất vui được làm điều đó vì nàng còn nổi lòng chưa dám thổ lộ với gã bạn thân. Nhưng Thanh Hải vô tư không hề hay biết cười khi khi nói...

- Tui mới có bạn gái, học lớp 10 dễ thương lắm chiều tui phải giới thiệu cho pà biết mới được.

Nàng có cảm tưởng trái đất đang bị hủy diệt, mặt cứ thế dờ dãi ra như đồ ngốc...

- Sao ... sao bắt ngờ dzậy? - Nàng hỏi muốn ghen hết cơm trong miệng.

- Thì hôm qua tui đi tập bóng về nè thì cô bé gửi thư. Thương thầm tui cả học kì đó pà, chữ đẹp người lại dễ thương nên tui gặt đầu cái rụp. Pà có thấy ba, má tui sinh tui ra đẹp trai có ý nghĩa lắm không ?

Diệu Hằng vẫn cứ ngồi như con ngốc trả lời theo phản xạ.

- Ông mà đẹp đẽ gì chứ?

- Ểh!? Tui dù sao cũng là đội trưởng đội bóng đá của trường chứ bộ.... Ahh có điện thoại... pà đi gặp bạn gái của tui ko Hằng? - Thanh Hải vô tư, dĩ nhiên tên này có biết gì đâu không vô tư cũng lạ nha.

Cái tên chết tiệt này nhấn tâm đến vô tư mà, nàng nói nhỏ xịu.

- Tui định cúp tiết sau!

- Wow! Chị Hằng dạo này quá dữ. Thế gặp pà sau nha!

Thằng bạn vuốt tóc rồi vui vẻ đi xuống chỉ còn mình cô nhóc ngồi trên sân thượng. Chuông vào tiết đầu giờ chiều vang lên, bên trên bồn nước xi-măng lớn cạnh đó có một người ngồi dậy cổ tỉnh táo thì nghe tiếp tiếng quảng hộp cơm nhựa vào tường thành bộn. Diệu Hằng gào lên...

- Tui chơi với ông 12 năm, nấu cơm hằng ngày dậy từ 5h sáng chỉ vì một con nhỏ viết chữ đẹp mà...

Nàng run lên vì giận rồi nước mắt chảy không kiểm soát ngồi bệt xuống. Gã Trên bồn nước nhú mày bực bội nhìn. Diệu Hằng nghe tim thật đau. Từ bé đến lớn nàng chưa từng buồn và thất vọng như vậy, chưa ra trận đã vấp vũ khí đi về rồi. Sóng mũi cay xè, nước mắt nước mũi lem nhem...

- Hức... tui còn chưa thổ lộ sao ông đồng ý quen người khác chứ? Thanh Hải ngu ngốc, xấu xí... hic

- ỒN WÁ!!!

Nàng đang khóc bù lu bù loa khí thế mà tên điên nào dám la lối. Hấn nhảy trực tiếp xuống từ bồn nước xi-măng cao, đáp nhẹ hoàn hảo. Nàng nhìn dáng người cao ráo, mặc đồng phục sai quy cách sọc sệt, tóc nhuộm xanh rêu nhạt xù nhẹ càng làm cho cái gương mặt đẹp trai thêm phần du dương.

Ngay lập tức nàng nuốt ngược nước mắt nín ngay lấp bắp cái tên mà học sinh năm 2 như nàng chắc chắn phải biết qua...

- Lâm... Lâm Tuấn Kiệt! - Nàng thốt ra tên hấn còn hơn đang kêu tên thần tượng. Cảm xúc kinh hãi đến ứ ớh nói không ra hơi. Nàng tiêu rồi, gã ta ngẫu nhiên nói khó chịu ...

- Ra cũng có chút kiến thức đó. Cô ở đây khóc lóc chọi đồ thì làm sao “anh đây” ngủ lúc cúp tiết hả nhỏ kia?!?

- T^T Xin lỗi, “anh” cứ ngủ tiếp đi!!!

Diệu Hằng chạy mất không quá 5” vì mạng nhỏ của mình. Hấn đứng xoay cổ nhìn hộp cơm bị bỏ lại chỉ uể oải tìm về chỗ ngủ. Có cô nàng chạy về lớp mà thở hổn hển như chó. Ba con bạn thận nhìn qua...

- Pà sao dzậy, Hằng? - Thảo cũng hơi lo khi thấy nàng tái mét.

- Thanh Hải có bạn gái... – Vừa thở, Hằng vừa cố trả lời.

- Trời! Thiệt sao?

- ... hic tui còn mới chọc Lâm Tuấn Kiệt may mà không bị đánh!

Chỉ cần nghĩ lại hoàn cảnh ban nãy tim nàng vẫn còn bay loạn vì sợ nha. Thảo nhăn mặt theo thần thốt...

- Cái gì? Pà điên hay sao lại đi chọc học sinh cá biệt nổi tiếng của trường hả?

- Tại tui bùn Thanh Hải chứ bộ... Hic Thảo ơi hôm nay xui wá ak!

- Nín! Pà đi trễ tiết còn làm ồn thầy và cả lớp đang nhìn còn xui hơn kìa!

- Áhh...

- Thưa ba con học mới về!

- Hay wá! Đưa ba cây kiềm đi Hằng!

- Có ngay!

Nàng cố tươi tỉnh dựng xe đạp lấy kiềm từ hộp dụng cụ cho ba đang sửa dưới gầm xe. Nhà Diệu Hằng là một garage auto khá to, ngày nào cũng có khách đem xe đến ra vào cũng bận rộn. Ông bố vừa sửa vs mấy chú thợ khác cười hỏi con gái cưng.

- Hôm nay học tốt không con? - Ông bố lúc nào cũng quan tâm con gái một cách rất nhẹ nhàng.

- Dạ tốt! Anh hai về chưa ba? - Diệu Hằng cố tránh sang chuyện khác sợ ba thấy mình bất thường thôi chứ không thấy xe của anh hai là biết chưa về rồi.

- Nó mới gọi bảo về trễ nữa rồi!

- Bực mình! Lần nào đến phiên nấu cơm cũng dzậy!

Diệu Hằng nói rồi vào nhà thay đồ bắt tay vào nấu cơm tối. Một ngày tồi tệ như thế này lẽ ra nữ chính phải vào phòng nằm khóc vậy mà nàng lại phải lục đục nấu cơm.

Nhưng cách nấu ăn giải tỏa tâm trạng cũng khá lắm. Anh trai luật sư 23t cuối cùng cũng đi làm về...

- Anh xin lỗi! Hộp trễ wá mai anh nấu bù cho. - Phong nói trước vì bình thường em gái hay cần nhân lắm.

- Dạ không sao!?

Nàng trả lời nhỏ xịu, hiền giọng làm gã anh run lên ớn lạnh.

- Gì mà trả lời ghê dzậy? Em bệnh hả?

Phong đi vào bếp thì con nọ ngẩn lên nước mắt nước mũi đầm đìa làm ông anh né mấy bước sợ nha. Diệu Hằng giờ củ hành tây cắt nửa lên...

- Em làm bò xào củ hành đó. Anh hai tắm rồi xuống ăn cơm!

- Nhìn cưng gớm wá!

Ông anh cười chọc rồi đi luôn, nàng cắt và khóc tiếp. Dù sao thất tình phải sống tiếp chứ thế nên nàng sẽ khóc cho hết hôm nay mà thôi, chỉ một ngày thôi. Sau đó sẽ tiếp tục mạnh mẽ vượt qua hết mọi chuyện.

- Pà cười cái đi trông ghê wá đó Hằng!

- Cơ mặt tui mất dây cười rồi... Xin mượn thẻ thư viện! Cảm ơn!

Nàng ngồi làm thủ thư quét thẻ mượn sách không quan tâm đến Thảo ở sau nói chuyện. Bạn thân thất tình dĩ nhiên Thảo phải trông chừng con này làm gì đại đột như phim chứ.

Chợt mọi người trong thư viện đều nhìn dồn lại vì hoàng tử của trường vào lựa sách. Thu Thảo như mấy nữ sinh khác ôm má, mắt lấp lánh nhìn Huỳnh Anh Tú. Chính xác phải nói sao trên đời có một người hoàn hảo như vậy nha.

Anh Tú không những nhất khối về thành tích học tập còn là hội trưởng hội học sinh khối 11. Chưa kể gương mặt baby như thiên thần quá là đẹp trai, nhà lại giàu luôn có xe hơi “xịn” đưa rước nữa. Hoàng tử của trường quả xứng là ước mơ của các cô gái dám mơ mộng.

Và chàng đến với 3 cuốn sách dày làm Thảo đứng sau Diệu Hằng muốn té xỉu, thế mà Hằng chỉ như cái xác ướp “quá date” cầm lấy sách nói...

- Xin mượn thẻ thư viện! Cảm ơn!

Nàng quét thẻ, nhập thủ tục mượn sách ro ro như máy không quan tâm là đang tiếp “hoàng tử”. Lúc đưa lại thẻ nàng còn dặn dò hết mấy cô thủ thư dặn học trò.

- Đây là bản gốc bạn nhớ giữ kĩ. Tuần sau trường có nhập sách mới cuốn 2 nếu có nhu cầu thì hỏi cán bộ quản thư. Cảm ơn!

- Cảm ơn!

Anh Tú cười nhẹ cầm sách đi. Hằng lại ngồi đờ đẫn như con ngốc làm Thảo lắc lắc kích động...

- Cái pà này thất tình đến điên rùi ak. Pà mới nói chuyện với “hoàng tử” đó!

- Là ai? - Nàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn nói làm Thảo càng kích động.

- Ôi trời!? Đùng nói pà buồn đến mức hết mê trai nha!

- Ủa? Pà đến từ hồi nào zậy Thảo?

- Nhỏ này mất trí rồi !?!

Nàng cũng không muốn đâu nhưng ai biểu tình cảm bao nhiêu năm chưa nói ra đã bị “bịt” miệng phải có vấn đề mới là bình thường đó.

Khi cô quản thư vào thay, Diệu Hằng đi về ngang qua sân bóng mà đứng nhìn từ ngoài. Thanh Hải lúc đá banh rất tuyệt nhiều người cũng hâm mộ lắm. Dù gì tên đó cũng là một trong các hotboy của trường mà.

Mấy con nhỏ cổ động viên bực mình liếc cô gái lại đưa nước cho Hải. Đồng phục lớp 10, chính là cô bạn gái mới nhìn thật rất dễ thương. Và tên đó thấy nàng đứng ngoài này nên hớn hở...

- Êh Hằng! Bạn gái mới của tui nè tên Thuỳ!

- Ồh! - Hằng cũng gắng nhìn, trả lời cho có một cách gượng nhất có thể rồi.

- Chị đó là bạn nối khố sống chết của anh mà anh kể đó!

- Ah, em chào chị Diệu Hằng

Cô bé lớp 10 càng nhìn càng xinh hèn gì tên đó chịu là phải. Nàng công nhận mình gượng cười hay ghê luôn rồi còn vẩy tay tươi như hoa...

- Tui về trước nha!

- Sao không xem tui tập?

- Hôm nay đến lượt tui nấu cơm. Bye!

Nàng lặng đi mặt buồn ngay. Hải gãi đầu nhìn theo thấy hơi lạ vì Hằng luôn xem hấn tập bóng rất hăng say nhưng hôm nay để bộ dáng chán đời, hết tiền. Thuỳ chợt nín tay làm tên đó sực tỉnh vội trở lại tập tiếp.

Diệu Hằng đi lên sân thượng quăng 2 hộp cơm xuống đất sau đó ngồi bệt khóc nức. Rõ ràng Hải có người khác nấu cơm cho rồi nhưng nhỏ vẫn làm 2 phần cơm sau đó không có ai qua rủ đi ăn mới nhớ ra.

Nàng phải ăn cho hết rồi mới về để mạnh mẽ. Cơm từ sáng đã nguội nhưng vẫn còn ngon chán, nàng cố ngón ngón khóc oà...

- Hức... mình đúng là đồ ngốc mà! Ngốc, ngốc...

Cô nàng lấy muỗng gỗ đầu cứ khóc run lên. Đột nhiên có tiếng sột soạt và cái giọng nói hơi bị quen...

- Là đồ NGU thì có. Bị dọa một lần không biết sợ hả con nhỏ cơm hộp?

- Áh !!!

Hằng nuốt không trôi ngón cả miệng cơm, lệ chảy vào tim, nín thình run rẩy nhìn gã Tuấn Kiệt đó. Hắn có vẻ bức mình vì bị phá giấc ngủ chắc nàng tiêu rồi vội nói như muỗi kêu...

- Xin... Xin lỗi!

- Tan trường rồi sao không có thằng nào đến gọi mình về hết zậy?

Hắn tự lẩm bầm vắn sườn, bóp tay kêu rần rắc. Gã này lại mặc áo thun khoác ngoài sơ-mi đồng phục trông chẳng giống ai cả lại đầy vẻ côn đồ. Diệu Hằng vẫn ngồi như chó chết thì hắn xoay qua thấy liền nhú mày...

- Còn chưa chịu đi hả cái con nhỏ này? - Xưa nay đại ca này nói tiếng một không cần nói tiếng hai bao giờ người ta cũng tự chạy bỏ giày nữa là nhưng con nhỏ này gan quá.

Hình như cậu định đi. Cho tui ngồi ở đây ăn hết hộp cơm nha! Nàng cười cười nói thì hắn càng sùng lên...

- Cái trường này thiếu gì chỗ có ghế đá nên thơ sao không ra đó mà ăn. Chỗ này của anh đây biết không bé?

- Tui Tui chỉ có thể ở đây ăn mà khóc không ai nhìn thôi!

Nàng nói mà cắn muỗng lại sứt sứt. Hắn nhìn cảnh nữ sinh rơi lệ mà... điên lên ...

- Đi chỗ khác hay muốn ăn đánh hả ???

- Cậu không thể đánh con gái nha! - Diệu Hằng chỉ có thể nghĩ ra có thể, dù người có tệ đến đâu cũng không thể đánh con gái.

- Ai tui cũng đánh hết trơn! Còn không cút?

Hắn thật sùng me, điên tiết cả lên. Tên đầu gấu của trường này xem ra còn tệ hại hơn nàng tưởng rất nhiều nha. Nàng run run cũng không chịu uất ức nổi ngang nhiên trả lời...

- Tui chỉ xin ở lại ăn cho xong hộp cơm thôi mà làm gì “ông” tàn nhẫn zậy? Tui thất tình cố ăn và khóc cho hết một lần thôi có thèm muốn lên chỗ này lần nữa đâu. Ông tưởng là học sinh lưu manh cá biệt thì ông là vua chắc?

Diệu Hằng tức quá nói bừa rồi sứt tỉnh tự bịt miệng. Nàng vừa tạo con đường chết ình rồi.

Mặt gã đại ca kia đáng sợ đúng nghĩa kinh khủng luôn. Bản năng cho nàng cảm thấy nguy hiểm nên thò tay vào trong cặp cầm lấy một vật kim loại khi hắn nổi khùng sẵn đến...

- Tuyệt! Hôm nay được biết mùi vị đánh con gái ra sao rồi. - Vừa nói nắm tay hắn vừa siết lại nghe rần rắt dọa người.

- Ông mà đánh thì tui mét giám thị đó! - Diệu Hằng nói run rẩy không ra hơi do sợ quá.

- Mét đi! Anh đây còn đang bị kỉ luật mà!

Hổng lẽ hắn thật ra tay nhưng mặt hắn đáng sợ chắc chắn sẽ xử nàng mà. Diệu Hằng run lên nhắm mắt rút lấy cây cờ-lê từ trong cặp ra khi hắn nhào đến.

Tuấn Kiệt bị “quất” ngay trán ngã nhào mặt ụp vô ngay hộp cơm trên đất. Nàng sợ quá như mới giết người nên tam thập lục kế tẩu vi thượng sách, nàng chạy như điên còn không dám nhìn lại phía sau lấy một lần.

Có gã choáng váng ôm đầu ngồi dậy chùi cơm dính mặt mà chép miệng ...

- Vị sườn ngon wá!

Hắn thật không ngờ mình bị đo đất vì một nữ sinh nhỏ con hơn mình. Và đang bức bối phải cơm thấy ngay hung khí hại hắn. Hắn cầm cây cờ-lê kim loại số 14 mà thần thờ.

Có loại nữ sinh cấp III nào đi học mà mang theo cái thứ vớ vẩn này chứ?

Diệu Hằng về đến nhà vẫn chưa hoàn hồn cầu mong mai không có tin Lâm Tuấn Kiệt chết trong trường vì bị một nữ sinh thơ ngây thánh thiện đánh. Giờ thì thất với chả tình, mạng nàng phải lo trước hết rồi!

- Hằng! Êh sao dạo này không qua nhà rủ tui cùng đi học?

Hải chạy chiếc xe đạp thể thao từ sau lên. Con nọ đang bắn loạn sợ đến trường sáng này nên nói không có chút buồn luôn.

- Tui tưởng ông đi vs bạn gái!

- Mới quen thôi làm gì đi chung, nhà Thủy cũng nghịch đường nhà tui mình.... Mà pà bệnh hả sao mặt tái mét dzậy?

Nàng nghe thế cười như quỷ thật là gượng xấu...

- Có gì đâu!? Ông vào trường trước đi! - Nàng hỏi Thanh Hải, không muốn bạn thân cũng vướng vào rắc rối như mình.

- Sao vậy? - Hải thấy rất kì lạ nhưng nàng không nói thì biết làm sao hơn.

Diệu Hằng dừng trước cổng ngóng xem rồi mới vào. Và đúng như nàng lo sợ, đám đàn em của gã đại ca nổi tiếng đang đứng kiểm tra mặt từng nữ sinh vào trường. Chẳng lẽ nàng “die” ở độ tuổi 17 thanh xuân này sao.

Diệu Hằng liều chết cầm đầu đạp xe phóng vào trường. Mắt thấy bãi để xe nàng mừng rơi nước mắt thiếu điều tung hoa ăn mừng thì mọi thứ vui vẻ quá sớm.

Hắn ta bước ra hai tay ung dung trong túi quần, một chân giơ chặn đầu bánh xe của nàng. Diệu Hằng xém tí té ngã nhìn hắn nhếch mép cười 7 phần tà ác 3 phần bất lương, nàng sắp biết thế nào là cười ra nước mắt rồi.

- Nhớ ai không , cờ-lê cơm hộp? - Tuấn Kiệt nói không khác gì bạn thân mười năm gặp lại vạ phần nồng hậu chào đón.

- Wa! Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi bạn thân iu!? Trái đất này nhỏ thiệt hen chắc lần sau chúng mình còn gặp nhau nữa đó, tạm biệt!!!

Nàng bỏ xe nhắm hướng phòng giám thị định chạy tìm con đường sống thì Tuấn Kiệt cười choàng lấy vai nàng. Người nàng dĩ nhiên đơ ra, thấy tay hắn cầm cây cờ-lê số 14 của nàng vung vẩy lại càng tái mét mặt mày.

Mọi người nhìn đại ca dắt cô bạn xấu số đi mà không ai anh hùng cứu mỹ nhân cả. Dù Diệu Hằng xấu nhưng không thể chết thế này chứ?

Hắn dắt nàng ra vòi uống nước ở góc sân bóng “hoang vắng”. Nàng đứng như sắp bị xử bắn. Tuấn Kiệt cầm cờ-lê trong tay cổ cho nàng thấy cục sưng trên trán hắn và nói như băng quơ...

- Nguyễn Ngọc Diệu Hằng lớp 118 ... Uhm tên nghe hiền mà gan to dễ sợ ak!

- Tui... Tui không cố ý đâu!

Nàng nói lí nhí như muỗi kêu làm hắn cố ý lớn giọng...

- CÁI GÌ HẢ? Nghe không rõ nha!

- Ah hic... tui sai rồi xin đừng giết tui!

Nàng quăng cặp xuống đất rồi quỳ lên nó chấp tay thề lương làm gã nọ hết hồn luôn. Hy vọng nước mắt mỹ nhân sẽ động lòng hắn và thoát chết cho nàng.

Song hắn đi một vòng chấp tay sau lưng bộ dạng cấp trên nhìn tiện nhân cấp dưới. Diệu Hằng hé mắt ngó hắn có giết người diệt khẩu không thì hắn hỏi...

- Đi học mang theo cái này chi dzậy?

Tuấn Kiệt giơ cái hung khí nọ lên. Nàng vội trả lời nhanh nhẩu...

- Ak, cái niềng xe đạp của tui hay bị tuột nên mang theo cây cờ-lê 14 để chỉnh con ốc trên cổ định niềng đó! Hắn như hiểu ra nhìn cây cờ-lê mà cười biết lí do nó có mặt rồi. Con nọ run run vẫn còn quỳ. Chẳng ai ép quỳ nhưng gã đáng sợ này làm nàng thấy quỳ có vẻ an tâm hơn.

Tên khốn này cũng là hotboy của trường thì phải, trông cũng đẹp trai thiệt nhưng dễ sợ wá không bằng Thanh Hải tí nào cả. Cuối cùng hắn cũng nhìn lại nàng làm nàng run tiếp. Nhưng hắn chỉ đặt câu hỏi...

- Sao không bỏ chiếc xe đó đi cho rồi? - Đối với Tuấn Kiệt đồ đã hư thì nên quăng đi là xong.

- Sao được? Bỏ thì xe đâu đi học. Với lại ba tui hứa lớp 12 sẽ mua cho tui 1 chiếc xe máy nhỏ rồi

Nghĩ đến chuyện xe cộ nàng bót căng thẳng hắn thì Tuấn Kiệt như không chấp nhận nỗi sợ thật gào lên giờ “hung khí”

- Dzậy cô sẽ mang “thứ” nguy hiểm này đến trường cho đến lớp 12 sao?

- Cờ-lê nhà tui có đầy đâu có nguy hiểm gì đâu!? - Diệu Hằng nhanh chóng thanh minh cho sự trong sạch của tất cả cờ-lê vô tội trên đời nha.

- Ngó trán tui đi rồi nói , cô hai!

Mặt hắn như quỷ satan chỉ cục u làm nàng co ro nói lí nhí...

- Xin lỗi!?

Diệu Hằng ỉu xiu sợ chết làm hắn nhìn mà có chút ý cười. Chuông vào lớp lần đầu vang lên làm nàng cố ngẩng lên tỏ ra đáng thương để giữ mạng sống 17 năm vun đắp cực khổ, tốn cơm gạo của mình.

- Xin cậu tha cho tui! Sau này cùng lắm tui không lên sân thượng nữa đâu! - Nàng van nài thề thắm hết mức hi vọng hắn ta sẽ động lòng từ bi tha mạng.

Song Tuấn Kiệt chỉ nhìn nàng hỏi đầy tò mò.

- Cơm hộp là cô nấu hả?

- Ủh, Sao dzậy? - Diệu Hằng nhú mày hoài nghi không biết tại sao cơm hộp lại có trong chủ đề này nữa.

- Từ mai trưa mang cơm hộp lên sân thượng cho tui. Còn cái này là tang vật tui sẽ giữ để đảm bảo an toàn cho người khác

Tên khốn đầu gấu nói cái gì làm nàng lúng búng lỗ tai quá. Hắn vui vẻ cầm cây cờ-lê đi làm nàng cầm cặp chạy theo sợ tai mình có vấn đề...

- Sao tui phải làm cơm hộp chứ? - Đặc biệt là làm cho hắn ta ăn nữa là tại sao đây!?

- Không làm hay không xuất hiện đi tui biết cô học lớp nào rồi đừng có liều mạng với anh đây!/? - Tuấn Kiệt xuống giọng không phải dọa chơi nàng.

- Ôi trời, “em” sẽ làm cơm ngon nhất cho “anh” đó!

Tuấn Kiệt nghe xong cười như thích thú cùng cực, nhanh chóng xoay đi với mấy thằng đàn em. Còn nàng lê bước về lớp mà nước mắt lưng tròng vì yêu đơn phương không có hồi kết, thất tình, gây sự và bị đầu gấu trừng phạt.

Cuộc đời của nữ sinh xinh đẹp bị vùi dập đến thế này là cùng. Chẳng còn biết sẽ còn cái gì tệ hại hơn xảy ra hay không nữa?

2. Chương 2

Diệu Hằng thập thò đi lên sân thượng rồi ngó dáo dạt không thấy ai cả. Và một gã lên sau mở cửa...

- Hù!!! - Gã đầu gấu từ sau hù tới làm tim nàng xém tí bay ra ngoài luôn.

- Áhh! Muốn hù chết người hả? - Diệu Hằng hét toán lên.

- Sao cô gặp tui hay hét wá dzậy?

- Tại hết hồn mà!

Nàng đầu dám nói do sợ hấn wá. Nàng cố lôi tim vào để bình tĩnh bớt sợ. Tuấn Kiệt thì có vẻ rất háo hức nhìn hộp cơm. Nàng cũng có một hộp mà nói nhát gừng...

- Mời dùng bữa! Hy vọng ông thấy hợp khẩu vị!

- Nếu không hợp thì như gã bạn trai chê cơm cô nấu rồi bỏ cô đó hả?

Hấn cười nói không do dự để nàng biết hấn đang cố tình chọc điên nàng. Nàng điên lên tức giận...

- Hải đầu chê cơm tui đầu ông đừng có nói bậy nếu không tui...

- Nếu không thì cô làm gì anh đây hả?

Tuấn Kiệt nhướng chân mày nhìn nàng cả gan nắm áo mình mà hung hăng. Diệu Hằng tỉnh lại vì sung wá nên lỡ dại lại “mạo phạm” đại ca rồi.

Nàng cười cười nịnh bợ giả vờ phui phui áo hấn rồi vội ngồi ăn phần của mình. Nàng rõ ràng là loại người chết nhất thích làm liều mà.

Tuấn Kiệt không xử tội nàng chỉ tập trung ăn cơm mà ngẩn ra vì vị rất ngon như miếng sườn hôm nọ. Hằng chớp mắt chờ...

- Được không?

- Cũng tạm thôi!

Gã đầu gấu khó ưa nói rồi ăn rất là sung. Diệu Hằng nhìn rồi không khỏi khó hiểu vì lẽ ra phải ăn chung với Thanh Hải, sao lại có lúc vớ vẩn thế này chứ.

Con này buồn hiu cổ ăn thì hấn để hộp xuống hết trơn mà cảm thán...

- Sao ít quá dzậy? - Chẳng để lại cảm giác ngang bụng nói gì đủ no với hấn.

- Ăn mạnh hơn anh hai tui nữa!?

- Mai làm nhiều hơn đi! - Hấn xem ra còn rất thèm, ăn không đã miệng bụng không no làm sao chịu nổi chứ.

- Hộp này nhỏ lắm bỏ nhiều sao được?

- Thì làm 2 hộp !!

Tuấn Kiệt nẩy ra sáng kiến mặt rất tươi và háo hức thì nàng la ó...

- Ông điên hả? Vậy sáng tui làm 3 hộp cơm, nhà tui ở không có tiền chắc!?

- Ai biểu đánh người ta bị thương. Hay giờ muốn tui xử cô lại bù nhé!

- “Anh” ăn 2 hộp thì mai em làm liền!

Diệu Hằng chết nhất lại bị hấn nắm đuôi không có lối thoát như đang đùa với cạp. Gã nọ cười te lét có vẻ hạnh phúc vì chuyện ăn lấn.

Đi đến lớp, mặt nàng vừa khổ sở vừa hằm hằm để sợ không biết làm sao thoát gã đó. Hải ở hành lang thấy cười với nàng mà nàng đi te te luôn không để ý nổi làm thằng bạn đơ ra. Và nàng sực nhớ hấn học lớp 12 thì phải nên vào túm mấy con bạn thân...

- Phương, gã đầu gấu Tuấn Kiệt học lớp 12 đúng không?

- Ủhm, Lớp 121 chuyên toán lận đó mới đáng sợ!

- Yeah! Dzậy 2 tháng nữa hấn ta tốt nghiệp rồi háhá

Bây giờ thoát khỏi gã đó là niềm hạnh phúc dạt dào của nàng. Thảo, Phương và Hạnh neho mắt nhìn nàng hớn hở mà còn lo cho bạn hơn

- Pà sao zậy? Hết thất tình rồi hả?

- Ủh ha, mấy pà nhất mới nhớ đang thất tình buồn ghê... nhưng chỉ cần cố chịu đựng 2 tháng thôi là xong haha

- Pà buồn thật không dzậy?

Diệu Hằng sẽ cố nhịn nhục để sau 2 tháng hấn tốt nghiệp rồi coi như thoát kiếp nạn này.

Sáng ra anh hai xuống nhìn con này vui vẻ làm cơm mà bốc vụn...

- Có phần anh không ?

- Dạ có!

- Ủa? Dạo này thằng Hải ăn dữ dzậy, 2 hộp luôn sao? - Phong nhìn nhìn thấy em gái làm đến 3 hộp cơm nên hỏi.

Nàng thót tim chỉ cười cười...

- Dạ!

- Thế thì đi làm thêm bù tiền cơm nuôi trai đi nhóc con!

- Trả em hộp cơm của anh hai đây!

Hai anh em lại đánh lộn làm ông bố đang thấp hương cho vợ nhìn ra chỉ cười lắc đầu. Diệu Hằng chỉ thấy ba và Hải là tuyệt vời thôi còn ông anh trai cũng đáng ghét như gã đầu gấu nào đó thôi.

Và hấn cười thoã mãn vô cùng vỗ nhẹ cái bụng ...

- Hôm nay no nè!

- Ăn như thế không no cũng không phải con người. - Có ai ăn cùng lúc hai hộp cơm như hấn không chứ.

- Nói gì nhỏ kia? - Mặt tên đó ngầu ngầu là nàng run ngay.

- “Em” đâu dám!

Nàng cười cười, gan dạ này hình như lại sắp to ra rồi. Nàng ăn chưa xong vẫn cất vào làm Tuấn Kiệt hỏi...

- Bỏ cơm hả?

- Đâu có. Chiều nay tui nghỉ nên vào thư viện làm thủ thư sợ trễ nên vào đó rồi ăn!

Mấy con bạn của nàng lớp 10 ai cũng chê thư viện nhàm chán nên tham gia các CLB ngoài giờ khác hết chỉ có nàng theo thư viện thôi. Tuấn Kiệt đang no, nghe nhất thư viện thì cười nói nhảm...

- Chỗ đó ngủ chắc yên tĩnh lắm nhỉ?

- Nè, ông đừng nói là đi theo nha !?

Vậy là Diệu Hằng ủ rũ ngồi làm vị trí thủ thư mà ngó tên học sinh cá biệt đáng sợ nhất trường vào thư viện ngủ ngon lành. Hấn gục đầu ngủ nên mọi người không chú ý nên không bị dọa sợ nha.

Trường này ai mà không sợ hấn vì mấy thành tích kỉ luật của ban giám hiệu “dành tặng” cho hấn 3 năm qua. Mà khổ cái dạo này Diệu Hằng có cảm giác bị quẩn vào hấn đi đâu cũng gặp.

Hôm nay hoàng tử Anh Tú cũng vào mượn sách như thường lệ và mắt tập trung nhìn ngay lên gã gác ngủ ngang nhiên gần cửa ra vào.

Nàng lo làm thủ tục trả sách không chú ý Tuấn Kiệt cũng khẽ nhìn Anh Tú rồi xoay đầu đi khom lên tay ngủ tiếp. Hoàng tử không nhìn nữa chỉ cười nhặt hời sang nàng...

- Hôm nọ cậu nói có cuốn 2 quyển Thiên Văn Bản Địa Học !?

- Àh... ở kệ sách mới. Kệ đó chỉ ượn tối đa 1 quyển trong 1 lần mượn thôi và phải trả sách trong... – Diệu Hằng đang ro ro trả lời như cái máy thì Anh Tú đã cười nói.

- Lần trước tui mượn sách mới về đợt trước cũng gặp cậu dặn rồi!

- Ủa? Xin lỗi không nhớ!

Diệu Hằng cười cho có rồi làm tiếp việc. Anh Tú vui vẻ đi lựa sách nhưng lâu lâu vẫn nhìn gã đang gác ngủ Chợt Thanh Hải vẫn mặc áo của đội bóng ôm trái banh chạy vào...

- Chủ nhật này tui đá giao hữu với trường khác pà đi coi tui đá nha!

- Tui biết mà, lần nào tui cũng tự đi sao hôm nay ông chạy đi thông báo dzậy?

- Ủh nhỉ?

Thanh Hải đứng gãi đầu vì hình như sợ nhỏ này không đi. Nàng nhìn tên bạn lòng rất buồn nhưng vẫn sẽ gặng làm bạn thân như trước kia. Rồi từ từ vết thương lành lại nàng sẽ ổn thôi.

Đột ngột Tuấn Kiệt đứng lên làm ghế vang tiếng chói tai ồn lên thư viện thanh tĩnh. Mọi người nhìn rồi run run. Diệu Hằng chun mũi nói, nhíu mày nhìn hắn mà bực mình...

- Ở thư viện phải nhẹ nhàng thôi không gây ồn ào!

- Thư viện này phức tạp wá ngủ chỗ khác còn sướng hơn!

- Ai đòi vô ngủ còn nói hử?

Tuấn Kiệt nghe chỉ ngáp dài đi làm nhiều người nhìn nàng nhiều hơn. Anh Tú cũng nhìn bóng Tuấn Kiệt đi rồi nhìn nàng. Hải hơi run khom hỏi...

- Pà gan wá zậy? Đại ca trường mình mà dám sửa lưng... - Ai học trường này cũng biết thành tích của đại ca Tuấn Kiệt rất dữ dội nha, muốn chết mới dám lại nói chuyện.

- Sao thì tui cũng bị xử rồi!? - Nàng đã bạo gan đánh hắn thế nên ngày nào cũng khổ rồi làm gì cần lo nữa chứ.

- Hử? Pà bị gì?

- Chủ nhật gặp! – Diệu Hằng khéo léo nói tránh đi sợ Thanh Hải phát hiện.

- Ủhm , bye bye!

Thanh Hải cười vui vẻ chạy đi. Diệu Hằng nhìn theo nụ cười tắt hử mà thở dài, cho dù cố giữ nổi lòng không nói thì sẽ đau đến bao giờ mới hết chứ? Nàng chẳng muốn âm thầm giấu tình cảm thế này đâu nhưng sợ nói ra cả cơ hội làm bạn cũng không còn.

Diệu Hằng thật sự rất chán nản, buồn kinh khủng thì Anh Tú để mấy quyển sách mượn tiếp. Nàng cũng không thèm ngoái nhìn lại nói như cái máy lặp lại...

- Xin ượn thẻ thư viện. Cảm ơn!

- Cậu không có thói quen nhìn người mượn sách sao?

Diệu Hằng ngẩng lên nhìn ngay khuôn mặt baby đẹp như thiên sứ của Anh Tú mà nói tỉnh bơ...

- Đây là sách mới, bản gốc cậu nhớ giữ kĩ. Sách và thẻ đây!

- Cậu tên Hằng đúng không? Lớp chúng ta học cùng tiết thể dục trên sân sao ít thấy cậu nhỉ?

Hoàng tử bắt chuyện nói gì với Diệu Hằng làm đám fan sốt ruột. Nàng đã stress với Tuấn Kiệt lắm rồi, lại còn verysad hậu thất tình nên dù là người đẹp trai vẫn thấy bức bối...

- Có thắc mắc cậu gặp cô quản thư hỏi sau đi!

- Hi... vậy lần sau lại gặp nhé!

Anh Tú xoay đi cười nhạt như vừa phát hiện ra 1 thứ rất thú vị. Bọn fan nữ chạy theo hết lo lắng vì Diệu Hằng lại ngồi ủ dột như xương rồng mọc lộn vào rừng mưa nhiệt đới dzậy.

Lẽ ra Diệu Hằng nên suy nghĩ trước vì trong khoảng thời gian thất tình này không nên đi xem Hải đá bóng. Cứ nhìn cô bạn gái dễ thương cổ vũ, đưa nước đưa khăn cho tên đó thì thật đau lòng. Ngày xưa nàng mới là người săn sóc Hải như vậy.

Chợt có người đứng ngoài rào chắn chống tay lên rào lưới nhìn vào. Ai cũng nhìn đại ca của trường còn hần thì tìm Diệu Hằng mà ngoác ra. Mặt nàng tái xanh...

Thanh Hải đang đá thấy Diệu Hằng cầm balô chạy đi mà bất ngờ sững ra bị cướp bóng và thua 1 trái. Đội nhà rầu rĩ mà tên nọ đội trưởng cứ thần thờ nhìn Diệu Hằng chạy theo dáng một người con trai cao cao...

- Sao chủ nhật ông cũng vào trường zậy? – (ý là: “sao chủ nhật cũng phải gặp bản mặt khó ưa của ông nữa?”)

- Hôm nay trường mình đá giao hữu nên đi coi chứ sao!? – (“Anh đây tất nhiên không rảnh mà vào coi thứ vô bổ đó rồi!?”)

- Tui không tin! - Ai chứ gã này mà quan tâm hoạt động của trường có là mặt trời mọc lộn hướng nha.

- Con nhỏ này hình như không biết sợ anh đây mà?

Tuấn Kiệt giơ lên nắm đầm rờ to hù dọa thì nàng cũng nhau nhẩu mà lôi trong balô ra một cây cờ-lê số 14 mới tinh bóng loáng khiến hần rùng mình hét lên...

- Cô mua cây mới hả?

- Nhà tui là garage sửa ô tô thiếu gì thứ này chứ, ai biểu lần trước ông lấy của tui chứ!?

- Bỏ thứ nguy hiểm đó đi! - Tuấn Kiệt nói thiếu điều hét toán lên sợ.

- Dzậy đừng có làm bậy tui dùng nó làm vũ khí đánh người bây giờ!

Gã đầu gấu này có vẻ tiêu điều tự tại chẳng sợ ai, chẳng sợ gì nhưng lại rất thận trọng vs cái dụng cụ sửa xe kia nha.

Dọa lại hần kể ra cũng vui, nàng cất cây cờ-lê đi mà nhận ra mình đi theo hần ra tới cổng trường rồi vội ôm má la lên...

- Tui đang xem Hải đá banh sao lại đi ra tận đây rồi? - Không có trận nào Hải đấu mà nàng không coi, hôm nay bỏ về ngang còn không nói tiếng nào.

- Về đi, coi làm gì? Gã đó “đá” cô mà còn cổ vũ, ủng hộ vớ vẩn gì nữa?

Tuấn Kiệt nói thấy ghét làm nàng nổi trận sung thiên...

- Đã nói Hải không bỏ tui!

- Ấy, tui lộn... Phải nói cô chỉ là yêu đơn phương chưa kịp nói đã thất tình thôi!

Diệu Hằng ngó cái mặt cười đểu khó ưa của gã côn đồ mà bước lùi đúng 3 bước vì shock...

- Hôm đó ông nghe hết hả?

- Ngạc nhiên lắm sao? Tại 2 người ồn ào quá mà

Nàng xấu hổ chết mất vì bí mật trong lòng bị tên khốn này biết tổng hết rồi.

Tuấn Kiệt nhìn cái mặt khờ khờ đang ủ dột 1 cách dễ thương của nàng mà quệt quệt mũi nói hơi ngại...

- Tại cô cũng phiền phức và ngốc nghếch mới lộn xộn vấn đề đó hoài thôi thì chuyển sang yêu đơn phương anh đi!

- HẢ???

Tên đại ca du côn nói cái gì thật là muốn thủng màng nhĩ của nàng luôn ak. Hình như có mầm mống của rắc rối bắt đầu hoành hành phá hoại hoà bình thế giới trong đầu nàng rồi.

3. Chương 3

Gã đại ca đầu sỏ các vụ đánh lộn trong và ngoài trường đứng nói tỉnh như sáo. Hắn bảo nàng đi yêu đơn phương hắn sao? Diệu Hằng chờ đợi như con ngốc rồi cười phì ra làm hắn hết hồn và sùng lên...

- Dám cười hả con nhỏ này !? - Diệu Hằng cười kinh bỉ như thế hắn không tức cũng lạ.

- Ông có hiểu yêu đơn phương là sao không dzậy, “đại ca”?

Tuấn Kiệt hơi đờ ra như bị cô giáo hỏi bài vội vã trả lời

- Thì yêu từ một phía thôi ai mà không biết chứ?

- Cũng đúng nhưng còn có thể là yêu lén không nói ra. Giờ sao tui lại yêu đơn phương ông được khi ông kêu tui yêu ông, mà tui còn sợ ông gần chết đây!

- Cô có chắc là sợ tui không dzậy? – Hắn nheo mắt nhìn nàng mà hỏi.

Diệu Hằng cũng ngẩn nhìn hắn khi gió lướt qua cả hai thật nhẹ. Phải công nhận là vẻ mặt của hắn đáng sợ quá làm Diệu Hằng khép nép nói nhát gan...

- Sợ nhưng tui vượt qua được nỗi sợ đó! - Nói ra còn hơn cô nàng thú nhận nỗi kinh hoàng hiện tại của mình nha.

- Cứ như gameshow “Vượt Lên Chính Mình” hả?

- Mà sao tự dưng chúng ta phải nói về cái chủ đề vớ vẩn này dzậy?

Đứng nói chuyện với gã đầu gấu này là bất bình thường lắm rồi lại còn “tâm sự” chuyện tầm phào nữa. Tuấn Kiệt nói giọng khinh khỉnh tay sờ sờ cằm đẹp của mình ...

- Người ta không thích cô thì yêu đơn phương tiếp làm cái gì nữa chứ? Chuyển sang yêu thầm người khác đi còn đỡ đau khổ hơn ak.

Hắn nói làm nàng chờ đợi như con khùng. Tuấn Kiệt nhìn vẻ mặt khờ khờ có chút dễ thương của nàng mà má hơi đỏ xấu hổ nói có ý mập mờ...

- Đi yêu vài người lí tưởng như anh đây chẳng hạn. Nói ... nói chung là mai nhớ nấu cơm đó cờ-lê cơm hộp!

Anh chàng đi luôn mà tự cười hi vọng con ngốc đó biết suy nghĩ nha dù sao đại ca cũng mở lối cho nàng đi rồi. Có điều Diệu Hằng đâu có quan tâm câu sau Tuấn Kiệt nói chỉ ngẩn ra nhìn lên tán cây cao phía trên.

Cứ yêu đơn phương khi người ta không thích mình thì quả là ngốc và tự chuốt khổ vào thân. Tìm lại đau nữa rồi, Diệu Hằng rên hừ hự đi lấy xe về nhà luôn không trở lại xem Thanh Hải đá nữa.

- Thảo! Diệu Hằng đâu rồi?

Hải đưa đầu vào lớp Hằng mà hỏi. Thanh Hải học khác lớp nhưng bạn của nàng đều quen hết. Thảo và 2 đứa nữa cũng ngạc nhiên...

- Ủa? Không phải nó cầm cơm đi ăn với ông sao? - Chuyện Hải và Hằng đi ăn trưa cùng nhau bạn thân đều biết, chỉ không biết gần đây nàng đã đổi đối tượng cùng ăn trưa rồi.

- Tui đâu có ăn với Hằng nữa!

- Dzậy thì chịu!? Nó dạo này không ăn trưa với bọn này nên không biết đi đâu ăn rồi!

Thanh Hải lại đứng gãi đầu vì trước giờ chưa từng đi tìm song tìm không ra Diệu Hằng. Lên cấp III cả hai khác lớp nhưng ngày nào cũng gặp không ở trường thì cũng ở nhà. Gần đây lại còn khó gặp hơn làm tên bạn thấy kì lạ lắm.

Diệu Hằng mở cửa nhôm sân thượng thì thấy có gã ngồi chờ rồi. Tuấn Kiệt chỉ biết nhe răng cười giữ vững phong độ vì hôm qua nói với nàng vài điều mắc cỡ. Nàng chỉ trải khăn lấy ra 3 hộp cơm mà nói...

- Hôm nay tui có nấu cả canh cho ông đó!

- Wow! Cơm thật đặc sắc nha!

Mắt Tuấn Kiệt sáng long lanh nhìn hộp “sơn hào hải vị” mà nhanh như chớp cầm muỗng tự nhiên như ở nhà ăn ngay. Nàng nói thành thật...

- Tại tui muốn cảm ơn ông đã cho tui một lời khuyên để suy nghĩ thông suốt!

- Hả? Tui khuyên gì chứ? - Hôm qua hấn có khuyên câu nào đâu chứ.

Hấn đang cắn con tôm tẩm bột khó hiểu thì nàng nhìn lên trời ánh mắt sáng rực quyết tâm...

- Tui sẽ không yêu đơn phương nữa.... Tui sẽ đi bày tỏ một lần với Hải dù bị từ chối cũng không sao?

Tuấn Kiệt sắc muốn mắc nghẹn con tôm vắt ngang chơi trong cổ họng làm nàng cũng vội đưa hấn chai nước uống. Hấn uống xong lấy hơi rồi la ầm...

- Tui có gợi ý cho cô thế đâu? - Người ta nói ra ẩn ý chan chứa như vậy mà con nhỏ ngốc hiểu sang ý khác thật là làm đại ca tức chết.

- Tui cứ không bày tỏ, giấu nhẹm không nói mà dối lòng là yêu đơn phương rồi. Cứ không nói đau lòng khổ lắm thà đau một lần dứt khoát cho êm luôn

Nhìn cái mặt hạ quyết tâm của nàng mà hấn thật tức chế. Tuấn Kiệt đã mở lối chỉ đường cho con này rồi mà sao ngốc quá trời. Hấn tức số cho 1 câu...

- Thế đi yêu tui có phải sướng hơn không ? >”

- Sao tui lại phải đi yêu ông chứ? Rõ vớ vẩn!

Cả hai đang căng thẳng nói thì có tiếng bước chân lên cầu thang. Diệu Hằng run lên vội gôm đồ rồi “xách” gã đại ca du côn ra sau bồn nước xi-măng để núp. Nếu để ai phát hiện ngày nào nàng cũng ăn trưa với tên khốn này thì chết chắc luôn.

Tuấn Kiệt không biết gì nhưng má cứ đỏ lên vì nàng đè hấn vào tường đứng sát rất là gần. Thật ra Diệu Hằng chỉ lo ngóng xem ai đi lên thui không cố ý xâm phạm hotboy đâu.

Và Thanh Hải mở cửa nhôm ra nhìn quanh không có ai thì chán nản bỏ xuống. Hai đứa này đưa đầu ra. Hằng hơi run nói...

- Cậu ấy tìm tui thì phải!? - Nàng đoán nhưng cảm thấy rất chắc chắn.

- Bộ lên đây là tìm cô sao rõ nhầm nhí!

Hấn ngồi lại để ăn tiếp. Diệu Hằng chun mũi nói...

- Chứ chả lẽ Hải lên ấy tìm ông?

- Từ đầu truyện đây là địa phận của anh nha bé... đang ăn ngon thật là mát hứng ak ! - Hấn hậm hực uống cơm rõ to vào miệng khi nói.

Tuấn Kiệt tận hưởng tiếp hộp cơm đặc sắc của mình. Diệu Hằng ừ ừ cũng ngồi xuống ăn tiếp. Giờ nàng đối với gã đại ca của trường chẳng còn sợ như lúc đầu mới ghé. Dù sao lúc Tuấn Kiệt lo ăn thì hiền như bé ngoan vậy. Nàng lại nói việc đang nói dở...

- Tui sẽ bày tỏ! Không thể làm bạn nữa tui cũng sẽ nói ra!

- Cô làm gì thì làm đừng có suy sụp, khóc lóc quên nấu cơm mang theo là được rồi! - Chuyện có cơm ăn, no cái bụng quan trọng hơn trò vớ vẩn biết trước thảm bại của nàng nha.

- Hay... ông đi với tui nhé! - Diệu Hằng dốc cam đảm nói ra.

Hắn lại sắc tiếp lần hai. Nàng co ro nhìn mặt Tuấn Kiệt co quắp thật đáng sợ mà găm lên...

- Đi đâu với cô chứ? Đùa anh đây hả bé?

- Tui không có can đảm bày tỏ lỡ sẽ bỏ chạy thì sao? Nếu có ông đi chung có lẽ tui không chạy. - Còn có gì đáng sợ hơn gã đầu gấu này, đi với hắn đương nhiên nàng không sợ gì nữa.

- Cô rõ ràng không có sợ tui mà còn coi tui là công cụ nữa. Đi mà rủ bạn cô hay đi một mình đi!

Tuấn Kiệt ôm hộp cơm xoay ra chỗ khác ngồi. Nàng rên rỉ chạy theo ...

- Năn nỉ mà! Tui run lắm mà đi với người đáng sợ như ông tui sẽ bình tĩnh hơn! - Diệu Hằng nói thật lòng nhưng xem ra có chút giống đùa hần vậy.

- Muốn ăn đánh không cái con nhỏ này!/? - Tên đó giờ nắm tay dọa thật quá tức.

- Xin ông mà Tui không đủ can đảm, chỉ cần cùng đi đến ngoài thôi tui sẽ cố làm thật tốt.

Diệu Hằng nắm áo năn nỉ làm hần bực mình vẫn nhai cơm. Nàng chẳng muốn cứ phải tự dè nén đau khổ mãi nữa nhưng nhất gan wá. Bày tỏ có lẽ sẽ đánh mất luôn tình bạn với Thanh Hải, không nói chuyện nữa trở nên xa lạ nên nàng rất sợ.

Gã đại ca ăn không xong mà chán nản vì bị đối xử như xuống cấp thành bạn của con nhỏ này mất rồi. Nhưng sao hần vẫn vì “cờ-lê cơm hộp” này chứ?

Tan trường Hải đi tập bóng với đội ở sân. Diệu Hằng đi rồi xoay lại nhìn tên khốn đứng khoanh tay trước ngực dựa tường. Chân mày hần co quắp lại bực mình chửi vô mặt Diệu Hằng ...

- Nhanh lên !!!

- Tui phải nói gì đây?

Nàng thật sự rất run. Tuấn Kiệt làm trò này đã không tự nguyện lắm rồi lại bị nàng làm tổn thời gian nên nói...

- Trời ơi! Mạnh dạng, can đảm như lúc cầm cờ-lê đánh tui vậy đó. Đừng giả hiền nữa cô hai? - Khi nàng đối chọi với hần mà hiền thế này hần cũng đâu có ức hiếp, hăm dọa lại làm gì nữa.

- Người ta thật sợ mới rủ ông cùng đi chứ bộ!/?

- Cô không nhanh tui đi bây giờ ak!

Diệu Hằng ngần ngừ rồi hít lấy một hơi can đảm quay đi. Tuấn Kiệt chán nản đứng chờ tiếp thì mấy thằng đàn em ra đưa cặp cho hần...

- Về thôi anh Kiệt!

- Tụi mày về trước đi, tao có việc về sau!

- Có ai dám gây sự với anh sao? - Bọn đàn em đoán già đoán non hỏi hần chỉ vuốt tóc trả lời.

- Ủh, gây lộn xộn đầu óc của tao nè. Về trước đi!

Mấy thằng đàn em cá biệt đi về cũng không lo vì nếu có ai gây lộn xộn chọc đại ca thì “thằng đó” tiêu rùi. Tuấn Kiệt đứng khoanh tay nhìn phòng nghỉ của CLB bóng đá mà thở dài không hiểu mình đang làm cái trò gì thế này?

Đội bóng nói Thanh Hải vào phòng nghỉ rồi nên Diệu Hằng ngần ngừ vào thì nghe giọng tên đó...

- Anh xin lỗi... tại anh hơi mệt thôi! - Hải nói trả lời Thùy.

- Anh mệt vì cái chị Hằng đó chứ gì? - Giọng Thuỳ xem ra mang chút giận hờn, ghen tị.

- Em nói gì kì dzậy Thuỳ?

Là Thanh Hải và cô bạn gái của hắn. Thuỳ nói không vui...

- Hôm qua đội thua vì cả hiệp sau anh đá như gà mờ chỉ do chị ta bỏ về trước không nói. Trưa anh còn chạy tìm chị ấy bỏ em ăn một mình. Có phải anh thích chị Hằng không?

Diệu Hằng nép vào góc cửa mà má đỏ lên run run chờ đợi. Hải sẽ trả lời Thuỳ ra sao đây? Câu trả lời cũng sẽ là đáp án cho điều nàng sắp bày tỏ. Hải đứng gãi đầu nhìn bạn gái khóc mà nói...

- Không có đâu!

- Anh nói xạo ... hic - Thuỳ rơi nước mắt làm Thanh Hải hơi lúng túng.

- Nín đi, anh nói thiệt mà. Hằng chơi với anh từ hồi nhỏ xíu thân zậy thôi chứ không có tình cảm gì hơn mức tình bạn đâu. Bọn anh... là bạn thân thôi mà!

Nàng đứng đờ ra nghe tim lại đau đớn thêm lần nữa. Tuấn Kiệt cũng đã nói có đau buồn khóc lóc nữa là do nàng tự làm tự chịu nếu bày tỏ không thành.

Hải không thích mà nàng vẫn hy vọng còn cơ hội nào đó để bày tỏ ra 1 lần để rồi là thế này đây. Tình cảm đơn phương ngu ngốc làm người ta đau đớn mà.

Thanh Hải ôm bạn gái dỗi mà cứ thừ ra không biết có phải lòng mình đang bị lung lay như Thuỳ nói hay không thì thấy bóng người chạy ào ra.

Tuấn Kiệt đã chuyển sang trạng thái ngồi vuốt tóc chờ nhìn nàng khóc chạy ra mà nhãn mặt thờ dài biết trước thế nào cũng vậy mà.

Thanh Hải chạy ra nhìn quanh xem là ai mới chạy đi thì đờ ra thấy đại ca khét tiếng của trường đang đứng ôm lấy một nữ sinh ụp mặt vào lòng hắn, Cánh tay lớn che khuất gương mặt. Diệu Hằng lúc này chỉ biết khóc núp vào Tuấn Kiệt. Hắn biết nàng không muốn Hải biết nên lên giọng còn đồ...

- Mà nhìn gì thằng kia? Không thấy anh đây đang bận sao?

- Xin lỗi anh!

Thanh Hải ớn lạnh chả muốn gây sự với Tuấn Kiệt đâu. Ai mà không biết gây sự với Tuấn Kiệt đồng nghĩa với chết. Hải lại chạy qua bên kia tìm xem thì gã đầu gấu nhìn xuống nàng khóc nức trong tay mình

Thanh Hải không thấy ai cả nên trở lại cũng không biết ban nãy có nhìn lầm khi thấy bóng người chạy ra. Và tên nọ thấy ở xa trên dây hành lang Tuấn Kiệt nắm tay dẫn cô gái ban nãy đi.... mà bộ dạng phía sau nhìn thật giống Diệu Hằng.

Lên đến sân thượng, Tuấn Kiệt bỏ tay tự phủi áo mà nói...

- Tui nói trước rồi tại cô không chịu nghe thôi!

Diệu Hằng vẫn khóc ngội sụp xuống làm hắn cũng chột dạ nhìn. Tuấn Kiệt ngồi xuống nhìn mái tóc dài rũ vai hơi rối cả lên rồi. Mắt và mũi nàng đỏ hỏn, mặt lem nhem vì nước mắt và tay chùi quệt loạn cả lên. Nước mắt cứ như rơi mãi thật như cái valse thoát nước bị hư.

Tuấn Kiệt nhìn như gã ngốc rồi giơ tay ra ôm lấy nàng. Diệu Hằng lúc này mới bất ngờ cảm nhận cái ôm rất chặt bởi cánh tay con trai mạnh mẽ. Nàng không có cơ hội nhìn mặt hắn lúc này đã đỏ cả rồi khi "giở trò"...

- Khóc hoài anh đây đánh đó! - Giọng cứng rắn nhưng tay hắn là ôm lấy người ta hơi run run.

- Hic... cuối cùng cũng chưa bày tỏ. Tui đúng là đồ ngu tự chuốt khổ vào thân mà! - Diệu Hằng thấy mình thật ngốc khiến mình mãi cũng không ngốc đâu lên nhìn ai nổi vì quá thắm.

- Thì ít ra cũng dứt điểm luôn, đau một lần rồi thôi cho đáng.

- Ủhm ... hic một lần cho đáng!

Diệu Hằng khóc một lúc mới lùi ra khỏi cái ôm. Nàng chùi nước mắt nhím cảm kích vì Tuấn Kiệt ở bên xoa dịu ình lúc tồi tệ thế này...

- Cám ơn ông nhiều. Nếu lúc đó không có ông tui tiêu rồi!

Hắn nhìn nàng chưa nín hẳn đã cười trông thật ngáo mà. Và hắn nói...

- Cô đừng yêu đơn phương nữa! - Giọng hắn chân thành nhưng nàng cười xem đó là lời an ủi.

- Ủh, tui sẽ cố gắng vượt lên chính mình như trong gameshow.

- Không cần... Chỉ cần cô được ai đó yêu đơn phương thôi...

Diệu Hằng nghe không hiểu liền thì hắn nói tiếp...

- Từ giờ tui sẽ yêu đơn phương em đó thế thì khỏi đau khổ nữa!

Nước mắt nàng không còn rơi nổi ngẩn ra nhìn Tuấn Kiệt mà đờ đẫn như con ngốc. Vẻ mặt của hắn không giống giỡn, hay là xoa dịu cho nàng. Đại ca của trường che nửa cái mặt đỏ của mình vì cũng nói ra rồi. Diệu Hằng tự dừng nghe đầu óc còn quay cuồng loạn xạ hơn nữa.

4. Chương 4

Anh hai cầm bàn chải đánh răng đập cửa phòng

- Nè!!! 6h30 rồi em còn không dậy hả?

- Em không đi học đâu!!! - Diệu Hằng chui rút trong chăn, cuộn thân trên giường còn hơn con cuộn chiếu. Ông anh trai bạo lực xông vào lấy chân đá em gái miệng chửi.

- Có bị bệnh đâu mà không đi. Gần thi hkII rồi mà lười biếng hả? Dậy mau nhóc con!

- Ahh ... em không muốn đến trường đâu ak!

Phong bạo lực nắm dò lỏi em gái ra khỏi giường. Diệu Hằng đâu phải lười đi học mà là sợ phải đến cái nơi có thể gặp "gã đó" nha.

Cà Thanh Hải mỗi tình đầu không có hồi kết mà nàng còn không ngại gặp thể mà tên đầu gấu nọ hại nàng. Hắn đã nói cái gì đó kinh khủng đến mức nàng không còn buồn nổi việc Hải không Thích mình.

Anh hai dừng xe trước cổng trường thì Diệu Hằng ử rử bước xuống không chút sức sống. Ông anh kí vào đầu nàng một cú muồn nát sọ...

- Học cho tốt vào đồ lười biếng. Chiều kêu Hải chở về anh không rước em kịp! - Anh trai nàng có kiểu yêu thương em hơi quái đăng nhưng Diệu Hằng biết là mình được quan tâm nhiều đành ngoan ngoãn.

- Dạ! Bye bye anh hai!

Gã anh chờ em gái vào trường mới chạy đi. Nàng vào lúc chuông vừa kêu không bị đi trễ. Diệu Hằng nhìn trời trong xanh mà thở dài sao đời mình lại đột nhiên éo le như thế chứ?

Giờ nghỉ trưa, mấy con bạn thân nhìn nàng hỏi...

- Cơm của pà đâu?

- Àh... sáng dậy trễ, anh hai chở đi học nên không có đem cơm!

- Dzậy ăn chung với tui tui nè! - Ba đứa bạn cùng đưa cơm ra làm nàng cười, ít ra trong lúc tâm trạng khổ sở thế này nàng còn có bạn tốt.

- Thôi! Tui uống sữa no rồi!

Diệu Hằng cầm ống hút ngồi uống hộp sữa trái cây với mấy nhỏ bạn. Nàng cố tập trung nghe và nói chuyện phiếm để đầu óc bớt stress.

Bỗng nhiên hai cửa lớp đều bị chặn lại phong toả.

Cả lớp run lên nhìn đám học sinh quậy phá cá biệt nổi tiếng do Tuấn Kiệt cầm đầu đứng đó. Mặt nàng không còn hột máu vội chui xuống gầm bàn vừa trốn vừa niệm kinh cầu khẩn ạng nhỏ của mình.

Mấy con bạn của con này nuốt cơm không nổi nhìn hotboy quậy phá của trường bước vào. Hấn nhớn nhợ gõ xuống bàn mấy cái...

- Ra đây hay muốn cả cái lớp này nhìn cảnh án mạng!

- Woa! Lại gặp nhau rồi bạn thân iu! Sao trùng hợp vậy?

Nàng chui ra cười nói thiếu điều trào ra huyết lệ. Tuấn Kiệt cười vì biểu tình khốn đốn trên mặt nàng mà nắm sau cổ áo đồng phục của nàng mà lôi đi. Diệu Hằng kêu cứu mà không ai sẵn sàng can đảm làm anh hùng cứu nữ sinh yếu đuối cả.

Thêm mấy con bạn thân “tình nghĩa” đến mức chỉ lôi điện thoại ra chụp hình Tuấn Kiệt vì hiếm khi thấy được đại ca ở cự ly gần và còn vẫy tay vĩnh biệt nàng. Đúng là hoạn nạn mới biết chân tình mà, Diệu Hằng không muốn ngày này năm sau là đám giỗ của mình đâu.

Cả dãy hành lang khối 11 ai cũng ra nhìn tình cảnh có một không biết có xảy ra lần hai không đây. Anh Tú học lớp 111 đầu khối cũng ra nhìn Tuấn Kiệt. Hải cũng ra nhìn người bị Tuấn Kiệt lôi đi tàn bạo là Diệu Hằng mà chạy theo...

- Diệu Hằng !!!

- Hải ơi cứu tui zoi! - Nàng kêu gào thê thảm mong Hải cứu mình khỏi tên đầu gấu này.

Cuối cùng anh hùng xuất hiện rồi hi vọng Hải đủ “can đảm” nha. Tuấn Kiệt ngừng sải chân cả thước của mình, xoay lại vẫn không buông cổ áo sau của Diệu Hằng ra.

Thanh Hải nhin đối diện gã đầu gấu mà cũng sợ muốn chết. Gần như cả trường đều chạy lại coi hết rồi.

Nàng tự dưng căng thẳng khi đứng giữa cảm tưởng sắp có đánh lộn. Và Tuấn Kiệt nhẹ nhàng nhếch môi nở một nụ cười hoàn hảo cực đều...

- Mày là Thanh Hải phải không? Muốn anh hùng cứu con nhỏ này thì trước hết anh đây nói cho nghe một chuyện hay lắm. Có một người yêu đơn phương luôn muốn bày tỏ với mày mà... ưm

Hải giật mình, mọi người muốn yếu tim nhìn Diệu Hằng liếc chết lấy tay chụp miệng Tuấn Kiệt. Giờ thì nàng mới là kẻ đáng sợ gầm gừ với gã đại ca...

- Ông nói tui giết ông đó!!! Không có gì đâu Hải, tạm biệt nha!

Đến phiên Diệu Hằng lôi Tuấn Kiệt đi. Mọi người bị đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác suýt đau tim.

Tuấn Kiệt chỉ cười khoái chí bị nàng dắt đi mà xoay nhìn Thanh Hải như ta đây là người chiến thắng. Hải đờ đẫn không hiểu nổi.

Anh Tú bước trở vào lớp trên môi lại nở nụ cười nhạt.

Vừa lên đến sân thượng nàng đã hét ầm hung hăng...

- Ông dám nói với Hải hả?

- Cô không nói được anh đây chỉ nói giúp làm việc tốt thôi mà

- Đồ xấu! Tui có đủ bộ cờ-lê từ 8 đến 24 đã phan cho đầu ông nứt ra làm 14 mảnh luôn rồi. Sao lại làm trò giữa biết bao nhiêu người zây chứ ak?

Diệu Hằng ngồi xuống ôm đầu thể hiện khổ sở. Cuộc đời nữ sinh êm ả nay còn đâu. Nàng sẽ thành tâm điểm của cả trường vì đi gây hấn, sinh sự với tên đầu sỏ rắc rối này đây. Chắc họ sẽ nghĩ nàng bán hàng cấm hoặc làm gì đó bất lương mới dính vào gã ta.

Hấn nhìn nàng như vậy chỉ cười thích chí rồi má hơi đỏ húng hắng ho trước khi nói...

- Tui nói tui sẽ yêu đơn phương cô mà dĩ nhiên không thể để cô có cơ hội đi với người cô thích rồi!

Mặt nàng cũng nóng lên nghe hắn lại nói “điều đó” lần nữa nhưng không đủ át nổi lửa giận của nàng . Diệu Hằng hét lên chỉ vô cái mặt đẹp vô nhân đạo của hắn...

- Yêu đơn phương kiểu gì tức cười dzậy?

- Gì mà tức cười? Phải cản trở cô và người khác đúng rồi còn gì?

Tuấn Kiệt nói tỉnh bơ, mặt còn có chút ngây thơ chân thật nữa càng khiến Diệu Hằng muốn học máu mà chết vì tức...

- Nói yêu đơn phương thì phải âm thầm ai lại làm trò lộ liễu như ông chứ?

- Cô rắc rối thật! Dzậy chúng ta cứ chính thức quen luôn là được chứ gì?!

Tuấn Kiệt nói làm nàng bước lùi 3 bước sợ hãi. Hắn nhìn biểu tình trên mặt nàng như hắn là quỷ không bằng mà tức lên...

- Phản ứng kiểu gì dzậy?

- Ông bị khủng rồi hả? Sao tui với ông phải như thế chứ?

- Tui thấy thích cô! - Tuấn Kiệt thẳng thắn thú nhận, có gì phải giấu cho khổ chứ.

Diệu Hằng nhận ngay một cú knockout xém tí té ngã với lời tỏ tình hiên ngang, bất khuất, đầy tính chất khủng bố, kích động của hắn.

Tuấn Kiệt là con người thẳng thắn, nghĩ gì làm đó bởi zậy mới bị kỉ luật vì tội đánh nhau mãi do đánh xong mới suy nghĩ tiếp. Giờ hắn tấn công trực diện, thấy thích nói trước rồi còn vấn đề râu ria bên ngoài nghĩ sau.

Chỉ tội nghiệp cho nàng bị dọa đến sợ lắm luôn.

- Không thể nào !?!

- Ủh, anh đây cũng không tin nổi nhưng thấy thích dzậy ak. Vậy bây giờ muốn tui yêu đơn phương hay quen chính thức?

Tên chết tiệt nói không ngược mà thậm chí tỉnh như sáo làm nàng ôm đầu gào lên...

- Ah... ông khủng rồi! Tui chẳng chịu cái nào hết ráo. Tui còn đang di chứng hậu thất tình sao mà quen ông, tui lại còn chẳng thích ông nữa kìa!

Diệu Hằng nói một lèo rồi nhận ra mình đang nói chuyện với gã đại ca bạo lực của trường. Mặt Tuấn Kiệt khó coi ngay thật là đáng sợ.

Nàng sợ sệt bước lùi sát cái hàng rào thì hắn hình sự tiến đến dồn lại. Kiểu này sắp có án mạng là 99%. Diệu Hằng nhắm mắt la lên...

- Dừng bạo lực ép tui cũng không có ý nghĩa gì đâu nha!

Tuấn Kiệt nhìn nàng run lấy bầy vì sợ mình thì xiu . Diệu Hằng hé mắt nhìn trông hắn như lực bất tòng tâm...

- Thôi được rồi!

- Đúng zậy, tình cảm không thể miễn cưỡng không tốt đâu!

Diệu Hằng mừng rỡ, lòng thầm xin hắn ta đừng có khủng điên nữa. Nhưng Tuấn Kiệt lại nói ngay làm nàng đau đầu.

- Tui sẽ chỉ yêu đơn phương thôi!

- Sao kì dzậy?

Diệu Hằng gục gơ vì tự dưng có người thích mình lại kinh khủng, tồi tệ như vậy. Hắn mau chóng lấy lại tinh thần cười te tét ngồi nhìn không quan tâm nàng bị luy, khốn khổ vì mình...

- Cơm đâu?

Nàng đang khóc trong tim thật là đau lòng nhưng vẫn trả lời...

- Àh... Sáng tui ngủ dậy trễ nên không nấu kịp. Ông xuống căn tin ăn đi!

- Cái con nhỏ này... - Hấn tức quá nên giọng cao nắm tay dọa làm nàng co ro nói nhanh.

- Đừng đánh, mai tui sẽ nấu mà!

Diệu Hằng cứ như con gà bị sói vờn sợ muốn chết. Tuấn Kiệt hài lòng nhìn nét mặt đáng thương đến dễ thương của nàng đang sợ mà giọng tay ra.

Nàng bị kéo đứng dậy mà ngỡ vì hấn có 1 tay đã như xách cả người nàng lên. Hấn vui vẻ đe dọa...

- Mai trễ tui xuống lớp tìm nữa đó!

- Dạ!

- Có đi động không ược đi!

Diệu Hằng ngỡ ngàng ngây thơ đưa điện thoại cho hấn. Tuấn Kiệt bấm gì đó gì ôm cổ nàng kéo lại chụp hình tự sướng hai đứa một cách đột ngột làm nàng bất ngờ đến không phản ứng gì nổi ngoài xô hấn ra mắc cỡ.

Nhưng Tuấn Kiệt đã cười coi hình, nàng sợ đến tim muốn nhảy ra ngoài luôn mà tên chết tiệt đó cười vui lắm

- Ảnh người gọi dễ thương nè! Số 1 là gọi cho tui tui bỏ số của ba cô khỏi vị trí đó rồi!

- Hả? - Vị trí số 1 cho người quan trọng nhất mà cái tên này to gan tự ý hết nói nổi.

- Tui lưu sẵn cho cô là “Ông xã” nè!

Nàng giật nhìn vào danh bạ lại tá hỏa la lên...

- Gì mà ông xã? Hình này phải xoá ngay!

- Anh đây sẽ kiểm tra nếu cô dám bỏ hay thay đổi gì thì anh đánh à biết! - (Không phải dọa chơi đâu!?)

- “Em” sẽ để nguyên không đổi gì cả !

- Ngoan! Mai gặp!

Nàng nhìn điện thoại của mình có hình hai đứa là ảnh người gọi số của hấn. Tấm hình chụp mặt hấn cười dễ thương còn con này quá bất ngờ nên xấu như quỷ. Sau này đem hình này đi làm poster phim “Mỹ nam và quái vật” là bắt mắt lắm luôn. Diệu Hằng nhăn nhó, cứ dè này thì nàng chết mất

Tuấn Kiệt đi xuống cầu thang cũng lấy điện thoại ra đã nhận tấm hình qua tin nhắn và lưu số của Diệu Hằng là “Cờ-lê cơm hộp”. Hấn cười rất khoái chí thật tươi. Từ giờ cả hai sẽ có nhiều chuyện vui đẹy.

Diệu Hằng đi về lớp một bước đã thành người nổi tiếng trong trường rồi. Ai cũng lên nhìn cho được nàng mà xì xầm. Ba con bạn túm lấy con này...

- Pà có bị đánh không?

Nàng trả lời không nổi chỉ lắc đầu chối chết thật thê thảm. Thảo đoán mò...

- Có phải vì cái lần pà nói chọc trúng Tuấn Kiệt nên bữa nay hấn tính sổ có đúng không Hằng?

- Ahhh... tui chắc chết sớm wá!

Hằng rên hừ hự không biết làm sao thoát khỏi gã đó nữa. Giờ hấn lại đột nhiên “khoái” nàng làm nàng không khó xử chỉ là khổ sở cùng cực.

Chiều ra trạm xe buýt con này vẫn còn ngồi ngơ ngơ ngạc ngạc như bị bại não chưa hồi phục nổi. Thanh Hải ngừng xe ngay khi thấy con bạn thân...

- Pà có sao không?

- Ủa?... Tui không sao hết!

Diệu Hằng cười cố ra vẻ bình thường với Hải. Giờ nàng không muốn Thanh Hải phát hiện ra tình cảm đó của mình đâu. Tên bạn nhăn nhó nói...

- Sao pà quen biết loại người đó vậy? Tên đó thật đáng sợ!

- Tui đang cố quên hẳn ta đây... nhưng không sao hết ông đừng có lo!

Nàng nói làm Hải muốn hỏi về điều mình từng thấy Tuấn Kiệt và một nữ sinh giống nàng. Thế nhưng rồi lại thôi không dám hỏi ra. Và Thanh Hải nhìn trạm xe buýt mà ngạc nhiên hỏi ...

- Sao bữa nay đi xe buýt dzậy?

- Sáng ngủ dậy trễ nên anh hai chở đi học.

- Dzậy sao không nói tui? Lên tui chở về đỡ tốn tiền xe!

Thanh Hải cười te tét quá là vô tư. Diệu Hằng định từ chối rồi cảm thấy như vậy thật không bình thường. Cả hai vốn thân mà sao có thể từ chối.

Nàng cười ra vẻ phấn khởi lên ngồi sau rồi sau đó mới buồn hiu. Tên bạn vui vẻ nói quá trời chở nàng về. Diệu Hằng cũng cố nói chuyện mà mắt hơi nhoè.

Làm bạn thế này có lẽ tốt hơn. Nàng sẽ cố giấu cảm xúc ấy, mãi để nó ngủ say trong tim không cho Hải phát hiện ra.

5. Chương 5

Cô quản thư cười hiền với nàng mà nói...

- Uhm, em gắng học bài thi cho tốt rồi còn phụ cô nữa!

- Dạ !

Diệu Hằng cười đi khỏi thư viện. Hai tuần nữa thi học kì rồi nên nàng xin phép tập trung học tập tạm không đến làm thủ thư nữa. Nàng bước ra cùng lúc “hoàng tử” của trường đi vào.

Anh Tú đẹp trai thật nhưng nàng chỉ thấy Hải là tuyệt nhất thôi thành ra cũng không mê mẩn lắm. Anh Tú thấy nàng và cười thân thiện...

- Diệu Hằng !

May mà xung quanh không có ai hay fanclub của hoàng tử nên mạng nàng không bị đe dọa. Diệu Hằng ngơ ngác hỏi lại dù nghe rõ ràng là tên mình...

- Cậu gọi tui hả? – Hotboy bắt chuyện trước dĩ nhiên nàng cần kiểm tra lại kéo chỉ do mình hoang tưởng nha.

- Tất nhiên, ở đây có chúng ta thôi. Gọi tên cậu nữa mà! Hôm nay thứ 6 không phải là phiên trực của cậu ở thư viện sao?

Anh Tú không nhưng chủ động bắt chuyện còn hỏi quan tâm như thân lắm làm nàng không khỏi ngớ ra như con ngốc. Tuyệt đối đừng có thêm vấn đề nào liên quan đến mấy gã đẹp trai nữa nàng khổ lắm rồi. Và lại dính líu vào hoàng tử của trường không khác dính vào gã đầu gấu rắc rối Tuấn Kiệt là bao nên nàng cười cười cho có...

- Gần thi nên tạm không làm nữa!

- Thế hè cậu có vào làm thủ thư không? - Anh Tú dường như rất quan tâm nhưng nàng không mấy suy nghĩ cho là xa giao thông thường thôi nên trả lời ngay.

- Có chứ! Có vấn đề gì không?

- Không ... hẹn gặp lại!

Anh Tú cười đi bỏ nàng nhứ mày chẳng hiểu gì, cũng chẳng nghĩ ngợi đi luôn. Thảo mà biết nàng nói chuyện với hoàng tử thế nào cũng la ầm lên cho coi.

Nàng đi te te không biết Anh Tú khẽ nhìn lại mà cười nhạt.

Chuyện học hành, tình cảm này nọ có quá nhiều nỗi lo cho nữ sinh trung học chăm ngoan tuyệt vời như nàng nha. Nhưng cuối cùng cũng đã thi xong. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ thi xong nàng lại hạnh phúc như năm nay. Diệu Hằng hớn hở la lên...

- Thi xong rồi! Thoát nạn rồi! Yeah!

- Coi pà chỉ mới hạng 13 chưa lọt vào topten của lớp mà mừng như nhất khối zậy, Hằng?

- Làm sao mấy pà hiểu được thấu niềm vui của tui chứ? Thi học kì II xong khối 12 sẽ thi tốt nghiệp rồi ra trường... Hura!

Diệu Hằng mừng đến muốn tung hoa nhảy múa. Mấy con bạn có biết gì đâu làm sao hiểu chứ!

Nàng hớn hở cầm cơm tung tăng chạy lên sân thượng. Tuấn Kiệt nhìn cơm hôm nay mà hoa mắt, chảy nước miếng dòng dòng...

- Sao cơm hôm nay toàn món ngon không dzậy?

- Thì ông sắp thi tốt nghiệp mà. Mai nghỉ hè rồi coi như bữa cuối tui làm thịnh soạn chúc ông thi tốt thôi - ("Haha... bữa cơm vĩnh biệt, ăn rồi làm ơn đừng xuất hiện tại Việt Nam)

Tuấn Kiệt nhìn nàng cười toe toét rõ xạo chỉ cười ăn ngon ...

- Chu đáo ghê ta... Tiếc là phụ lòng em rồi anh đây đâu có thi tốt nghiệp đâu!

Diệu Hằng đang cười thì nụ cười chấm dứt không có hồi kết. Nàng hét lên căng thẳng ngay...

- Sao lại không thi? - Không thi đồng nghĩa với không tốt nghiệp nha thật là kinh khủng với nàng đó.

- Hehe ... anh bị kỉ luật quá không đủ tiêu chuẩn dự thi nên nhà trường cho năm sau thi lại ak!

- Dzậy ông không tốt nghiệp năm nay sao? - Diệu Hằng hỏi ghen lại mong đó không phải là sự thật.

- Tui lưu ban 1 năm, năm sau chúng ta học chung tiếp nhé! - Hắn ta xem ra lưu ban trong hạnh phúc làm nàng khủng hoảng hết lên.

- Áhhh... KHÔNG !!!!

Cả trường đều hết hồn vì tiếng hét thê lương. Nàng gục xuống không ra nước mắt vì đau lòng, uất ức. Sao ông trời lại nở đối xử với thiếu nữ hiền diệu như nàng như thế chứ. Cứ tưởng được giải thoát hắn ta thì trước mắt con đường lại chao đảo rồi.

Tuấn Kiệt ngón cơm hiểu kì nhìn có người vừa la vừa khóc còn lăn qua lăn lại được nữa thật thú vị.

Hắn lưu ban một năm đồng nghĩa với 9 tháng nấu cơm tiếp tục. Số nàng thật là đen thui thui lùì ak.

Ba Diệu Hằng đang sửa máy trước chiếc xe khách nhìn con gái mà hỏi...

- Hè này con không đi chơi đâu hết hả, Hằng?

- Dạ có, tụi con đang tính sẽ đi biển đó ba!

Nàng cười và lẩn xăn phụ ba lấy đồ nghề làm mấy anh thợ rất vui. Chỉ có hè mới thấy Diệu Hằng tuất trực ngoài garage thôi.

Diệu Hằng treo biển rửa xe trước biển hiệu to dùng của ba nhằm kiếm thêm ít tiền đi chơi và cả năm nuôi cơm cho gã nào đó khó ưa. Tuấn Kiệt – cái tên khốn đó nàng thù hận tận xương tuỷ mà phải nấu cho hắn ăn, mà hắn thì sức ăn như trâu hại chi tiêu tốn kém cho nàng.

Nàng đang nghĩ ngợi vào năm học phải tìm cơ hội bỏ độc vào cơm mới được thì một chiếc xe hơi nhỏ chạy vào. Thanh Hải cười khoái chí với nàng vì tên đó tự lái. Diệu Hằng thốt lên...

- Hải! Ông dám lái xe luôn hả?

- Xìiii ... tui 17 tuổi rồi đó năm sau lấy bằng tha hồ chạy giờ phải tập trước! - Thanh Hải vui vẻ nâng cao đầu thể hiện với bạn thân chỉ làm nàng bĩu môi nói.

- 21 tuổi mới được lấy bằng lái xe hơi cha nội !

- Ủa? Mới biết!

Hai đứa cười ham hố rồi Hải chạy lại chỗ ba nàng. Nhà tên nọ ở đầu ngõ, cùng là hàng xóm láng giềng mà con gái chơi thân nên Hải tự nhiên như người nhà mà nói...

- Chú Ninh! Xe ba con hư cái gạt nước phía sau!

- Ừhm... đi chơi đi chú sửa cho!

Thanh Hải cười te tét lịch lãm rời chiếc xe. Diệu Hằng chớp chớp mắt cười nịnh bợ gian xảo...

- Rửa xe không Hải?

- Không phải xe của tui đâu pà khỏi có dụ dỗ!

- Bạn bè mà keo kiệt thế hả?

Tên nọ cười càn rỡ chọc nàng làm Diệu Hằng cũng vui vẻ dễ chịu hẳn. Cả hai như thế này thật là tốt, thân thiết, vui vẻ như xưa. Lòng nàng cũng dễ chịu đi rất nhiều khi đã không nói ra tình cảm của mình.

Hôm nay đến phiên Phong đứng bếp. Hải tự nhiên mò vào tận nơi...

- Anh Phong nấu cho em ăn nữa nha!

- Mới qua chơi hả Hải !?

- Xe ba em bị hư. Qua thật đúng ngày, anh Phong nấu còn ngon hơn cả Hằng nữa!

- Ểh, tui nghe rồi đó nha !?!

Ông anh và Hải cười vì thật sự trong nhà Phong nấu ăn ngon nhất nên Diệu Hằng hay bị tự ái. Anh trai học giỏi, đảm đang chỉ khiến hình ảnh của em gái càng bết bát lu mờ thui.

Rồi hai đứa ngồi chơi game PS cười rần rần tự nhiên, vô tư. Diệu Hằng cũng quên mất cả vụ thất tình luôn rồi. Chợt ba gọi...

- Có người rửa xe kìa con gái!

- Con đến liền! – Tiền đến rồi

Diệu Hằng hí hửng chạy ra. Hải vẫn ngồi chơi game tiếp thì điện thoại con nọ để trên bàn reo lên. Hải nhìn qua xem thử giúp Hằng thế thôi nhưng nhanh chóng hết hồn.

Người gọi đến là “Ông xã” mà còn có hình người gọi là Tuấn Kiệt chụp chung với Hằng. Thanh Hải tự dưng run lên cứ nhìn cái điện thoại reo liên tục một lúc mới tắt. Giữa Diệu Hằng và Tuấn Kiệt thật sự có gì rồi?

Và nàng đưa đầu vô nhà gọi...

- Hải, ông ra rửa xe chung với tui đi!

- Ồh ... ừh!

Hải dờ dẫm đi ra rửa phụ mà cứ nhìn Diệu Hằng. Nàng thì te tét rất phấn khích bởi đang kiếm tiền mà.

Cả nhà ăn cơm, Hải vẫn như thế mà trầm ngâm nửa muốn hỏi, nửa lại sợ gì đó. Tên này cũng không hiểu mình đang lo sợ cái gì nữa.

Điện thoại của con nọ lại reo lên. Diệu Hằng cầm coi mà thở dài chạy ra ngoài nghe máy làm Hải càng không yên...

~ Sao ông gọi hoài vậy? Ở nhà tui không có rãnh

~ Hôm nay tui rãnh. Có đi đâu chơi không? Chúng ta hẹn hò đi!

Diệu Hằng thở hắt ra thật không chịu nổi cái tên khốn này mà. Nàng chửi vô điện thoại mà nước miếng muốn truyền theo điện thoại mà văng ngay vô cái mặt đẹp bất lương của Tuấn Kiệt ...

~ Đồ khùng! Sao tui phải hẹn hò với ông chứ? - Diệu Hằng thật khỗ với tên đầu gấu này mà. Hắn chỉ cười khi trả lời không biết xấu hổ là gì.

~ Thì tui yêu đơn phương mà!

Diệu Hằng bó tay đến nghĩ hè cũng bị hắn làm phiền và chọc điên lên. Nàng thật ngu khi để hắn biết sdt của mình mà. Nàng và Tuấn Kiệt còn mãi tranh luận bằng điện thoại không biết Hải ra nghe chỉ im lặng.

Xe sửa xong, Thanh Hải về. Nàng vui vẻ tiến...

- Hôm đi biển gặp nha!

- Ồh... mà tui có chuyện này...

- Hải?

- Àh không có gì. Bye bye!

Hải về mà cuối cùng không dám mở miệng hỏi. Chẳng hiểu sao tên đó có cảm tưởng hỏi ra sẽ biết một chuyện mình không muốn như thế. Diệu Hằng sao có thể nào mà quen loại người như gã đại ca đó chứ. Nhưng càng lúc càng không yên thấy đó như là sự thật vậy khiến trong lòng bỗng có một chút sợ hãi.

Chuyến đi biển có hai người lớn theo “kèm cặp” giám sát các bé ngoan là ông anh của nàng và chị của Thảo. Trông mặt ông anh trai của Diệu Hằng thì đang muốn của bà chị xinh đẹp của Thảo đây. Cả hai “người lớn” vui vẻ tâm sự ở ghế lái xe phía trước.

Bọn nhỏ phía sau háo hức không kém nhưng Diệu Hằng chẳng vui như đã nghĩ vì có cả Thuý đi chung ngồi xèo nèo với Hải ở ghế sau.

Nàng cố làm lơ cảnh đau lòng nhứt mắt ấy. May mà 3 con bạn thân tiểu tí giúp nàng bớt khó chịu...

- Pà có mang cái áo tắm đó theo không Hằng?

- Không mang mấy pà “thiến” tui luôn !?

- Haha... chứ gì nữa! Bỏn đưa mình sẽ của vài chàng đẹp trai nhờ nó mà!

Công nhận bạn tốt của nàng mê trai vô độ. Diệu Hằng cũng cười giỡn theo không biết Hải ngồi sau bị ôm mà mắt cứ nhìn nàng vui vẻ phía trước.

Biển xanh cát trắng, những hàng dừa toả bóng thật nên thơ. Hè mà đi biển lí tưởng quá còn gì. Anh hai nàng ga-lăng dựng dù, trải khăn cho mấy người đẹp. Hải cũng loay hoay phụ vì đi có hai thằng con trai thôi cùng 6 cô gái lặn.

Thuý đi ra tự tin với bikini khoe dáng làm Thanh Hải muốn trào máu mũi vì hấp dẫn. Ban đầu thấy cô bé hiền hiền dễ thương nhưng quen lâu cũng biết Thuý rất chịu chơi nha.

Rồi bốn con bạn thân cùng ra mặc bốn bộ áo tắm giống nhau chỉ khác màu. Áo ngang ngực có dây từ giữa cột lên cổ, quần có tầng váy đúng xoè đáng yêu khoe eo thon chân dài. Hằng mặc áo hồng chấm bi trắng nhưng không tự tin nổi như ba con bạn.

Thanh Hải lơ đãng nhìn không ra con bạn thân cùng ở trường tắm mưa ngày xưa nay ra dáng con gái rồi. Bộ áo nổi bật nhì nàng thật hấp dẫn. Chợt anh hai nàng hùng hổ bước tới cởi ngay áo thun đang mặc mà tròng vào đầu ép em gái mặc...

- Anh hai...

- Kín đáo cho đẹp! - Phong kiên quyết khẳng định không cho nàng cởi ra.

Anh nàng là một tay sát gái có hạng dĩ nhiên không thể để em gái bị mấy thằng sát gái khác dòm ngó đến rồi. Ba con bạn của Diệu Hằng la ó cảm thán ngay...

- Anh Phong này... Cực lắm Diệu Hằng mới chịu mặc đó! - Ba con bạn trong nhóm nàng cầu nhàu anh Phong của Hằng nhưng ông anh nghiêm nghị hỏi lại.

- Thế ba đứa có cần áo thun không?

- Dạ thôi!

Ba con kia còn muốn của trai nha. Diệu Hằng chỉ cười, mặc thêm cái áo thun to của anh hai cũng tốt, nàng không có tự tin khi ăn mặc hở hang.

Thế là cuộc chơi bắt đầu lập tức xé lẻ ngay. Thuý kéo Hải đi chơi riêng. Bốn đứa con gái đi riêng và hai “người già” ngồi lại tâm sự. Diệu Hằng cũng chẳng bận tâm Thanh Hải ra sao với bạn gái chỉ cốt vui vẻ chơi thôi.

Chơi đuối, bốn đứa con gái nhìn dáng dấp như ra-đa dò trai vậy...

- Bên chỗ lướt ván nhiều anh đẹp trai lắm kìa!

- Qua bên làm gì bây giờ, phải có mục đích thì mới tự nhiên tiếp cận nha!

Bạn của nàng luôn muốn có bồ đẹp mà nên tích cực lắm. Chỉ có nàng đối bụng nhìn hướng đó nhanh chóng chép miệng...

- Tui muốn ăn bắp nướng!

- Ôi, Hằng đúng là “cao thủ”!?!

Diệu Hằng thật muốn ăn bắp thui nhưng cả bọn cũng có lí do mò qua bên đó rồi. Mấy thằng nhìn 4 cô nàng mà huyết sáo tán tỉnh liền. Hằng thì lo nhìn bảng menu mà nói...

- Cho bốn trái bắp, hai cây xúc xích, hai ly cola lớn!

- Bắp phết bơ hay hành?

- Hai bơ, hai hành đi!

- Có ngay!

Người bán cầm bốn trái bắp nướng trên vĩ than xoay lại mà giật mình thiếu chút nữa quăng luôn cả bắp đang bán. Nàng cũng bị dọa, bước lùi la lên...

- Sao ông lại ở đây?

- Còn cô nói ở nhà bận rộn là dzậy đó hả?

Tuấn Kiệt cũng nói lại. Trái đất tròn thì tròn nhưng có cần tròn thành một vòng xui xẻo đến mức này không chứ. Nàng và Tuấn Kiệt quả có duyên dữ dội luôn mà.

6. Chương 6

Người bán bắp là Tuấn Kiệt làm nàng thật bất ngờ và sốc ghê bước lùi la lên...

- Sao ông lại ở đây?

- Còn cô nói ở nhà bận rộn là dzậy sao?

Hắn cũng không hiền mà nhìn nàng cả gan lừa hắn dám vô tư đi chơi biển. Chợt có người gọi hắn...

- Kiệt ơi! Bán lẹ qua cho thuê ván nè anh đi lấy thêm đá! - Một anh đứng bên thuê ván nói, hần nhanh nhẹn trả lời.

- Dạ, anh chủ!

Hần trả lời anh chủ rồi làm như quán tính thật nhanh bốn bắp hai vị, hai xúc xích và hai ly cola rồi đưa Diệu Hằng ...

- Rồi nè!

- Bao nhiêu tiền? - Diệu Hằng cầm lấy mà hỏi, nàng cũng đơ đơ không biết nói gì khác nữa với hần ta.

Tuấn Kiệt cười nháy mắt với nàng...

- Bán cho người yêu ai mà lấy tiền !?

Con này nghe mà muốn té ngựa, má nóng ran lên chưa kịp trả lời lại Tuấn Kiệt đã qua cho thuê ván lướt sóng.

Hằng nhìn hần đã cắt tóc không nhuộm để đen hơi xù cao dựng lên trông còn bánh trai hơn nữa. Hần cũng ở trần mặc độc nhất quần short jean ngang gối, tướng người mẫu cơ bắp trông còn hấp dẫn hơn cả trái bắp nướng thơm ngon.

Nàng không dám nhìn nữa sợ bị tẩy não, với lại có vẻ Tuấn Kiệt đến đây làm thêm trông bộ dạng bán hàng rất chuyên nghiệp, tích cực. Nhìn thế này ai có thể biết hần là một tên đầu gấu chuyên quậy phá ở trường chứ?

Diệu Hằng cầm mớ đồ ăn đi lại chỗ đám bạn vẫn còn run...

- Có bắp rồi nè!

- Nhìn ngon quá hết bao nhiêu dzậy?

- Àhh... miễn phí!

- Sao ghê zậy? Pà dụ người bán hử?

Nàng cười cười lòi mấy con bạn đi sợ bọn nọ thấy Tuấn Kiệt.

Lát chỉ còn mình nàng ngồi ở dù mà cứ ngóng về phía chỗ thuê ván không biết tên đầu gấu đã đi chưa? Hải lại ngồi với nàng...

- Có gì ăn không?

- Bắp của tui nè ông ăn đỡ đi!

Thanh Hải tự nhiên cầm lấy ăn ngay và nhìn nàng mà thấy hơi ngại. Hôm nay Diệu Hằng mặc áo tắm mới nhớ ra bạn mình cũng là con gái nha.

Nàng vẫn cố nhìn đi làm Hải nhú mày hỏi.

- Pà chờ ai hử?

- Đâu có !

- Con sóng lớn quá kìa!

Hải hưng phấn chỉ làm nàng cũng nhìn ra biển. Mấy người lướt sóng cầm ván chạy ra đón con sóng lớn đó. Hình như nàng thấy anh hai cũng chạy ra thì phải nhưng chỉ có vài người đón kịp sóng.

Và cái gã lướt đầu làm Diệu Hằng há hốc. Cả Hải cũng nhận ra Tuấn Kiệt đang đang cười đứng trên ván lướt rất điêu luyện.

Được hết con sóng hần cười vuốt nước khỏi tóc mà xoay lại đập tay với hai gã bạn sau đó cầm ván đi vào bờ.

Đám bạn của nàng cũng thấy rồi mắt muốn hoa cả lên. Mấy cô gái cổ đá lông nheo gây ấn tượng với gã đẹp trai dáng cao lớn chuẩn không cần chỉnh phong độ cầm ván đi tới.

Hắn cười đều mà đi chính xác hướng luôn. Hải cũng nhận ra Tuấn Kiệt hướng về phía này nhưng chưa gì Diệu Hằng đã bỏ cửa chạy lấy người....

- Tui đi trước chút quay lại !

- Oh... Hằng!!!

Thanh Hải gọi mà nàng thật sự nhắm mắt cầm đầu chạy. Tuấn Kiệt nhìn thấy cười te tét bỏ ván mà khoái chí chạy theo. Hải ngồi chờ đợi như trẻ con bị bỏ lại.

Diệu Hằng chạy, chạy, chạy lao lên cầu thang lát đá để lên đường lớn thì hắn vui vẻ chặn đầu. Nàng lại khóc không ra nước mắt rồi...

- Sao lại chạy dzậy, cô hai?

- Ai biểu ông đi theo tui! - (Chẳng biết ai chạy trước cho người ta đi nữa)

- Tui đến chào hỏi sao cô ngồi với gã đó thôi. Đừng nói đi riêng hai người nha?

Mặt Tuấn Kiệt hỏi mà còn hơn đe dọa người khác thật còn đồ, dã man làm nàng co rúm sợ. Nàng không muốn bãi biển này ngày mai sẽ đăng tin có án mạng của thiếu nữ 17 tuổi xấu số...

- Tui đi 8 người lận ông đừng nói vớ vẩn. Có cả bạn gái của Hải, còn có anh hai của tui nữa đó!

- Vậy hả? Sao không nói sớm để tui để tui đi chào anh vợ một tiếng!

- Tui xử ông bây giờ ! – Gã ưa đùa này thích dọa chết nàng mà.

Diệu Hằng điên với gã này mất thôi. Tuấn Kiệt cười cười trêu đùa nàng và nhìn bộ dạng áo thun to của con đó chỉ xoa cằm đẹp suy tư...

- Đi biển mặc đồ quá dzậy?

- Liên quan gì đến ông chứ? Mà có phải ông đi theo tui đến đây không?

Ai chứ gã này giang hồ, bá đạo nàng nghi lắm nha. Tuấn Kiệt nghe liền phì cười chịu không nổi luôn...

- Cô tưởng tui “dại gái” đến vậy hả?

- Ủa? Chứ không phải dzậy sao?

Nàng sống không quá tự tin nhưng ai biểu hắn ta dày mặt đòi theo yêu đơn phương nàng trước chứ. Tuấn Kiệt nhìn mặt nàng mà nhíu mày nói...

- Thật là con gái gì mà tự tin quá mức. Anh trai bạn tui là anh chủ ban nầy đó rủ bọn này ra phụ một tay sẽ được miễn phí ván lướt và ít tiền sài chơi!

Hắn giải thích làm nàng gật gù rồi 4 mắt nhìn nhau tự dưng hơi ngượng. Sao nàng lại ngượng chứ rõ ràng thật rồi. Tuấn Kiệt hỏi lại...

- Chút về luôn hay mai?

- Chút tui này định qua núi tìm nhà nghỉ, mai sẽ leo núi!

- Không kịp đâu ! - Tuấn Kiệt khẳng định làm nàng nhíu mi không hiểu.

- Hả? Sao mà không kịp?

Diệu Hằng vừa ngây ngô hỏi thì mưa đổ ào xuống. Hắn cười chỉ đám mây đen bay từ phía biển vào. Vùng biển thế này nắng mưa thất thường là việc bình thường. Vài người coi như cuộc chơi kết thúc, vài người tắm mưa chung tắm biển cũng không thành vấn đề.

Đúng là mưa rồi chạy qua núi tìm nhà trọ thì oải lắm đây. Tuấn Kiệt vui vẻ nói như quảng bá du lịch địa phương...

- Phía trên đường lớn có nhà trọ có hồ nước nóng nhân tạo đó! Qua ở đi sáng hãy đi qua núi luôn!

- Hồ nhân tạo hả?

- Qua đi, giờ trời mưa nhiều người trọ lại không chừa hết phòng đó!

Hắn nói mà nàng ngốc không chút đề phòng hay hoài nghi gì còn cười te té nói...

- Dzậy thanks ông nha!!!

- Áo tắm màu hồng 2 mảnh luôn nha!

Diệu Hằng đang thật tâm cảm ơn mà tên chết tiệt này cứ cười hề tiện nhìn áo thun trắng vì mưa bắt sát vào người nàng. Má nàng đỏ lên vội nắm áo ướt kéo ra không để bám vào người nữa. Hắn thậm chí không ngừng lại đó còn giơ tay kéo vạt áo của nàng để coi...

- Cởi ra tui ngắm cái đi!

- Dê sòm! Tránh ra ak !

Nàng đỏ mặt túm áo đá hắn mà bị hụt rồi co dò chạy mất. Tuấn Kiệt đứng cười rồi vui vẻ ung dung đi luôn Phong thấy em gái về mà la ầm...

- Em chạy đi đâu zậy?

- Em... em đi hỏi chỗ trọ. Mưa thế này sáng hãy qua núi nha anh hai, phía bên kia đường lớn có người giới thiệu em biết nhà trọ có hồ nước nóng nhân tạo đó.

Cái gã chết tiệt kia giới thiệu nàng cũng liều mạng tin thử thôi. Cả đám nghe háo hức ngay...

- Tui thích hồ nước nóng nha!

- Chúng ta qua đó rồi thay đồ luôn!

Thế là cả bọn dầm mưa đi bộ qua đó. Thanh Hải đi sau với Thuỳ chỉ nhìn Diệu Hằng cười. Ban nãy Tuấn Kiệt là đuổi theo nhỏ mà không sai được.

Đám bạn kể cho nàng nghe đã nhìn thấy Tuấn Kiệt mà nàng không biết nói gì ngoài cười méo xẹo giả vờ kinh ngạc lắm. Không biết hắn có phải là kẻ thù tiền kiếp của nàng hay không nữa.

Rồi cả 8 đứa sững sờ nhìn “nhà trọ” được giới thiệu thật ra là dãy nhà nghỉ dưỡng cao cấp – resort 4 sao thiết kế theo phong cách Nhật. Diệu Hằng bị tên đầu gấu ấy chơi sỏ rồi. Lẽ ra nàng nên suy nghĩ làm sao mà nhà trọ bình thường lại có hồ nước nóng nhân tạo chứ?

Cả bọn thê thảm như bị lừa đảo mà trở ra thì quản lý vội ra lịch thiệp nói...

- Chúc mừng quý khách là lượt khách thứ 100 của hè này sẽ được ở miễn phí chỉ tính tiền ăn thôi không phụ thu gì thêm!

- Thiệt hả?

- Vâng! Mời quý khách vào!

Cả đám như trúng số độc đắc mà đi vào chờ đợi nhìn độ sang trọng của chỗ này. Nhân viên dẫn mọi người về phòng thì có một người lau tóc ướt đi ra xem. Quản lý trở lại nói...

- Họ vào rồi cậu Kiệt!

- Chú cứ nói họ là bạn của tui rồi thanh toán vào thẻ của bà ấy là được rồi!

Tuấn Kiệt mới nói thì phía sau hành lang hai thằng bạn ra gọi...

- Ăn sushi thôi Kiệt!

- Tao đến ngay!

Gã nọ vui vẻ với hai thằng bạn trong lúc bọn nọ cứ như mơ khi lạc vào khu nghỉ 4 sao. Ở đây phòng ốc, bàn tủ đều được bài trí theo phong cách Nhật rất tinh tế. Hải cùng phòng với Phong mà hơi run hồi...

- Có bao giờ ngày mai họ đòi tiền không anh Phong?

- Anh không biết... Chỗ này một đêm chắc cũng hết nửa tháng lương của anh rồi!

Gã anh hơi sợ có gì sẽ không đủ tiền trả nhưng lỡ liều mạng rồi thôi. Vả lại hồ nước nóng thật là hết sảy.

Hồ lát đá trông như hồ tự nhiên thật, nước có hệ thống làm ấm và sỏi bọt massage tuyệt vời. Cả đám con gái thật không muốn rời cái hồ này luôn.

Phục vụ đẳng cấp 4 sao nên mỗi dãy có 1 hồ riêng, nhân viên còn chuẩn bị cả yukata mùa hè kiểu nhật cho khách. Cả đám cứ như lạc vào thiên đường rồi.

Nhà hàng phục vụ có cả món á và âu nhưng bàn ghế vẫn theo phong cách Nhật. Nhìn toàn thấy là khách nước ngoài hoặc mấy người có tiền thôi không có học sinh nghèo như bọn này. Bên ngoài vẫn mưa tầm tã nhưng không khí trong nhà hàng rất ấm. Giá ăn cũng hơi cao nhưng quản lý lại vui vẻ nói lần nữa không tính tiền phòng thì cả đám ăn thả ga.

Chợt Thảo là người đầu tiên phát hiện Tuấn Kiệt ngồi bên quầy sushi bằng chuyền với hai tên bạn cũng bánh trai không kém. Phát hiện ra mình bị nhìn, hắn cười nháy mắt với Hằng.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt nàng khi cả bàn xoay nhìn nàng vì Tuấn Kiệt rõ ràng cười nhìn nàng chứ không phải ai khác trong 8 người. Ông anh hỏi...

- Có quen em hả?

- Đâu có, học cùng trường thôi! – Người mà nàng không muốn quen biết nhất trên đời này chính là hắn ta đó.

Nàng sợ quá Tuấn Kiệt quả là tên khốn, hắn cứ ươi với nàng ra chiều muốn lại mừng vui nữa chứ.

- Học sinh mà cũng vào đây sao? - Anh nàng cũng không hiểu sao nơi cao cấp này chứa nhiều người “kiếm không ra tiền” như lũ học sinh này.

- Biết đâu cũng như tui mình ở miễn phí luôn anh Phong!

- Dzậy chỗ này thành “chùa 4 sao” rồi!?!

Diệu Hằng cố tập trung ăn thôi. Tuấn Kiệt chỉ cười nói với hai gã bạn, ăn xong cũng rời nhà hàng đi trước. Hải trong lòng không vui nhìn Diệu Hằng thở nhẹ ăn bình thường lại sau khi Tuấn Kiệt đi rồi. Gần đây Hải cảm giác không thích tên đầu gấu Lâm Tuấn Kiệt đó tí nào cả...

Thanh Hải muốn nói chuyện riêng với Hằng chút xíu mà Thuỳ cứ đeo bám không có cơ hội. Diệu Hằng đi te te theo mấy bạn về phòng thì Tuấn Kiệt xuất hiện. Nàng muốn yếu tim sợ mọi người thấy nên kéo hắn ra chỗ khuất. Tên nọ bật cười...

- Muốn ở riêng với anh dữ dzậy hả?

Giọng điệu của hắn làm nàng tức muốn vỡ sọ ra luôn hung hăng nói...

- Điên hả? Sao ông cũng ở đây? Chỗ này mắc lắm mà.

- Nơi này của nhà tui nên ở miễn phí!

Tuấn Kiệt cười nói thản nhiên chỉ làm nàng lập tức chề môi nói...

- Ông dụ ai dzậy? Tưởng tui điên mà tin sao?

- Hi.. Nếu không tin dzậy thì tui là lượt khách thứ 99 nên được giảm 50% giá phòng như thế thì tin chưa?

- Thì ra là zậy!

Diệu Hằng gật gù coi như đã điều tra xong “vụ án” nên định bước ra thì thấy cái tay chống lên tường chắn ngang mặt. Nàng lại xoay hướng ngược lại cũng thấy cái tay khác chống lên tường. Lúc Diệu Hằng giật mình nhận ra đã ở giữa hai tay của tên khốn đó rồi.

Chân nàng bủn rủn run run, mặt tái mét nhìn trực diện rất gần cái mặt đẹp trai bất lương của Tuấn Kiệt. Hắn cười khẩy xấu xa...

- Gặp ở biển thế này rõ ràng chúng ta rất có duyên lắm đó cờ-lê cơm hộp!
- Biết ... biết rồi. Nếu không có duyên tui cũng đâu khổ thế này chứ.

Diệu Hằng cố trả lời mà nhắm hướng bỏ chạy nhưng hắn ta to thật phong toả mọi lối thoát. Hắn còn cười nhẹ khom sát xuống một chút làm nàng đứng như pho tượng nghe rõ từng hơi thở của hắn phủ xuống sát trán. Nàng gần như mất cảm giác về trọng lực rồi cứ như muốn bay hồn lìa khỏi xác nghe Tuấn Kiệt thì thầm...

- Tui không có kinh nghiệm muốn được cô chỉ giáo. Lúc yêu đơn phương làm sao cô kiềm nén được mà không “hun” hay ôm gãi đó chứ.

Nàng như xác ướp Ai Cập nhìn cái mặt đẹp trai nam tính cách mặt ngu của mình không quá 5cm. Nàng có cảm tưởng não mình đang trì độn vì căng thẳng lên cổ hoạt động để trả lời gì đó và nói không lưu loát...

- Tui đâu có muốn làm thế với Hải!
- Chắc ... Vậy thì tui chẳng kiềm nén nổi nữa phải “hun” một cái mới được!

Hình như hắn không có đùa vì cứ khom gần hơn. Đầu Diệu Hằng trống rỗng không muốn mất nụ hôn đầu vào tay gã đầu gấu này nên dùng hết lí trí và sức mạnh đẩy cảm hắn một cú làm Tuấn Kiệt té ngã. Nàng thở hổn hển, tim đập loạn xạ, má đỏ mau nhanh chóng cầm đầu chạy như điên về phòng.

Tuấn Kiệt ngồi đó ôm cầm mà chỉ cười càng thấy thích con nhỏ đó hơn mới khổ.

Diệu Hằng về đến phòng không quan tâm ai chỉ lao lên giường trùm chăn kín mít. Nàng sợ hãi quá, tim mãi vẫn cứ đập lung tung không thể hoàn hồn.

7. Chương 7

Hai thằng bạn nhăn nhó nhìn Tuấn Kiệt vui vẻ chỉ có thể rên rỉ thở một nhọc ...

- Sao mày lại nổi chứng đòi leo núi dzậy Kiệt?
- Leo núi tốt cho sức khỏe tụi mày không biết sao? - Hắn khẳng định còn hơn đại học thức cao thâm nữa.
- Mày ở nghèo riết có vấn đề rồi. Về với mẹ mày làm cậu ấm đi không chịu!?

Hai tên bạn thở như chó chết vì một nhìn người ta ngồi cáp treo nhẹ nhàng mà tên kia cứ quyết đi bằng chân lên núi. Tuấn Kiệt chỉ vui vẻ nhìn 8 người kia cũng leo muốn xỉu phía trước mà mắt chú ý mỗi Diệu Hằng đang nín thở nhìn anh trai vì leo hết nổi. Hắn cười trả lời cho có...

- Tao ở cái nhà đó không nát tao cũng không còn là tao. Nhìn hai tụi mày còn giống cậu ấm hơn tao mà còn nhiều chuyện!?

Bạn của đại ca đây dĩ nhiên không tầm thường rồi. Hai tên nọ không vội đi theo Tuấn Kiệt vì cố ý đứng thờ mà cười hớp hồn mấy em xinh gái đang ngồi nghỉ. Cua gái là quan trọng cần chi leo núi với tên kia. Mà chính Tuấn Kiệt leo núi cũng để theo “gái” đó thôi...

Tám đứa kia sáng ra hưng phấn vì được ở miễn phí không tính tiền thật nên sung leo bằng niềm tin và sức lực. Các bậc thang cứ như không có hồi kết leo mãi không tới, cả bọn ngừng lại nghỉ thì đờ ra nhìn 3 anh chàng bánh trai đi leo núi lại như người mẫu trên sàn catwalk. Tuấn Kiệt còn cố ý cười thân thiết vẫy nhẹ tay như hoa hậu đăng quang...

- Ủa? Sao trùng hợp quá zậy !

- Ông đi theo tui này phải không? – Mặt gian xảo của hắn như thể còn vờ như tình cờ gặp nữa thật là tức chết.

- Cùng tham quan địa điểm du lịch là đi theo sao?

Hắn cười thấy ghét làm Diệu Hằng tức muốn chết mà làm bầm chửi rửa cầu hắn trượt chân té núi. Dzậy mà trong khi nàng như ngồi trên ổ kiến lửa khó chịu thì ba con bạn thân lại mơ màng nhìn theo mà ca cẩm...

- Anh Tuấn Kiệt đẹp trai thiệt! Bạn anh cũng đẹp trai! Ba anh đều đẹp trai! -> *Đích thị là mê trai !?!*

- Mấy pà không sợ hắn hả? - Hắn ta là đại ca đầu gấu còn đồ trong trường sao dần dần ai cũng có thiện cảm hết sợ hắn ta rồi.

- Sợ và đẹp không liên quan nha, có pà mới là không sợ hắn đó Hằng!

- Ai nói tui không sợ?

Chỉ có nàng mới hiểu nàng sợ hắn đến mức phải dùng mãnh mà chống lại hắn trước khi thể lực tà ác xử lý mình. Thanh Hải đang đi với Thuỳ cũng nhìn thấy Tuấn Kiệt trong lòng lập tức không vui.

Cuối cùng cũng lên tới đỉnh núi mọi người mừng quá trời thật không bỏ công sức leo muốn xỉu. Cả bọn chụp hình đây hứng khởi. Diệu Hằng xung phong đi mua nước thì Thanh Hải lại cầm giúp. Nàng cười nói châm chọc...

- Hôm nay ga-lăng quá zậy giúp tui luôn nha!?

- Pà hẹn Tuấn Kiệt ra đây phải không?

Nàng đơ ra ngay vội chối. Hắn ta bám theo nàng còn chưa xử nữa mà làm gì có chuyện nàng đi rủ rê hắn chứ...

- Đâu có, anh ta đi nghỉ với bạn trước cả tuần rồi mà làm sao tui biết là sẽ gặp ?!

- Hôm nọ tui biết hắn có gọi điện cho pà. Gì mà “ông xã” nữa? Có phải là pà đang quen hắn ta!? Đầu óc pà có bị gì không Hằng?

Hải nói bằng chất giọng khó chịu giận dữ, làm như không thể nào chấp nhận điều tồi tệ như thế. Diệu Hằng cũng sợ bị nói như bị chửi vào mặt mình.

Tại sao nàng phải nghe mấy lời chối tai đó dù có là liên quan đến tên khốn Tuấn Kiệt hay không thì cũng thật xúc phạm tự ái của nàng . Và Diệu Hằng giận dữ trả lời...

- Quen hay không thì đã sao? Ông quen Thuỳ tui có nói gì không mà giờ ông đi nói vậy với tui. Đầu óc ông tỉnh hơn tui chắc?

- Thuỳ đâu như hắn, pà so ra sao dzậy? Hắn như thế nào pà còn không biết sao?

- Biết hay không kệ tui, là chuyện riêng của tui không liên quan gì đến ông. Ông đừng có mà xúc phạm tui nữa!

Diệu Hằng giật lại túi nước rồi bỏ đi đầy tức giận vì tự đứng lại cãi nhau như thế. Từ bé đến lớn cả hai giận có đánh lộn có nhưng chưa từng cãi nhau kiểu này.

Thanh Hải giữ trán thở dài cũng không biết mình bị làm sao. Chỉ cần thấy Diệu Hằng lẩn quẩn với tên Tuấn Kiệt thì trong lòng khó chịu rất bức tức. Rốt cuộc chính Hải cũng không hiểu nổi mình nữa.

Nàng bước giận dỗi thì thấy tên khốn mà ai cũng biết đứng chờ còn cười nụ cười xấu xa...

- Cái lộn wá dữ !!!

- Tất cả đều tại ông !?

Cô nàng bay lại đá chân hắn mà Tuấn Kiệt né qua lại vui vẻ sau đó choàng ôm lấy vai nàng là nhẹ nhàng “tâm tình”...

- Có biết thằng đó bị gì không anh nói cho nghe!

- Hải bị thần kinh là do ông hết. Biến đi!

- Ngu vừa thôi bé không nhận ra hả? Thằng đó đang ghen đó!

Nàng đờ ra nhìn Tuấn Kiệt. Ghen chẳng phải khi thích người ta sao, vậy là ý Tuấn Kiệt là Hải đang ghen với tên côn đồ này sao? Ghen là vì nàng. Sao lại có thể như thế chứ? Diệu Hằng đang suy tư miên mang thì lông tóc dựng ngược khi anh hai xuất hiện mặt ngầu nhìn Tuấn Kiệt choàng vai em gái mình...

- Cậu kia! Tay bị sao dzậy?

- Chào anh! Em là người yêu của...

- Của cái con khỉ! Ông đi chỗ khác!

Nàng “đá” Tuấn Kiệt đi rồi vội đem anh hai ra chỗ khác trước khi tình hình lộn xộn phức tạp hơn.

Tuấn Kiệt đứng ê ẩm mà vẫn cười thì Thanh Hải ra nhìn khó chịu xem ra không còn sợ chết như lần trước ở trường đối mặt với đầu gấu du côn. Gã đại ca chỉ hơi nhướng một bên môi cười đều khinh thường đi luôn chẳng màng đến đối thủ.

Diệu Hằng ngồi mà nhớ lời của Tuấn Kiệt nói Hải ghen mà đầu óc say sẩm. Nếu Thanh Hải thật ghen thì sao? Mà nếu không phải là ghen thì lý do vớ vẩn gì mà cả hai lại cãi lộn như thế chứ? Nàng rên hừ hự nghĩ không ra thiếu điều lăn mấy vòng trên đất...

Anh Tú đi vào thư viện vì đang trong hè nên mặc đồ thường càng thêm đẹp trai. Hè thế này không đi chơi mà vào thư viện chỉ có mấy đứa tâm thần và một sách mà thôi nhưng trường vẫn mở cửa như thường. Anh Tú nhìn Diệu Hằng gục đầu xuống bàn mà nói...

- Trả sách!

- Ah... Xin mượn thẻ thư viện!

Nàng cố không nghĩ lung tung nữa. Anh Tú thoải mái chống tay lên quầy bàn máy của thủ thư mà hỏi...

- Cậu đen hơn bộ mới đi chơi biển hả?

Nghe hỏi nàng mới không làm như cái máy mà nhìn lên muốn loé mắt vì độ đẹp trai. Người gì đâu mà đẹp đến mức nhìn thôi xương sống muốn đứt ra từng đốt mà uốn éo. Diệu Hằng cười cười...

- Ủh!

- Cậu không muốn nói chuyện hay không có gì để nói mà lần nào nói chuyện với tui, cậu trả lời như muốn chấm dứt ngay dzậy!?

Hoàng tử của trường chắc chắn thuộc loại cao cấp rồi mà nói cái vớ vẩn gì với đứa bình thường đến mức tầm thường như nàng zậy chứ? Diệu Hằng nói ngay...

- Chúng ta có gì thân thiết để nói chứ?

- Cậu không thích mẫu người như tui hả?

Hoàng tử đẹp trai khom tới hỏi may mà thư viện ít người không ai nghe hay để ý. Có ai chứng kiến cảnh này mà đến tai fanclub của Anh Tú thế nào nàng cũng bị tụi nó nướng chín. Nhưng Diệu Hằng lúc này cũng cảm thấy có tí buồn cười nói lại...

- Cậu tự tin quá nhỉ!?

- Tui chưa đủ tiêu chuẩn để tự tin hay sao?

Nhắc đến Huỳnh Anh Tú ai cũng biết 4 từ kèm theo gột tả sự thật là đẹp trai-nhà giàu-học giỏi-nhưng không có tâm thần. Nàng gật gù nói...

- Đủ chứ!? Cậu hoàn hảo mà! Nhưng tui thích loại người có khuyết điểm hơn. Không có khuyết điểm thì còn gì để tìm hiểu chứ có đúng không?

Anh Tú đơ ra nhìn nàng. Diệu Hằng mong tên đó làm ơn dừng dừng cái mặt baby xinh đẹp mà nhìn nàng như thể kéo nàng sẽ la lên là : “Mình nói lộn, hoàn hảo như cậu tui cũng mê gần chết nha!”.

Nhưng rồi Anh Tú cười nhẹ hơi có gì đó gượng ép...

- Thú vị thật !

- Sao? - Diệu Hằng có thấy gì thú vị đâu.

- Cậu đó, rất thú vị! Rồi cậu cũng sẽ nghĩ lại hoàn hảo vẫn sẽ tốt hơn! Vô học gặp lại sau nhé!

Anh Tú đi luôn bỏ nàng nhìn theo mà gãi đầu chả hiểu gì cả. Luẩn quẩn với mấy thằng con trai làm hotboy của trường nàng nhận ra thằng nào cũng có vấn đề ở não hết ak. Diệu Hằng mệt không thèm suy nghĩ gì cả.

Anh Tú ra đã có xe hơi chờ rước ở cổng, gương mặt tên đó trở nên thức giận khó coi...

- Cậu chủ không khỏe hả?

- Không... chú cứ chạy đi!

Tên nọ nhìn ra ngoài cố bình tâm lại. Chỉ là một con nhỏ bình thường rồi cũng sẽ có cách chinh phục thôi. Xưa giờ hắn chưa từng thất bại nếu đã hạ quyết tâm, mà đây còn là con mồi nhỏ Anh Tú quyết giành lấy từ “hắn” mọi thứ của “hắn” đều phải thuộc về Huỳnh Anh Tú này thôi.

Năm học mới đến rồi, đã là lớp 12 đàn anh đàn chị và cũng là một năm quan trọng quyết định cuộc đời tương lai sau này. Diệu Hằng đã hạ quyết tâm học tốt lọt vào topten của lớp nhưng chưa chi đã chán nản đến muốn trào huyết lệ.

Ngày đầu năm học nàng muốn vui cũng không nổi vì sự thật tàn khốc. Cô giáo chủ nhiệm mới cười cười dẫn vào học sinh cũ “iu dẫu” của mình...

- Lớp ta năm nay sẽ đặc biệt có thêm thành viên mới. Bạn ấy...

- Được rồi cô! Tui là Lâm Tuấn Kiệt lưu ban 1 năm nên có gì anh đây sẽ “chỉ giáo” cho các em và ai chọc bất cứ học sinh nào của lớp 128 này thì anh sẽ đứng ra che chở cho !

- Hoan hô anh Kiệt!

Cả lớp vui vẻ nhiều hơn sợ hắn rồi. Cô giáo cười lau mồ hôi trán hi vọng mình sẽ chịu đựng nổi các thằng học trò cá biệt này thêm 1 năm.

Ai cũng hơn hớ có “thể lực” chống lưng cho lớp chỉ có Diệu Hằng khom đầu ngồi u ám. Nàng thật muốn đi giết ngay giáo viên nào sắp cho hắn học cái lớp này.

Xem bộ dạng của hắn lưu ban mà cứ như ta đây học sinh giỏi cấp quốc gia không bằng thật là ngứa con mắt.

Tuấn Kiệt nhớn nhoe đi xuống dãy thứ nhất phía gần cuối lớp mà chọn ngay thằng nhóc ngồi song song bên trái với Diệu Hằng mà nói...

- Anh đây thích cái chỗ này!

- Dạ... Anh cứ ngồi luôn!

Thằng ngồi đó chuồn lẹ nhường chỗ cho đại ca ngay. Diệu Hằng ngẩn lên nhìn Tuấn Kiệt ngồi xuống chỗ bên trái cạnh mình ra vẻ vui lắm. Nhìn cái mặt đẹp trai bất lương của hắn nàng chỉ muốn chửi rửa, băm dằm hắn ra. Sao lưu ban lại học ngay lớp của nàng chứ?

Nàng gục đầu tiếp nghĩ đến cả năm ngày nào cũng phải đến địa ngục trần gian rồi. Hắn chỉ cười đến khoái chí trên niềm đau của nàng mà thôi.

Thanh Hải nghe rôm rang cũng xem thử thấy quả là Tuấn Kiệt học chung lớp với Diệu Hằng mà vô cùng bức tức. Mọi chuyện lớp 12 chỉ mới là bắt đầu ...

Nơi chốn cũ thân thương, Diệu Hằng lại phải “hầu cơm” tên đầu gấu của trường. Hân hạnh phúc ăn mà hỏi...

- Chúng ta học cùng lớp rồi lại ngồi gần sao không ăn trong đó hả?

- Ông điên hả? Muốn tui sống dở chết dở phải không?

Nàng sùng me thật không muốn dính líu chút gì tới hân nên càng không muốn mọi người đàm tiếu vì phát hiện nàng có dính líu tới hân thật. Tuấn Kiệt vẫn vô tư cười càn rỡ...

- Hi...chúng ta là bạn học rồi xưng “anh” với “em” nha! - Mặt dày nên càng tự tin thể hiện mọi ý thích nha.

Diệu Hằng sắc ngay xém văng cơm ngược ra khỏi mũi luôn nhanh chóng muốn phát hoả...

- Năm ngoái ông lớn hơn tui còn không gọi anh, giờ học chung lớp có điên tui mới gọi dzậy ak!

- Chúng ta yêu nhau gọi thế có gì lạ đâu!?

- Yêu hồi nào? Gọi như mọi người thôi !

Con này thật là hung hăng bạo xít mà, Tuấn Kiệt chả thèm chọc nữa văng theo ý nàng mà chớp mắt hỏi...

- Vậy chừng nào Hằng mới yêu Kiệt ?

Mắt hân chớp chớp thiết dễ thương còn gọi Hằng xưng Kiệt làm nàng sần hết cả da gà mà ớn lạnh đến uồn ẻo. Trông nàng kinh sợ như thế hân khoái chí nhe răng cười. Mặt Diệu Hằng hơi nóng đỏ với qua đánh hân mấy cái...

- Không cho gọi xưng tên. Ớn quá đi ak !

- Biết rồi! Biết rồi! Ăn nhanh đi cô hai!

Hân không giỡn nữa lo ăn làm nàng cũng vừa ăn vừa nhìn. Không hiểu từ lúc nào nàng và Tuấn Kiệt lại trở nên tự nhiên thoải mái như bạn bè thế này. Ban nãy còn giỡn nữa.

Diệu Hằng nghĩ có lẽ do hân lưu ban xuống học chung nên thấy gần gũi hơn hoặc gan của nàng lại to thêm một chút rồi. Nhưng học chung có lẽ sẽ dễ thấy được nhiều gốc độ về Tuấn Kiệt, có lẽ con người của hân không tệ như vẻ ngoài bá đạo, côn đồ ...

- Kiệt!!! Em “lại” dám ngủ gật trong lớp hả? - Thầy giáo la ùm muốn nhồi máu vì hân.

- Bài này năm ngoái em nghe rồi thầy ơi! - Tuấn Kiệt lười biếng thành thật trả lời ngay.

- Xạo hoài, toàn trốn tiết tui không ak. Lên bảng giải bài đi!

Diệu Hằng chóng cằm thở dài vì đúng là học chung biết thêm nhiều gốc độ xấu của hân. Nhận định hân ta còn một phần tốt đẹp trôi vào dĩ vãng. Người gì đâu vừa học dở, hạnh kiểm xấu, tính cách thì còn đồ không ai chịu nổi.

Lâm Tuấn Kiệt quả là một đại họa cho xã hội mà.

Và cả lớp nhìn hân bộ dáng phiêu diêu tự tại tay phải trong túi quần, thuận tay trái viết ro ro lên bảng thậm chí còn huýt gió như đang đi tè bậy ngoài đường vô cùng thảnh thơi. Ông thầy toán nheo mắt nhìn bài giải. Tuấn Kiệt nghèo đầu uể oải hỏi...

- Được chưa thầy?

- Chữ xấu quá! Về chỗ! Không được ngủ nữa đó!

Hân nhe răng cười càn rỡ với ông thầy rồi lững thững bước xuống. Bài giải không sai gì hết mới đáng sợ. Nhưng mấy con bạn của nàng từng nói hân học lớp chuyên toán đầu khối 3 năm rồi , lớp đó phải thi tuyển mới vào được. Có khi hân cũng có chút tài ẩn dấu?

Diệu Hằng vội xua đi cái ý nghĩ vớ vẩn đó. Đảm bảo chỉ là hân năm ngoái học rồi nên còn nhớ mà thôi. Tuấn Kiệt mà học giỏi nhưng không bày ra thì hình tượng côn đồ xấu xa của hân chẳng phải hỏng hết sao? Nàng không muốn người xấu như hân lại thành người hấp dẫn đâu

Và Tuấn Kiệt đi xuống tới bàn cười với nàng mà nàng cố làm lơ cảm đầu ghi ghép khiến hắn mất hứng lại gục xuống bàn tiếp tục giấc ngủ bị thầy phá rối. Học chung lớp với hắn rõ khổ mà...

8. Chương 8

Ngày nào nàng cũng dậy sớm chuẩn bị cơm trưa cho Tuấn Kiệt, vào lớp ngồi gần Tuấn Kiệt, trưa ăn cùng Tuấn Kiệt, tối bị Tuấn Kiệt gọi điện phá rối nữa. Cứ đà này Diệu Hằng sẽ bị ám ảnh về hắn cùng năm cuối cấp kinh khủng cả đời quá.

Nhưng nàng chắc chắn không thể thoát nổi tên khốn đó cho đến cuối năm mà. Chỉ nghĩ tới bây giờ mới đầu năm học, còn cả năm chờ phía sau thì Diệu Hằng không khỏi rầu rĩ.

Hằng đi về ngang sân bóng cỏ không thêm để ý nhưng vẫn nhận ra không thấy Thuý chạy lăn xăn chăm chút Thanh Hải nữa. Hải đang cho đội tập dần bóng thấy nàng. Diệu Hằng còn giận nên đi te te luôn. Tên bạn chạy vội theo làm cả đội la ó...

- Đang tập mà đội trưởng!

Thanh Hải chẳng để ý cả đội nhảy dựng vội vã chạy theo chặn đầu nàng ...

- Tui muốn nói chuyện với pà!

- Tui bận lắm, cũng hông có gì để nói với ông hết!

Nàng ngẩn cao đầu phách lối tỏ ra “chị đây” còn giận lắm. Gã bạn khổ sở nhăn nhó, tay gãi nhẹ đầu mà nói...

- Tui xin lỗi!

- Câu này thì tui chấp nhận. Ông gây sự trước xin lỗi phải rồi!

- Đừng giận dỗi vậy chứ, tha lỗi cho tui đi Hằng!

- Hứ!? Dễ tha như dzậy ông làm giá thì sao ak?

Nàng chun mũi nói hậm hực lòng vẫn còn bực tức ai biểu Hải dám nói đầu óc nàng có vấn đề. Quả thật dính líu vào Tuấn Kiệt thì chỉ có mấy đứa hùng không sợ chết thui nhưng nàng có muốn liên quan gì với tên đầu gấu còn đồ ấy đâu.

Thanh Hải ử dột thành thật nói...

- Xin lỗi... lẽ ra tui không nên nói pà như dzậy! Tại tui không thích tên Tuấn Kiệt đó. Pà quen hắn tui thật rất sốc nên... Pà có quen ai thì pà cũng có suy xét kĩ rồi chỉ là tui nghĩ nên có người tốt hơn gã đó ở cạnh pà.

Lời của Hải làm nàng nhớ tình cảm trong lòng mình. Người tốt hơn chẳng phải chính là Thanh Hải hay sao nhưng nàng không thể có được. Mỗi tình đơn phương mãi mãi không có cái kết nàng mong muốn. Diệu Hằng nói bằng gương...

- Tiếc là “người tốt” không thích tui... - (“Mà xui là ‘kẻ xấu’ rất thích nàng”)

Hải cũng sững ra không biết hàm ý trong lời của nàng. Và Diệu Hằng gượng cười nói...

- Dù sao tui cũng không có quen Tuấn Kiệt nên chúng ta hoà thôi. Giận ông tui thiệt mệt lắm luôn!

- Thật không? Pà không quen hắn ta thật hả? - Giọng Hải mang chút run sợ điều đó là sự thật.

- Ông nghĩ sao tui cặp kè với gã đáng sợ nhất trường này hả?

Thanh Hải cười tươi ngay giải toả tâm trạng phiền muộn ngay. Diệu Hằng cũng vui vẻ, làm hoà rồi hai đứa vẫn là bạn thân tốt...

- Ông về tập đi cả đội la quá kìa!

- Ờh.... Mà ngày mai pà lại làm cơm cho tui ăn chung như trước nha Hằng!

Diệu Hằng đơ ra nghe mà thật cứ lo mình nghe lộn. Hải vội giải thích luôn trước khi nàng thắc mắc...

- Đi biển về tui chia tay Thuý luôn rồi, thấy không hợp nữa. Mấy tuần nay đi học ăn cơm căn tin tui không nuốt nổi thêm đồ ăn của pà nhưng pà còn giận. Hai đứa mình ăn trưa lại như trước nha!

Thanh Hải cười thật tươi vui vẻ vì cả hai thân thiết mà. Diệu Hằng cũng không nhớ mình đã trả lời làm sao nhưng về đến nhà lập tức ngồi đem gạo ra đong cân mà lẩm nhẩm tính toán.

Anh hai nàng vừa đi làm về đã thấy em gái ngồi vò đầu trong bếp...

- Áhh... Mỗi ngày tốn hết 1,5kg gạo như là nhà có 5 người rồi!

- Em bị cái gì vậy? - Nhìn em gái như thế Phong thật hơi lo nha.

- Anh hai ơi em điên mất!

Ông anh run nhìn em gái đập đầu xuống bàn rồi còn muốn lăn lộn ra đất vì không biết phải làm sao để nuôi cơm cùng lúc hai thằng con trai. Nàng muốn nấu cho Hải, nhưng không thể không nấu cho Tuấn Kiệt. Diệu Hằng thật hận cái số con rết của mình mà...

Diệu Hằng len lén ra chân cầu thang không ai qua lại mà đưa cho Tuấn Kiệt một hộp cơm. Mặt của đại ca lập tức cau lại như quỷ satan hiện hình làm nàng sợ muốn chết...

- Sao có một hộp àk cái con nhỏ này?

- Sáng này anh hai tui ra lệnh cắt giảm phần ăn nên tui nấu được có hai hộp thui... Ông chịu khó uống nước thêm cho no nha!

Diệu Hằng nói dối nên không dám nhìn vào mắt hắn. Cả anh hai cũng bị nàng khai ra cho chuyện nói xạo này nên hi vọng Tuấn Kiệt sẽ tin. Và hắn nhú mày ca cẩm...

- Cô cho ăn như thời chiến tranh dzậy. Mà đi ăn thôi!

Tuy không vui vì bị bỏ đói hết nửa cái bao tử của mình nhưng có ăn còn hơn không nên hắn tạm tha cho nàng cái mạng nhỏ. Diệu Hằng nghe hắn rủ lên sân thượng ăn như mọi bữa nên lúng ta lúng túng nói dối tập 2...

- Hôm nay tui phải vào thư viện rồi. Ăn ngon miệng nha!

- Thật lắm chuyện!

Tuấn Kiệt cầm đi luôn làm nàng nhìn theo. Cảm giác áy náy cuộn lên khó tả trong lòng nàng. Có cảm tưởng Diệu Hằng đang “phản bội” hắn ta vậy. Nàng dám lừa qua mặt đại ca của trường nên mới bồn chồn thế này sao?

Dù sao từ đầu Diệu Hằng bị hắn ép phải “hầu cơm”, nàng không có tự nguyện nên cho Tuấn Kiệt ăn ít cũng không cần bận tâm nhiều. Nấu cho Thanh Hải ăn mới làm nàng vui vẻ thôi. Thế là cô nàng len lén cầm hai hộp cơm còn lại ra dãy sân trường phía sau có ghế và cây mát mẻ gặp Thanh Hải.

Tên bạn mở hộp cơm ra mà cười hớn hở...

- Nhìn thui cũng đã thấy ngon rồi!

- Nịnh dễ sợ chưa kia! Vậy ông phải ăn cho hết đó!

- Tất nhiên rồi!

Thanh Hải ăn ngon miệng làm Diệu Hằng rất vui, cảm giác mọi thứ lại trở lại như cũ rồi. Cả hai cùng ăn, nói giỡn thân thiết thật vui vẻ không có gì chen ngang hay xa cách cả. Chợt Hải nói như phần khích...

- Có cả canh nữa hả? Chất lượng hơn xưa nha!

- Ông thích húp canh hơn uống nước khi ăn mà!

- Hồi nào? Tui đâu có dzậy, lúc trước pà đâu có nấu canh.

Diệu Hằng ngó ra vội gượng cười xấu hổ. Nàng bị khùng rồi sao lại nhớ lộn Hải sang gã Tuấn Kiệt đó chứ. Nàng “bị” ăn chung với Tuấn Kiệt cũng thành quen luôn rồi thì phải. Và Hằng cần muông nghĩ chắc lúc này hẳn cũng đang ăn. Súc ăn như hùm như hổ của tên đại ca đó thì đã xử xong một hộp chắc vẫn còn đói lắm. Diệu Hằng ăn nhưng cứ suy tư lo hẳn không no bụng.

Thanh Hải vui vẻ nhìn nàng không nhận ra nàng mãi nghĩ ngợi đầu đó trên sân thượng rồi.

Vào đầu tiết chiều, tên đầu gấu còn đồ chưa chi đã gục trên bàn. Diệu Hằng để cái bánh mì ngọt qua bàn làm hẳn ngần đầu dậy nhìn nàng rồi nhíu mày nhìn cái bánh như thấy cái gì đó rất kinh dị. Diệu Hằng cố nói như không phải là mình quan tâm Tuấn Kiệt đói...

- Ăn thêm đi cho no!

Thành ý của nàng vậy mà Tuấn Kiệt cũng không hứng thú hơn gì...

- Bánh ở căn tin đúng không? Dở tệ àk! Tui không ăn nổi thứ gì ở đó hết

Giọng điệu hẳn như ta đây là công tử ăn uống rất kén chọn thấy ghét. Người ta tốt bụng đến thế rồi cũng không nói gì dễ thương hơn được. Diệu Hằng chẳng hiểu nổi gã khốn này nói yêu đơn phương nàng có phải để dọa nàng thôi không mà không tỏ ra nịnh bợ nàng một chút. Dù sao cũng cảm thấy Tuấn Kiệt ăn ít là do mình nói xạo nên nàng nhịn cổ nói...

- Đói thì sao học nổi. Tui mua bánh mới không có dở đâu!?

Diệu Hằng nói làm Tuấn Kiệt hơi ngần ngừ, hẳn rõ không muốn nhưng vẫn chịu ăn. Nàng nhìn cái mặt của hẳn cũng biết hẳn không ngon miệng rồi nhưng ít ra cũng có ăn thêm chút bánh. Tuấn Kiệt nhìn qua thấy nàng quan tâm chỉ cười cười...

- Không tệ nhưng ăn hai hộp cơm vẫn tốt hơn!

Nhìn Tuấn Kiệt cười dễ thương như thế nàng cảm thấy mình thành loại người xấu đi lừa đảo mấy chàng trai ngây thơ, trong sáng rồi. (Gã này cũng ‘sáng’ lắm đây !?)

Diệu Hằng khom đầu nói lí nhí như muỗi kêu...

- ... xin lỗi nha!

- Có khùng không tự đứng xin lỗi. Hay là lo lắng đã để anh đói nên xin lỗi hả bé? - Hẳn tỏ ra khoái chí thấy rõ.

- Lo cái đầu của ông thì có!

Tuấn Kiệt cười càn rỡ chọc nàng điên lên rồi. Nàng hậm hực tự tức vì đã đi mua bánh cho hẳn. Nhưng lên nhìn hẳn ăn miễn cưỡng nàng thấy làm sao ấy. Chẳng lẽ chỉ vì cho hẳn ăn một hộp thay vì hai hộp mà Diệu Hằng khó chịu đến thế này? Tiếc là nàng không thể nấu bốn hộp mỗi sáng, coi như đổ lỗi là do tên khốn này ăn quá nhiều thôi.

Mấy ngày tiếp theo lại nhận một hộp mặt hẳn ta chỉ có sự cam chịu. Mỗi ngày cứ vì cái mặt đáng thương của Tuấn Kiệt khiến nàng đều nuốt không nổi cơm trưa khi cùng ăn với Hải. Tuấn Kiệt cầm hộp cơm hỏi...

- Hôm nay cũng lên thư viện sao?

- Ừh, có lẽ sẽ không ăn chung được nữa!

Diệu Hằng cười gượng muốn không nổi. Nàng thật sự không muốn nói dối Tuấn Kiệt thêm nữa. May là tên đó không nghĩ ngợi gì cả chỉ ca cẩm bất mãn...

- Chỗ hẹn hò mỗi ngày của chúng ta dzậy thì còn gì nữa chứ?

- Hẹn hò cái đầu ông! - Diệu Hằng dứt kết được hẳn ta là người hay tưởng bở nhất nàng từng biết nha.

- Chúng ta “yêu”nhau mà ngại cái gì chứ, cờ-lê cơm hộp!?

Tuấn Kiệt cười đáng ghét tay ôm vai nàng giả trò xoa vai làm tới. Tim Diệu Hằng nhảy lung tung trong lồng ngực may cũng quen quá rồi nên giờ chân đá hẳn mấy cước...

- Uống nước cho no dzô, đồ dê sòm!

- Hi... biết rồi pà xâu cháo!

Cái tên khốn đó không những mặt vừa dày lại còn vừa trơ tráo nữa. Nhưng Diệu Hằng cũng cười cười vì cái tính trẻ con đó của hắn. Kể ra cũng biết hắn lâu và rõ hơn trước, Tuấn Kiệt cũng đâu phải khó gần ... chỉ không ai dám gần thôi. Có mỗi nàng xui xẻo mãi cũng không thoát nổi.

Tuấn Kiệt ôm hộp cơm ngoài bệt xuống một mình ở sân thượng. Thật sự mấy ngày nay không ăn chung với nàng hắn ăn cũng không hứng thú lắm nên chỉ một hộp cũng ăn dần bụng vậy thôi.

Hắn thích vừa ăn vừa nhìn Diệu Hằng ăn như con mèo, có một hộp cơm nhỏ nhai mãi không xong. Chưa kể cô nàng bộ dạng chết nhát sợ hắn nhưng chuyên gia nổi chứng cũng hung dữ lại thật rất dễ thương. Đại ca cứ ngồi nhớ cười cười một mình không khéo gió lửa đau bụng dẫn đến bệnh thần kinh, may có điện thoại của bọn đàn em...

~ Ủh, tao xuống liền đợi tao ăn xong... Mà thôi tụi bây chờ tao xuống ăn chung cho zui!

~ Nhanh lên anh Kiệt tụi nó giành hết mấy cái “bự”!

Tuấn Kiệt cầm hộp cơm đi xuống. Ăn một mình thật chán, xuống với đám nọ vui hơn .

Nàng và Thanh Hải vẫn ngồi ở dãy ghế đá sân sau ăn cơm nói chuyện vui vẻ. Có vài thằng con trai cười giỡn cầm mấy cái bánh bao mà chạy giành giật trên sân.

Diệu Hằng lại ngóng lên sân thượng không biết Tuấn Kiệt có chịu uống nước để no hay không nữa. Kể ra hình như tên đầu gấu đó không hấp thu thức ăn hay sao, ăn nhiều quá trời vẫn giữ dáng chuẩn. Mấy ngày nay ăn ít dáng cũng vẫn chuẩn. Loại người không lo bị mập như thế thật đáng ganh tị nhưng nàng vẫn mong hắn no.

Nàng mãi nghĩ vẫn vợ vì hắn thì sưng ra vì Tuấn Kiệt đi tới thật. Diệu Hằng phớt chốc buông muống ra nhìn khiến Hải cũng nhìn qua hướng nàng đang nhìn.

Tuấn Kiệt tay cầm hộp cơm tâm trạng đang vui vẻ không ngờ lại tận mắt nhìn thấy Diệu Hằng ngồi với Thanh Hải cả hai đang cùng ăn cơm hộp do nàng nấu. Mấy thằng đang giỡn chạy lại chỗ hắn ta...

- Anh Kiệt! Bánh bao nóng hổi vừa to vừa tròn nè!

Tuấn Kiệt không nhìn đến bọn nọ áp hai cái bánh bao lên ngực ẹo qua ẹo lại giỡn với mình. Hắn vẫn nhìn chăm chăm cả hai người kia, một cái nhìn sắc lạnh băng giá đến mức Diệu Hằng cảm thấy chỉ có mỗi nàng và hắn cùng đứng trong một trận bão tuyết lạnh giá đau đớn vô hạn.

Thanh Hải thấy mặt nàng tái đi, biến sắc trông rất tệ hại. Và cả gương mặt của Tuấn Kiệt cũng tối đi nhìn xuống hộp cơm đang nâng niu trong tay mình.

Giây phút này nàng như nghẹn lại không có quyền phản ứng gì ngoài chấp nhận hắn thấy và phát hiện hết cả rồi. Không hiểu sao nàng không muốn nhìn Tuấn Kiệt có vẻ thất vọng như vậy.

Hắn không nhìn nàng hay Thanh Hải nữa, tay buông thông làm hộp cơm nhựa rớt xuống đất, nắp văng ra khiến cơm và thức ăn tung ra tán loạn mặt sân. Hộp cơm ấy chỉ vì một cái buông nhẹ tay đã không còn gì.

Diệu Hằng cảm thấy không thể thở nổi nữa vì sự im lặng không nổi nóng hay chửi dù chỉ một lời của Tuấn Kiệt. Sự im lặng của hắn còn đáng sợ hơn lúc hắn giả trò côn đồ. Và Tuấn Kiệt xoay đi đạp chân lên hộp cơm đó...

- Anh Kiệt, chưa ăn bánh bao mà!

Bọn đàn em gọi theo nhưng hắn vẫn đi lạnh lùng đồ có thằng nào muốn chết mới cản đường đại ca lúc này. Lòng nàng khó chịu, nặng nề đến không thể diễn tả. Thà Tuấn Kiệt lạo lại đánh hay chửi rửa diện tiết lên hết còn hơn dùng sự im lặng chết chóc bỏ đi như thế.

Nàng cảm giác mình đã làm tổn thương hắn, làm hắn đau giận đến mức không muốn nhìn mặt nàng nữa nên mới bỏ đi như thế. Thanh Hải gãi đầu ngơ ngác nói...

- Hắn ta sao dzậy nhĩ? Làm dơ sân trường rồi cứ thế mà đi!

- Ủh... cứ thế mà đi!

Tay Diệu Hằng lạnh ngắt run lên, sóng mũi cũng hơi cay cay. Nàng bị làm sao thế này? Tuấn Kiệt giận thì mặc kệ hắn. Không phải nàng ghét hắn nhất hay sao? Thanh Hải không biết gì bên trong nhưng cũng cảm thấy nàng rất lạ!

Chiều đó Tuấn Kiệt nghỉ ngang thậm chí bỏ cả giỏ cứ thế mất tiêu làm ông thầy la lối om xòm. Cả tháng nay khai giảng hắn chưa từng cúp tiết nào, không sinh sự gì rất ngoan làm thầy cô âm thầm mừng rỡ. Song giờ ngựa lại quen đường cũ chắc tên học sinh cá biệt lại quậy nữa rồi.

Diệu Hằng nhìn qua bàn hắn trông người mà lòng đau quặn. Lỗi là do nàng nói dối. Lẽ ra nàng nên nói thật cho hắn biết nhưng vì sợ nên đã nói dối để hắn phát hiện thì mọi thứ thật quá mức tồi tệ không còn quay lại sửa chữa được nữa. Giờ nàng biết phải làm sao đây?

Sáng ra vừa đến trường đã nghe mọi người bàn tán tin sốt dẻo. Dĩ nhiên lớp nàng cũng phải xôn xao nhất rồi...

- Nghe tin gì chưa, Tuấn Kiệt đánh nhau với mấy thằng ngoài trường gây thương tích phải vào đồn cảnh sát luôn đó!

- Ghê zậy ha?

- Ghê gì mà ghê, nghe nói năm lớp 10 đánh nhau xém chết người luôn đó. Lần này hội đồng sẽ kỉ luật nếu thêm một lần thôi sẽ bị đuổi học vĩnh viễn!

Diệu Hằng nghe mấy con bạn nói chỉ run lên. Nàng không nghĩ mọi việc sẽ ra như thế. Hắn thật sự nóng giận đến mức đó sao?

Diệu Hằng muốn gặp Tuấn Kiệt ngay để giải thích. Ngoài cổng trước có chiếc xe hơi sang trọng tiến vào. Một phụ nữ trung niên xinh đẹp quý phái đi vào làm bọn học trò nhìn đắm đuối không biết là ai.

Hoàng tử Anh Tú nhìn bà ấy thì cười ra vẻ lễ phép khom chào nhưng bà ấy chỉ đáp lại bằng một cái liếc mắt kinh thường. Anh Tú chỉ cười nhạt vui vẻ vì bị làm lơ. Bà ấy vào phòng giám hiệu luôn.

Hằng thật không thể tập trung học vì cứ mãi nhớ cái ánh mắt Tuấn Kiệt nhìn mình trước lúc đập hộp cơm bỏ đi. Chắc chắn hắn phải giận rồi nhưng cách giận quá cao thâm hơn nàng có thể nghĩ ra cho loại người tính như trẻ con của hắn.

Bên dưới sân trường người phụ nữ đẹp nọ đi ra và không ngờ Tuấn Kiệt lẻo đẻo theo nghe để chửi thì phải, chắc là mẹ của tên đó rồi. Hắn đứng như cho có không coi mẹ ra gì thật hư hỏng. Diệu Hằng hồi hộp chờ đợi và một lát sau Tuấn Kiệt trở lên lớp.

Cái mặt đẹp bị bầm nhẹ má trái, khoé miệng cũng bị dập một chút trông cũng không đến nỗi te tua làm cả lớp lại bỗng dưng lo cho cái người bị hắn đánh bây giờ ra sao rồi. Cô chủ nhiệm không có ý kiến nên chỉ giờ ngón tay ra dấu Tuấn Kiệt đi vào để cả lớp còn học tiếp.

Diệu Hằng ngồi siết chặt cây bút hồi hộp chờ hắn đi xuống chỗ ngồi. Nhưng Tuấn Kiệt bước lại chỗ bàn nhất cạnh cửa lớp nói ngang...

- Tao muốn chỗ này!

- Dạ !!!

Thêm một đứa xấu số bị đại ca đuổi khỏi chỗ. Hắn ngồi vào bàn nhất xa dây bàn của nàng rồi gục ngủ. Cô giáo chán nản dạy tiếp mặc kệ “con sâu làm sâu cả lớp”. Diệu Hằng cảm giác trống rỗng không ngờ nổi hắn sẽ tránh nàng như thế.

Đến lúc nghỉ trưa nàng lấy hết can đảm đến gần bàn nhất Tuấn Kiệt đang gục ngủ cố nói...

- Lên sân thượng tui chờ ông!

Nói rồi nàng chạy ra run hết trơn sợ hấn sẽ giận không lên nhưng dù gì cũng phải tìm cơ hội nói rõ. Diệu Hằng chạy qua lớp đưa Hải hộp cơm nói vội...

- Hôm nay không ăn chung nha!

- Oh... Diệu Hằng !

Thanh Hải chưa nói nàng đã chạy mất tiêu chỗ cầu thang. Cô nàng run run ngồi chờ với ba hộp cơm. Diệu Hằng nghĩ Tuấn Kiệt sẽ không lên đâu nhưng dù sao nàng cũng sẽ chờ đến hết giờ cơm trưa. Nàng muốn nói chuyện, muốn giải thích với hấn ta.

Chắc chắn thật tâm xin lỗi, thật tâm giải thích sẽ được tha thứ thôi. Và có tiếng bước chân làm Hằng ngần lên chờ đợi. Tuấn Kiệt mở cánh cửa sắt sân thượng bước ra làm nàng cười nhẹ nhõm, mừng rỡ ngay...

Hấn chạy lên sân thượng gặp nàng rồi.

9. Chương 9

Tuấn Kiệt đến sân thượng thật làm nàng mừng đứng dậy ngay. Chỉ cần thế này nàng sẽ có cơ hội nói chuyện giải thích. Nhưng mặt Tuấn Kiệt không cười rất lạnh lùng thật dễ sợ nàng chưa từng thấy qua.

Hấn thì lúc nào cũng cười với nàng từ cười càn rỡ xấu xa cho đến cười ham hố đầy khoái chí. Cả ánh mắt nữa trông như không có cảm xúc gì vừa khô khốc vừa băng giá.

Diệu Hằng cố không run sợ, chưa xuất thủ đã sợ đối phương thì còn làm được trò gì nữa. Đầu của cô nàng đang cố gắng nghĩ xem nên nói xin lỗi trước hay là giải thích luôn. Tuấn Kiệt không nhìn nàng, mắt chuyển xuống nhìn ba hộp cơm nhanh chóng tiến đến. Không lẽ hấn tha thứ nhanh vậy làm nàng cũng mừng thầm vội ngồi nói ngay...

- Tui đã định nói với ông Hải sẽ ăn chung nhưng sợ ông không vui. Sáng làm bốn hộp cơm thật sự nhiều quá nên tui mới nói thế. Ông tha lỗi cho tui nha!

Tuấn Kiệt chẳng để ý nàng nói loạn cả lên. Thật sự Diệu Hằng rất bối rối không biết nói ra làm sao để hấn không giận nữa. Nàng mong hấn nghĩ mình có lẽ sẽ dễ hơn nhưng Tuấn Kiệt cầm lấy cái muỗng và mở nắp hộp cơm. Diệu Hằng vui quá chờ hấn ăn như tha thứ ỉn.

Tuấn Kiệt trộn cơm qua lại một cách cẩn thận sau đó nhìn nàng đang cười với mình. Hấn không đáp lại lẳng lặng ụp cả hộp cơm vào người nàng. Cô nàng bất ngờ đến sững sờ cả ra bất động. Cơm và đồ ăn rơi ra bám vào áo, rớt xuống vấy đầy cả người nàng.

Mắt Diệu Hằng chưa chi đã muốn ngấn lệ nhìn hấn hất bỏ hộp cơm rỗng đi rồi đưa tay với đến gạt nhẹ cơm dính trên áo của nàng. Diệu Hằng vẫn ngồi như thế nhìn hành động của hấn. Tuấn Kiệt cười nhạt không có vẻ là vui nói...

- Cô đem lòng tự trọng của tui ụp lên người như vậy nè, nhảy nhua bắn thiu. Rồi sau đó lấy tay phủi vài cái nói vài câu là lại như không có chuyện gì xảy ra nữa. Thế nghĩ thử xem mớ cơm ăn không được nữa và bộ đồng phục dơ bẩn là gì sau đó hả?

Con này run lên vẫn không thể nhúc nhích, nước mắt tuôn ra làm Tuấn Kiệt cười như vì đau quá chỉ có thể cười lúc này, hấn cười rõ ràng không vui vẫn cứ cười làm tim nàng thất lại, thở không nổi...

- Phải rồi... Hải quay lại rồi! Tình yêu của cô sẽ tiếp tục trao đổi. Cơm tui ăn là đồ dư thừa của tình cảm cô dành cho thằng đó chứ gì?

- Không phải... hic tui xin lỗi... xin lỗi...

Nàng khóc nức nói nghẹn lại khiến Tuấn Kiệt cuối cùng cũng tỏ ra tức giận lớn tiếng...

- Xin lỗi vì nói dối hay vì coi thường tui hả?

- Hic... Tui thật không cố ý đâu. Tui không muốn làm ông giận... là do tui ích kỉ, xấu xa nói dối...

Nước mắt của nàng từng giọt thi nhau rơi xuống không ngớt đến mức nhìn hấn nhật nhoà như chìm trong màn sương mù dày đặc. Nàng không muốn nói dối hấn nhưng ai tin khi nàng đã nói dối rồi. Diệu Hằng đã làm Tuấn Kiệt tổn thương, nàng quả là gốc ghềnh mới làm ra nhưng trò đó.

Hấn nhìn nàng khóc, tay siết lại run lên sau đó túm lấy cổ áo của nàng. Diệu Hằng đang không chú ý nên bất ngờ bị giật mạnh về phía hấn, môi chạm vào môi hấn. Tuấn Kiệt hôn nàng một cách tức giận. Môi hấn chỉ khiến nàng sợ hãi, khó chịu. Diệu Hằng mím môi cố phản kháng bằng cách đánh loạn vào người hấn. Nước mắt nàng càng tuôn ra nhiều hơn, cả người run lên sợ hãi. Cuối cùng hấn cũng buông cổ áo bỏ nàng ra.

Diệu Hằng che miệng vẫn khóc nhìn hấn. Tuấn Kiệt cười một cách khốn đốn ...

- Cô tưởng tui nói thích cô là đùa sao? Lẽ ra tui không nên đi thích loại con gái như cô. Cút đi! Sau này tránh xa tui ra!

Tuấn Kiệt đi còn tức giận đá cánh cửa nhôm một cái làm nó lõm sâu dấu chân của hấn. Diệu Hằng ở lại vẫn không thể ngừng khóc môi mím lại, cả người run rẩy đầy cơn.

Sao Tuấn Kiệt lại trở nên như thế còn xấu xa, đáng sợ hơn những gì nàng biết cả trăm vạn lần. Cũng chính vì mình gây ra khiến nàng càng tự dày vò hơn nữa. Nàng đã làm cả hai đều bị tổn thương rồi.

Đến phiên Phong nấu cơm nên dọn bàn ăn nhìn em gái ngồi chống cằm thiếu não ...

- Anh hai àk! Từ mai em sẽ dậy đi học lúc 6h15!

- Dzậy sao em làm cơm mang theo kịp. Anh không có nấu cho đâu nha! - Phong đang sợ em gái giả trò làm nũng “bức” mình chiều chuộng nấu cơm sáng cho.

- Em không mang cơm nữa đâu!

- Sao nữa đây nhóc con? Từ lớp 6 đã luôn mang cơm mà. Hay là thằng Hải không ăn chung nữa nên nản hả?

Nàng không trả lời. Lúc Hải có bạn gái không ăn chung nữa nàng cũng đâu có như thế này đâu. Trong lòng thật mệt mỏi, khó chịu hoàn toàn khác xa nàng nghĩ khi thoát khỏi Tuấn Kiệt chắc sẽ mừng vui lắm. Ông anh nhìn sơ biểu hiện của em gái chỉ để đồ ăn lên bàn chỉ nói...

- Lo học giỏi đi nhóc con!

- Dạ!

Nàng trả lời cho có với anh hai rồi lại thở dài. Thoát khỏi Tuấn Kiệt cuộc đời lại càng mù mịt ảm đạm, nàng không hiểu tại sao lại ra như thế.

Nàng cũng đi nói với Thanh Hải vì chuyện cơm nước...

- Xin lỗi vì không nấu được cho ông nữa!

- Chán quá dzậy. Thôi tui năn nỉ em tui nấu cho tui là được!

Diệu Hằng cố cười với Hải nhưng thật sự trong lòng vẫn không vui vẻ gì nổi để thật sự cười. Hải chỉ vui vẻ vô tư...

- Xe mới của pà đâu rồi sao không chạy?

- Àk chưa muốn chạy!

Nàng trả lời qua loa rồi đi về lớp. Nếu không đi xe đạp nữa thì không cần mang theo cây cò-lê nữa. Chỉ vì nó hại nàng dính vào tên đầu gấu của trường. Vậy mà giờ nàng thật không muốn hấn không thèm nhìn mặt mình như thế.

Tuấn Kiệt không nghỉ học, không trốn tiết, chỉ ngang nhiên ngủ gật tùy thích. Hấn ngồi bàn nhất, nàng ngồi gần cuối nhìn lên hấn ta thật xa, thật xa. Nàng không thể nhớ nổi có phải mình và Tuấn Kiệt đã từng

nói chuyện qua chưa nữa. Trong lớp có vô tình giáp mặt hấn còn coi Diệu Hằng tệ hơn cả mấy chục đứa khác trong lớp.

Lỗi là do nàng gây ra nhận lại thế này thật đáng. Nhưng cả lúc thất tình cũng không chán nản, mệt mỏi trong lòng như thế này. Cô nàng biết sẽ không bao giờ được tha thứ thì lại càng như con ngốc làm gì mặt mày cũng ủ dột. Chợt có người đi gom phụ sách giúp nàng làm nàng nhìn xem hoa mắt vì nụ cười thiên thần của Anh Tú...

- Sách nhiều thế này tui phụ một tay nhé!

- Thôi, cảm ơn không cần phiền cậu dzậy đâu!

- Tui tự nguyện mà đừng ngại!

Anh Tú cười nhìn mã ở góc sách tìm mã kệ cất sách. Diệu Hằng nhìn rồi cũng không nói gì nữa làm cho xong. Thư viện hôm nay vắng, hai người làm cũng nhanh tay hơn. Hết việc lại sẽ về, mai lại đến trường hưởng thụ thêm một ngày mệt mỏi vì Tuấn Kiệt. Anh Tú thấy nàng thở dài hỏi...

- Trông cậu buồn buồn!

- Bất buộc phải vui mới được sao?

- Hi... đâu có. Cậu thất tình hay bị điểm kém bài kiểm tra zậy?

Hoàng tử hình như lại cố muốn nói chuyện với nàng. Diệu Hằng cười cười cho có...

- Cảm ơn vì cậu đã quan tâm!

- Uhm... chắc là cãi nhau hay giận dỗi với ai rồi!

Anh Tú cười nói làm nàng sưng ra hoài nghi nhìn tên đó. Anh Tú chỉ cười hiền thật là đẹp trai...

- Sao cậu nghĩ thế?

- Tại nhìn cậu buồn buồn. Con người chúng ta buồn vì vài lí do thôi không phải vì công việc thì cũng là vì mối quan hệ với người khác bị trục trặc như thất tình, giận nhau chẳng hạn

Nghe thế nàng lại nhớ về Tuấn Kiệt rồi nói băng quơ...

- Người đó không giận ... chỉ không muốn nhìn mặt tui nữa thôi!

Diệu Hằng nói, không thể giấu hơi thở dài. Rõ ràng là ngày nào đến lớp cũng gặp nhưng xa vời vì hấn coi nàng như vô hình. Bản thân mình tồn tại sờ sờ ra đó bị coi như vô hình như dzậy không buồn bực cũng lạ.

Anh Tú cười nhạt nói...

- Chẳng lẽ cậu không thích người đó nên không nói là thất tình?

Nàng đơ ra nhìn Anh Tú mà ngạc nhiên...

- Sao cậu không nghĩ đó là một cô bạn mà đoán về thất tình?

Nãy giờ Diệu Hằng có đề cập gì rõ đâu nhưng cứ như tên này biết rõ nội tình vậy. Hoàng tử mỉm cười nói chắc nịch...

- Con gái giận nhau không như zậy!

- Quả là thiên tài, cậu học làm bác sĩ tâm lí học được rồi đó!

- Tui thích ngành kinh tế hơn. Nhưng cậu thế này thì chắc chắn người đó rất quan trọng và không muốn bị giận tí nào chứ gì?

Giờ thì nàng sợ rồi. Hoàng tử của trường học giỏi, đẹp trai lại còn hiểu tâm lí người khác. Nàng chịu tập trung nói chuyện hơn một chút...

- Phải! Tui có khó chịu nhưng hấn không quan trọng như cậu nói!

Diệu Hằng cuối cùng cũng nhận là một gã con trai làm phiền đầu óc nàng chỉ khiến Anh Tú cười nhạt thích thú hơn...

- Nếu không quan trọng thì sao cậu buồn thế này. Rõ ràng là có thích nên mới không muốn bị người đó không muốn nhìn mặt nữa!

Nàng nghe mà tim đập loạn. Ai chứ có điên nàng mới đi thích loại đầu gấu như Tuấn Kiệt. Nàng lớn giọng khẳng định...

- Tui ghét hẳn!!!

- Ghét sao lại buồn? Đừng nói là ghét ít thôi nha!

- Chuyện của tui sao tui phải nói với cậu chứ?

Diệu Hằng tức quá bị tên hoàng tử điên khùng này nói trắng nói cuội không đầu vào đâu cả. Anh Tú cười nhạt bước theo...

- Tui giúp cậu hiểu ra sự thật không cảm ơn sao?

- Cảm ơn! Vừa lòng chưa? - Diệu Hằng thấy rất tức rồi nói không lịch sự nổi.

- Ừhm. Gặp sau nhé!

Tên nọ cười vui vẻ vỗ nhẹ đầu nàng đi luôn bỏ Diệu Hằng sờ đầu. Sao tự dưng nàng lại nói chuyện một hơi với hoàng tử của trường về vấn đề không đầu của mình như thế? Nhưng Anh Tú nói không phải là không có lý. Nàng rất sợ Tuấn Kiệt, bị hắn dày đoạ, “đeo đuổi” chỉ muốn thoát hẳn thôi. Vậy mà đến khi hắn ta giận không liên quan gì đến nàng nữa thì nàng không hề muốn. Sao như vậy chứ? Hồng lẽ nàng cũng có chút thích Tuấn Kiệt? Chắc là không thể có điều đó xảy ra rồi...

Dạo này không mang cơm nghỉ trưa Diệu Hằng toàn nhai bánh ngọt đôi khi mấy con bạn cố ý làm nhiều cơm cho nàng ăn “trực”. Thật may còn có bạn bè làm nàng thoải mái hơn. Thảo đang rủ rê cả bọn...

- Ba mẹ tui đi núi chơi nhưng chiều thứ bảy chị tui mới từ kí túc xá về. Tui không muốn ở nhà một mình tối thứ 6 đầu mẩy pà xin qua nhà tui ngủ nha!

- Phải xin thử mới biết!?

- Lỡ rồi chơi với tui hai ngày luôn đi! Nha mấy pà!?

Thảo ra sức quyến rũ, dụ dỗ ba em gái ngây thơ. Diệu Hằng cũng cười khổ vì đi qua đêm ba thì dễ xin rồi còn lão anh trai khó khăn của nàng mới khó. Nhưng con bạn năn nỉ quá, cả bọn ngủ chung chắc zui lắm phải về năn nỉ xin anh hai thôi.

Nàng xúm xít với đám bạn không thấy Tuấn Kiệt đi vào nhìn nàng chỉ ăn bánh mì, sau đó hắn lại ngồi vào chỗ. Lúc nàng nhìn lại chỉ có thể thấy sau lưng hắn thôi. Diệu Hằng không biết gần đây hắn ăn trưa cái gì nữa. Rồi nàng lại tự mắng mình lo thừa vì mấy năm trước hắn đi học vẫn phải ăn trưa đầu cần cơm của nàng đâu. Thế mà có lúc nàng nghĩ hắn chỉ có thể ăn cơm của mình nấu thôi, cứ như một con ngốc.

Đến tiết thể dục bọn con gái muốn khùng lên loay hoay không biết nên nhìn Tuấn Kiệt ném bóng rổ hay là nhìn Anh Tú đang chạy bộ. Hồi trước tiết này chỉ có mỗi hotboy hoàng tử nay lại có thêm hotboy lưu ban. Ba lớp học trên sân đã có đến hai chàng đẹp trai nhất trường rồi thật là làm tụi con gái muốn chết đuối vì chìm trong chốn tiên cảnh.

Diệu Hằng đâu có mê trai đến mức ngó lung tung như mấy con bạn. Mắt nàng chỉ nhìn Tuấn Kiệt tập cho có bộ dạng “bất cần điểm” nhưng vẫn làm rất tốt không trật quả nào. Hắn quả là dây thần kinh vận động siêu tốt.

Và Tuấn Kiệt kéo áo lau mồ hôi trán vô tình làm lộ cơ bụng 6 múi săn chắc hấp dẫn khiến mấy con bạn của nàng xém trào máu mũi. Diệu Hằng cũng nhìn nhưng hắn thấy ánh mắt của nàng hướng về mình thì chỉ quay đi. Thật là chảnh chọe, nhưng nàng không tức chỉ ỉu xiu một cách buồn hiu.

Chợt mấy đứa con gái đều nhìn Diệu Hằng chằm chằm làm nàng sượng tỉnh nhìn qua thấy Anh Tú dừng lại thở sau khi chạy mà nở nụ cười thiên thần còn vẫy tay thân thiết gọi nàng...

- Chiều nay có trực thư viện không Hằng?

Nàng đơ ra như con ngốc. Cả người lập tức ớn lạnh vì làn sóng liếc ngang liếc dọc của mấy nhỏ con gái ba lớp đang học trên sân. Đó là hoàng tử đó nha lại để mắt đến “thôn nữ” ven đường như Hằng chứ. Diệu Hằng tính cười cười không trả lời gì để giữ cái mạng nhỏ của mình thì một trái bóng bay ngay sau đầu. Nàng đau muốn nứt sọ vội ôm đầu hung hăng định xoay lại chửi thề điên nào không biết chơi bóng thì đừng có chơi song nhanh chóng “nín thính”.

Tuấn Kiệt đi đến cầm lại bóng. Dĩ nhiên thủ phạm là hắn ta rồi. Nàng run run chỉ biết ôm đầu trông hằm hằm còn lên giọng đáng ghét...

- Không biết lựa chỗ ngồi hả cần bóng của người ta!?

- Ông làm bóng zô đầu tui mà sao còn đổ thừa tui nữa?

Diệu Hằng la làng nhưng Tuấn Kiệt không quan tâm. Hắn nhìn Anh Tú một cái nhìn cảnh cáo rồi bỏ đi. Anh Tú chỉ cười nhạt lại chạy đi với lớp mình. Chỉ tội cho đứa ở giữa ê ẩm cái đầu, không hiểu có phải là Tuấn Kiệt ngấm ngấm trả thù không thì đám bạn bu như ruồi bu “ph..”

- Pà biết hoàng tử hả?

- Thì cậu ta hay vào thư viện mượn sách, tui làm thủ thư nên có biết chút đỉnh!

- Hèn gì! Tui biết mà pà học ngu như thế cứ tham gia CLB thư viện ra là có thủ đoạn xấu xa !

- Êh! Tình bạn sứt mẻ nha mấy pà!

Nàng đó giờ chỉ mê có Thanh Hải nay bị mấy đứa bạn biến thành mê trai vô độ rồi. Diệu Hằng lại mặc kệ mọi người nói gì mình biết hoàng tử, nàng chỉ nhìn Tuấn Kiệt. Nhờ trái bóng tuy hơi đau nhưng cũng có thể nói chuyện một chút với hắn rồi thật dễ chịu ... thật lâu rồi mới được nghe hắn mở miệng nói với mình.

Sau tiết thể dục sẽ nghỉ trưa, cả bọn đi thay lại đồng phục. Diệu Hằng ra trước đi về lớp thì nhìn thấy Tuấn Kiệt. Hắn đứng với một cô bé áo lớp 10. Cô bé má đỏ ửng hỏi hộp cơm đưa cho hắn một hộp cơm tự làm. Nàng chợt đứng ngây ngốc nhìn cảnh đó.

Tuấn Kiệt khó chịu cố không cộc tính quát đuổi cô bé lớp 10 cả gan “mời” hắn nhận cơm thì hắn thấy Diệu Hằng đứng đó. Nàng nhìn thấy rồi, hắn lập tức không để ý nàng, xoay nhìn rồi cầm lấy hộp cơm khiến cô bé cười. Tuấn Kiệt còn nói...

- Anh sẽ ăn hết, cảm ơn em!

Cô bé đó vô cùng hạnh phúc vì hắn cũng không đáng sợ như mọi người vẫn đồn đại. Thật sự con gái bám Tuấn Kiệt ít hơn các hotboy khác trong trường chỉ vì hắn đáng sợ chứ không phải không có con gái thích.

Diệu Hằng có lẽ tâm trạng trái ngược cô bé đó. Tuấn Kiệt đã nhận cơm còn nói dịu dàng đến mức đó nữa. Hắn đâu phải chỉ ăn cơm của nàng, hắn cũng không phải chỉ có mỗi nàng nấu cơm cho hắn ăn còn biết bao nhiêu cô gái khác nữa. Không hiểu sao lòng ngực nàng trống rỗng, cảm thấy có chút mất mát đau thương.

Tuấn Kiệt đã đi với hộp cơm nhưng nàng vẫn đứng đó trước cửa lớp. Hằng thậm chí muốn bật khóc thật tội tệ. Hắn đi qua dãy hành lang khác thấy thùng rác tay không do dự quăng hộp cơm vừa nhận đi rồi nhớ cái nhìn ngơ ngác của nàng ban nãy. Hắn không ngờ mình lại cố ý làm những hành động như vậy chỉ vì cô ngốc đó mà thôi.

10. Chương 10

Mọi chuyện coi như hoàn toàn chấm dứt, đối với Diệu Hằng bây giờ thì là như vậy. Nàng và Tuấn Kiệt không còn gì liên quan nữa rồi, không ăn chung, không yêu đơn phương vớ vẩn, thậm chí cả làm bạn bình thường cũng không.

Sau khi thấy hắn nhận cơm của người khác nàng như buông xuôi không muốn suy nghĩ nữa. Dù sao Tuấn Kiệt thích nàng cũng thật phiền, nàng cũng không phải loại ác nhân ác đức chỉ muốn người ta thích mình còn mình không thích lại.

Thế nhưng sao hắn cướp nụ hôn đầu của nàng rồi còn đi nhận cơm từ con nhỏ khác. Hằng thật muốn đánh đập cái mặt đẹp bất lương của hắn nhưng không có gan.

Vì con gái ngồi suy nghĩ miên man nên ba nàng được dịp thấy con từ ũ rũ sang nổi nóng sau đó lại gục đầu thê thảm. Ông ấy dịu dàng dặn...

- Mấy con không được thức khuya coi phim ma nghe chưa?

- Dạ, ba!

Diệu Hằng buồn thê thảm nên muốn ba cưng một chút cho đỡ thì ông anh trai chết tiệt nói chen vào...

- Sao ba không sợ nó đi chơi bởi qua đêm?

- Anh nói ai chơi bởi qua đêm? Em qua nhà Thảo ngủ với Phương và Hạnh nữa mà! – Chỉ có ông anh nàng ưa nghĩ xấu cho em gái ngoan thôi.

- Thôi đi, tuổi em là tuổi nổi loạn cần kiểm cặp. Để anh hai chở đi cho chắc!

Con này bực bội ngó anh hai lồi xè ra. Nàng thật thương cho con nhỏ nào xui xẻo đi làm vợ anh trai mình, một kẻ phóng túng lại khó tính gia trưởng với người khác. May mà có ba tin tưởng con gái cưng làm nàng không nhẽo. Tay ông ấy luôn dính nhớt xe nên không nựng lại con gái được...

- Vui vẻ lên, gần đây con ũ rũ lắm!

- Con đâu có! Ba con đi, chủ nhật con về!

Diệu Hằng lên xe anh hai chở qua nhà Thảo chơi hai ngày như đã bàn tính. Anh trai nàng làm công tố viên luật hình sự nên không đa nghi cũng lạ phải chở tận nơi đảm bảo nàng không đi bụi. Tuy hơi bực và bất mãn nhưng ông anh cũng vì “chút xiu” thương em gái thôi vì đến nhà Thảo chưa gì Phong đã cố nhìn vào nhà người ta. Diệu Hằng nheo mắt nói...

- Chị của Thảo ở kí túc xá đại học chưa có về đâu anh hai!

- Chán dzậy! -> *Nguyên nhân chính khi chở em gái đi*

Nàng biết rõ anh trai mà làm gì mà quan tâm mình đến thế. Thảo hớn hử chạy ra với hai con bạn còn lại cũng đã tới. Phong nhìn mấy đứa con gái thì an tâm hơn. Diệu Hằng hỏi...

- Chủ nhật anh hai rước em hả?

- Rước cái gì bộ là công chúa sao? Tự về đi!

- Thế thì đòi chở người ta làm gì? Anh hai xấu tính!

Ông anh le lưỡi chạy cái vù bỏ rơi em gái đang tức chết. Nhưng dù sao cũng tới nhà Thảo để chơi là chính nên về bằng cách gì nàng lo sau.

Bốn đứa ăn giỡn trong nhà không có người lớn thật là vui quá sá. Đến 9h tối coi xong phim ma cả bọn vẫn chưa hoàn hồn thì Hạnh là đứa chơi bởi nhất nhóm nẩy ra ý kiến...

- Tụi mình ra ngoài chơi khuya đi! Mai chị pà về rồi đâu đi chơi được?

- Phải giữ nhà mà!

- Khoá lại! Nhà có haicon chó lặn mà! Để gì có một đêm tự do chứ?

Hằng đơ ra quả là anh hai nàng liệu chuyện như thần, nàng bị kéo theo luôn không thể phản đối. Để bị người lớn phát hiện đi chơi khuya thì còn đâu danh hiệu học sinh ngoan nữa. Cả bốn mặc váy chùng diện ra đón taxi đi chơi bỏ nhà ở đó cũng không có chân bỏ chạy. Diệu Hằng nhát nhát run run nói...

- Không đi bậy nha tụi mình chưa đủ tuổi đó!

- Yên tâm không đi bar đâu, chúng ta đi quán tuổi teen thôi!

Cả bọn hớn hử thấy rõ chỉ có nàng thấy có lỗi với ba ghê vì con gái ngoan đi chơi bởi thiệt rồi. Nhưng tâm trạng của Hằng đang không tốt nghĩ đi thế này chắc sẽ thư giãn đầu óc.

Cuối cùng đến nơi Hạnh giới thiệu “quán tuổi teen” gì đó đích thị là quán bar luôn chỉ là khách nhỏ hơn 18 sẽ không phục vụ đồ uống cồn mạnh. Bên trong nhạc Dj âm ầm, mọi người nhảy nhót điên cuồng theo nhạc và những ánh đèn chớp tắt. Một nơi thật sự không phải dành cho học sinh cấp III nha nên các bé ngoan chớ có bắt chước làm theo.

Hằng nhút nhát nên hơi ớn chỗ này nhưng cũng cố vui với mấy con bạn. Cả bốn cụng ly ham hố...

- Cocktail vì lớp 12 thành công tốt đẹp!

- Yeah!

Cả bọn uống rồi muốn phun ra lửa vì cocktail cũng là rượu pha chế. Chưa gì Diệu Hằng đã nghe má nóng lên hết rồi bị kéo ra nhảy nhót. Đầu nàng quay cuồng không chơi nổi với ba con bạn rất sung nên về bàn ngồi. Hình như nàng muốn say rồi cả người nóng lên, hơi choáng váng nữa. Chơi bởi quả là mệt.

Chợt có vài gã bàn bên lại cười bắt chuyện với nàng...

- Sao ngồi một mình buồn dzậy em? Em tên gì? Trông còn nhỏ còn đi học hả?

Nàng run lên ớn lạnh vì bị tán tỉnh. Mấy gã đó dễ sợ quá, Diệu Hằng vội đứng lên...

- Xin lỗi ...

Hằng sợ quá vội nhắm hướng toilet trốn trước cho chắc ngồi một mình thật nguy hiểm. Vào cái nơi phức tạp này một lần nàng không muốn vào lần thứ hai. Chợt nàng nhanh quá lại không chú ý nên va vào một người phục vụ.

Diệu Hằng ôm mũi đau vì cú va. Phục vụ vẫn đứng vững với cái mâm có mấy cái ly rỗng trên đó. Nàng bịu riu nói ngắn lên...

- Xin lỗi anh....

Diệu Hằng mới ngẩng lên đã tưởng hoa mắt shock đến bước lùi. Tuấn Kiệt cũng bất ngờ vì là con này. Có cần trùng hợp, và có duyên như trong phim thể này không chứ cả chỗ thể này cũng gặp. Tìm nàng đập tình thích hơi run không ngờ hấn làm thêm ở đây. Mà tệ hại cái là nàng vào đây chơi bởi thể này bị bắt gặp mất rồi. Ở sau 3 con bạn đi tới...

- Pà đi đâu dzậy Hằng? Anh nào bắt mất thì sao?

Cả đám đều ngất ngư say cả rồi. Tuấn Kiệt vội tránh mặt đi không muốn gặp cả mấy cô bạn của nàng.

Diệu Hằng bị kéo về chỗ nhưng mắt cứ nhìn Tuấn Kiệt đứng ở quầy bar phục vụ đồ uống. Nàng thở dài vì gặp ở nơi thể này chắc hấn sẽ nghĩ nàng rất tệ. Hấn dĩ nhiên cũng cho là nàng rất tệ hại rồi còn gì. Nhưng dù gì đi nữa Hằng không muốn trong mắt hấn mình còn tồi tệ hơn.

Giờ đã 1 h sáng, bên trong bar cuộc vui vẫn còn. Ba con bạn nhảy nhót, cố làm quen vài gã chỉ có Diệu Hằng cố lấy hết can đảm mò lại chỗ Tuấn Kiệt.

Hấn nhìn lên làm nàng run ghê thiếu điều té xuống ghế. Nàng không biết ánh mắt hấn có tí khổ sở cố nói bình thường ...

- Quý khách uống gì?

Hằng hơi đơ ra vì hấn nói như khách làm như không quen. Nàng phải dừng cảm lên mới được...

- Có sữa không?

- Sữa prum, Sữa cocktail tequila, Sữa kuala 2 màu!

- Cái nào cũng được!/? - Cái nào chắc cũng như sữa tươi thôi nên nàng không bận tâm. Diệu Hằng chỉ muốn nói chuyện với Tuấn Kiệt.

- Có đủ tiền trả không? - Hấn hơi hoài nghi hỏi lại vì mặt nàng thật ngu ngơ như nhà quê vậy.

- Tất nhiên có!

Nói rồi Diệu Hằng coi lại cái giỏ nhỏ hình thỏ đáng iu đeo vai, muốn trào lệ vì vừa đủ trắng tay nhưng lỡ rồi. Nàng muốn nói chuyện với hắn nên đành ngâm đắng trả tiền. Tuấn Kiệt để ly lên nói...

- Sữa Cocktail tequila!

- Tui không phải loại con gái buông thả vô đây ăn chơi đâu!

Nàng cũng không biết là mình đang cố nói với hắn cái gì nữa. Tuấn Kiệt nhìn gương mặt giải thích đáng thương của nàng chỉ lạnh nhạt nói...

- Chúc quý khách ngon miệng!

Tuấn Kiệt đi luôn ra khu vực của nhân viên không đối hoài gì nàng làm nàng ủ dột nhìn cái ly sữa trắng có chút xiu lại mắc như gì. Hắn làm mặt lạnh thì sao chứ, cho hắn hiểu lầm nàng hư hỏng luôn cũng chẳng sao. Diệu Hằng trong lòng vừa tức lại vừa buồn cầm uống cái ực hết cái ly đáng ghét.

Tuấn Kiệt vào cởi áo đồng phục nhân viên ra thì anh quản lí nói...

- Em làm thay thằng Nghĩa đúng không?

- Dạ!

- Anh thấy em làm cũng tốt đến làm luôn đi, lương không tệ đâu!

- Em còn đi học khuya quá không tiện!

Hắn nói xã giao vài câu rồi lại thay áo, gương mặt không vui vẻ gì. Hắn đang dao động trong tâm nên thấy rất bức cổ muốn về cho nhanh. Nhưng vừa đi ra đã nhìn thấy ba con bạn thân của Diệu Hằng say khướt cặp cổ nhau lú lo đi về. Chỉ có ba người làm hắn hết hồn nhìn lại quầy bar còn “đứa nào đó” gục đầu sụi lơ vì ly sữa chết tiệt.

Tuấn Kiệt thật muốn điên lên vội chạy theo gọi 3 con bạn của nhỏ lại nhưng cả ba đón xe đi về mất tiêu bỏ quên Diệu Hằng.

Đại ca đứng lăm lăm chờ rửa loại bạn tốt của nàng rồi ngần ngừ đi trở vào trong bar. Nàng say gục lên quầy thật thảm thương nhưng cũng đáng yêu làm một lão già đi lại khều khều...

- Nè em, buồn ngủ thì vào khách sạn ngủ với anh nha em!

- Uh ... tui không quen chú nha!... đi ra!

Hằng xua tay như đuổi ruồi càng làm ông chú khoái chí muốn dây dưa hơn thì tay lão bị cầm bẻ ngược ra sau. Mặt của Tuấn Kiệt dĩ nhiên đáng sợ nhìn lão già nói có một chữ...

- Biến!

Ông ấy sợ quá chạy quên dép luôn. Hắn tức giận định quay sang chờ nàng thì nàng lại gục đầu xuống quầy. Hắn không biết mình phải khổ với nàng bao nhiêu nữa mới được vội nín nàng rồi lớn tiếng...

- Nè cô hai, cô bị bỏ lại rồi kìa tỉnh đi!

- Uh ... ai mà quen quá dzậy? Phải rồi... bạn thân iu chúng ta lại gặp nhau rồi!

Diệu Hằng cười hớn hở to gan vỗ vỗ cái mặt đẹp trai của hắn. Gã đại ca cố chịu đựng để không nổi khùng nói...

- Nhà cô ở đâu hả?

- Nhà gì? Hôm nay tui qua nhà Thảo chơi vui lắm đó nha!

Nàng toàn nói nhảm rõ ràng say lắm rồi. Hắn mất kiên nhẫn gặng giọng...

- Thế thì nhà Thảo ở đâu? Không nói tui bỏ cô ở đây bây giờ!?

Diệu Hằng nghe hắn quát tháo thì ngẩn ra nhìn rồi cuốn quýt nhào ôm lấy ngang người Tuấn Kiệt. Anh chàng đỡ ra nghe tim đập tùm lum cảm giác nàng cố sức giữ chặt mình. Diệu Hằng vừa khóc vừa ôm như trẻ con đòi mẹ...

- Hic... ông đừng bỏ tui, đừng giận tui nữa Tuấn Kiệt. Là do tui sai tui biết lỗi rồi mà hic..

Hắn đứng như bức tượng nghe nàng khóc níu mình. Mọi thứ trong đầu hắn trống rỗng. Tay lập tức muốn ôm lại nàng ngay thì cô nàng lại nắm áo hắn vì khó chịu sau đó ới sạch sẽ lên người cả hai. Gân trán tên đó nổi cộm cả lên vì tức, tay đã định ôm người ta run run cố không đánh chết cái con nhỏ này. Thế là Diệu Hằng say bất tỉnh nhân sự không biết đã chọc giận đầu gấu của trường rất giận, rất giận...nhưng nàng rất vui vì đã được gặp hắn.

Đầu Diệu Hằng đau như búa bổ lẫn qua một bên vì chói nắng. Sau đó còn nghe tiếng búa gõ đều đều thật nữa làm nàng bực bội hét lên...

- Ổn quá để em ngủ, anh hai!

- 10h sáng rồi đó tính ngủ hoài hả cô hai?

Cái giọng nói làm nàng mở mắt ra nhìn gối, chăn, drap giường đều không phải của mình. Lập tức cô nàng bật dậy bơ phờ nhìn căn phòng xa lạ có Tuấn Kiệt ở đó nữa đang cầm búa đóng lại cái bàn gỗ nhỏ. Hắn nện vài búa cho xong sau đó chép miệng nói....

- Con gái gì không uống được rượu lại còn vào mấy chỗ đó chơi thật hết nói!

Nàng vẫn ngây ngốc nhìn đúng thật là Tuấn Kiệt chứ không phải mơ. Hình như mơ hồ có nhớ đã gặp hắn làm thêm trong bar. Diệu Hằng ôm đầu nhìn căn phòng chữ nhật dài có cửa sổ kính sáng trưng bên trái, có thể thấy bên ngoài là mấy dãy nhà khác. Đối diện giường ở góc có bàn để cái bếp gas mini như chưng tống vật. Có tủ áo nhỏ, bàn học, kệ để đồ linh tinh của hắn và cửa phòng tắm ở góc phòng bên kia. Đây rõ ràng là kiểu phòng trọ thường thấy. Nàng đau đầu quá hỏi ...

Đây là đâu? - Nhà tui! Hỏi quá trời cô có nói nhà Thảo hay nhà cô ở đâu đâu mà đưa về!

Nàng tỉnh hẳn hốt hoảng la lên...

- Áh... vậy hôm qua tui ngủ ở đây hả?

- Cô dậy ở đây mà còn hỏi sao?

Hàng đỏ mặt ôm má không dám nhìn hắn. Nàng thật là tệ hại sao có thể qua đêm ở nhà một tên con trai, còn là Tuấn Kiệt chứ. Diệu Hằng vội nhảy xuống giường thì đỡ ra. Mặt tên nọ cũng đỏ lên. Nàng run run nhìn mình chỉ mặc đồ lót và cái áo sơ-mi đen kiểu của hắn dài chỉ nửa đùi như vậy trông còn sexy hơn.

Hắn không dám nhìn nữa, này giờ nàng chui trong chăn nên đầu để ỷ. Và Diệu Hằng tự níu cái áo to, mắt rưng rưng lệ lùì sát tường. Tuấn Kiệt nhìn biểu tình trên mặt nhỏ cũng hoảng cố nói...

- Cái này để tui giải thích!

- Ông ... ông có làm gì tui không?

Nàng hỏi lí nhí không muốn mất đi cái thứ quý giá của con gái khi không biết gì hết như vậy đâu. Nhà nàng gia giáo, nàng cũng không thuộc tuýp con gái buông thả như vậy. Hắn cũng bị bối rối, mắc cỡ theo nàng nhưng hơi tức vì bị cho là loại con trai lợi dụng lúc người ta say mà làm bậy nên nói thấy ghét...

- Bộ dạng ngủ xấu như dzậy ai thêm chứ?

- Ông ...hic

- Bình tĩnh! Tui có làm cái gì đâu? Cô ới lên váy tui không thể để cô ngủ như thế trên giường của tui được!

Sự trong sạch của hắn phải làm rõ mới được nhưng Diệu Hằng vẫn khóc vì nghĩ bị tên đầu gấu con đồ này thấy sạch sẽ cả người mình rồi. Tuấn Kiệt bấn loạn không biết nói làm sao thì cửa mở, một cô gái cầm khăn lau tóc còn ướt bước vào. Chị ta thật đẹp mặc quần ngắn áo dây mát mẻ rất hấp dẫn làm Diệu Hằng bối rối nhìn. Chị ta chả thèm ngó mắt tới Tuấn Kiệt chỉ cười ngay với nàng...

- Dậy rồi hả cô bé? Sao lại khóc thế?

- Chị giải thích giúp tui ngay đi!

Tuấn Kiệt cầu khẩn ngay đầy khẩn thiết, bấn loạn. Nàng ngó ra chỉ nhìn chị ấy cười te lét không do dự nựng mặt Tuấn Kiệt một cách tàn bạo...

- Kiệt mà cũng có lúc dễ thương vậy sao? Sợ bạn gái nghĩ mình xấu xa hả anh chàng đứng đắn?

Hắn không phản ứng để cho chị ta nựng có vẻ chịu đựng một cách bất mãn. Diệu Hằng run run nhìn cả hai thân thiết. Hắn mà lại để ột cô gái đùa như thế thì lẽ nào giữa họ có gì gì đó. Nàng hơi lo sợ nhảm nhí, thấy khó chịu cuộn cuộn trời dậy. Tuấn Kiệt kể ra nhìn cũng được nếu không nói quá là khá đẹp trai, việc hắn có bạn gái bình thường thôi. Giờ nàng cũng có là cái gì đâu lại quan tâm nhưng sao vẫn buồn buồn.

Và bà chị nọ vui vẻ nói với nàng...

- Là chị thay đồ cho em đó. Còn thằng này hồi tối ngủ bên phòng của chị bên kia?

- Hai người ngủ chung sao?

Diệu Hằng hỏi ngay làm Tuấn Kiệt nổi khùng la liên nhưng chị kia chỉ cười rũ rượi...

- Êh, nói bậy gì thế con nhỏ kia!?

- Hi... Nó ngủ với chị và bạn trai chị nữa nên phải chịu cảnh nằm dưới sàn đó. Sáng nó mới qua không có làm gì em đâu đừng có lo!

Diệu Hằng thấy nhẹ nhõm ngay không phải vì Tuấn Kiệt chẳng làm gì mình mà vì chị ấy không có quan hệ gì với hắn cả. Nàng cười với chị ấy, bộ dạng mặc áo của hắn như thể khiến tên đó muốn bỏ chạy để thật không làm gì bậy. Chợt lại có một anh đi te te vào ôm ngay chị ấy...

- Đi ăn trưa thôi em!

- Ủhm! Anh chị đi nha hai đứa!

Cô chị hôn hờ đi với bạn trai. Anh nọ còn nói với Tuấn Kiệt trước khi đi ra...

- Cảm ơn em hôm qua làm giúp anh nha Kiệt!

- Rồi, nói mãi! Hai người đi đâu đi phức đi!

- Haha... để nó ở riêng với bạn gái đi anh!

Cặp đó đi thật tình tứ. Giờ chỉ còn lại hai đứa thật căng thẳng làm Hằng xấu hổ không biết làm gì. Tuấn Kiệt cũng ngại quay đi lấy bộ đồ mà nói...

- Mặc đỡ đi, tui đi mua đồ ăn!

- Ồh!

Hắn chuẩn lẹ ra ngoài vỗ mạnh cái mặt mình cho tỉnh táo một chút. Diệu Hằng cầm bộ đồ, hai má nhanh chóng đỏ ửng muốn gục xuống vì là áo của Tuấn Kiệt. Sao nàng lại làm ra những trò nhục nhã và xấu hổ như thế chứ? Nàng ngốc còn hơn đứa bại não nữa mà....

11. Chương 11

Diệu Hằng vào phòng tắm thấy cái áo đầm của mình dính đầy “cháo lòng” của mình ối lên, thật không dám tưởng tượng tối qua mình thảm hại như thế nào. Sau này làm sao nàng dám ngẩng cao đầu nhìn mặt hắn nữa.

Nàng giặt áo rồi tắm thấy toàn là sữa tắm, dầu gội nam thôi đúng là hắn ở một mình rồi. Diệu Hằng khoái chí nghịch bàn chải, kem cạo râu và dao cạo của hắn cười khi khi thì ra Tuấn Kiệt cũng có râu chứ. Song nàng lại cố bình tĩnh không phá nữa vì tình huống này sao có thể vui vẻ vô tư như thế.

Quần short dài quá đầu gối, áo thun to hơi rộng nhưng sạch sẽ. Nàng cố truyền ý nghĩ là mình mặc áo của anh hai thôi không có gì để xấu hổ nhưng vẫn ngại vì vẫn là áo của hắn.

Tuấn Kiệt đi mua đồ ăn chưa về. Nàng nhìn căn phòng cũng khá to gọn gàng, sạch sẽ có phần ngăn nắp nữa là nàng không ngờ hẳn lại là loại người kĩ tính. Thế mà ở trường lại quậy phá làm đại ca còn đồ trên thật nhếch nhác.

Tuấn Kiệt còn làm cả bài tập về nhà, cả nàng còn chưa làm. Diệu Hằng không biết có phải hẳn đánh dọa ai làm giúp không thì hẳn về thấy nàng tấn công bàn học nhứu mày ngay...

- Đừng có phá đồ của tui!

- Ông có làm bài tập hả?

- Đi học làm chi mà không làm?

Học sinh lưu ban mà phát biểu câu này để thầy cô giáo nghe được chắc cũng khóc hết nước mắt. Diệu Hằng cười cười mà mãnh nói...

- Hết học kì phải coi điểm số và hạng của ông mới được coi có “bết” hay không?

- Rảnh quá ha? Đi coi điện thoại của cô kêu suốt từ sáng kìa!

- Áhh... quên mất!!!

Nàng tìm giỏ con thỏ của mình. Tối qua nàng qua đêm ở đây chắc mấy bạn lo lắng. Tuấn Kiệt để bàn thấp ra dọn cơm hộp nhìn Diệu Hằng vì lo coi điện thoại khiến cái áo to tuột hở vai thấy dây áo trong màu hồng nữa. Lập tức hẳn lại dán mắt vào hộp cơm để bình tĩnh.

Diệu Hằng gọi lập tức nghe giọng khóc của ba con bạn...

~ Hic... pà ở đâu dzậy? Có bị làm sao không? Sáng dậy không thấy pà mới nhớ hôm qua về quên mất pà
-> *Dịch thị là bạn “tốt”*

~ Đừng khóc ... tui không sao hết ak.

~ Tui tui hư quá, xin lỗi pà Hằng ơi! Dzậy hôm qua pà ở đâu?

Bị hỏi nàng đơ ra mắt nhìn Tuấn Kiệt đang ngồi một đống đó. Hẳn ngồi giữ im lặng cho nàng nói chuyện. Tim nàng đập thình thịch dĩ nhiên không thể nào không khai ra đã qua đêm tại nhà Tuấn Kiệt nên buột lòng nói dối...

~ Tui say nên quên gọi anh hai rước về rồi!

~ Trời! Dzậy anh Phong “giết” pà rồi!

~ Ủhh...cũng bị chứ nhưng không sao. Thui mấy pà chơi tiếp đi tui không sao đâu. .. Ủhm thứ hai gặp sau!

Mấy con bạn ấy nấy, thấy có lỗi lắm nhưng nghe Diệu Hằng về nhà tối qua thì an tâm hơn. Nàng thở phào tắt máy mừng không bị lộ chuyện thì thấy Tuấn Kiệt nhìn mình, một cái nhìn không vui có chút giận dữ...

- Cái gì cô cũng biết cách nói dối lừa người ta được hết nhỉ?

Nàng giật mình vì hàm ý của hẳn nàng thật tội tệ. Diệu Hằng đã nói dối gạt hẳn, lần này còn trước mặt hẳn làm lần nữa. Nhưng nói dối này đâu có ý xấu. Nàng bấn loạn, sâu thẳm sợ hẳn càng ghét giận mình cố giải thích nhưng...

- Tui nói chỉ vì...

- Ăn đi!

Tuấn Kiệt lạnh nhạt nói rồi ăn cơm làm nàng cảm giác uất ức muốn khóc. Hẳn không cần nghe nàng nói gì cả. Mà cũng đúng thôi nàng làm hẳn giận, bây giờ làm sao hẳn tin tưởng nhưng gì nàng nói cơ chứ. Diệu Hằng rất muốn giải thích cho hẳn hiểu nhưng bất lực ăn cơm không nổi.

Cả hai đã cùng ngồi ăn chung không biết bao nhiêu lần nhưng không hiểu sao bây giờ lại xa cách mạnh ai nấy cố nuốt cho có lệ không nói hay nhìn nhau. Diệu Hằng thật không chịu nổi không khí ngột ngạt này, cảm giác khó chịu này nên ăn không nổi. Hẳn nhìn nàng mới ăn chưa được ¼ hộp cơm đã bỏ muỗng...

- Ăn cho hết đi!
- Tui ăn không nổi, mà ông cũng có ăn hết đâu?
- ... tui đi bỏ rác!

Tuấn Kiệt cầm hai hộp cơm đều còn nhiều đi ra quảng tay đâm vào tường tự nổi giận. Hắn không hiểu mình muốn giận dữ hay là muốn quan tâm người ta.

Diệu Hằng ngồi thở dài thăm não không biết làm sao được tha thứ. Và nàng nhìn cái bếp gas mini trên kệ có mì gói và trứng gà. Hắn chỉ có 1 cái nồi duy nhất mới tinh hình như không sài được hơn 3 lần. Khi Tuấn Kiệt quay lại thấy Hằng cầm nồi hỏi ngay.

- Làm gì dzậy?
- Ông có mì nè, nấu mì ăn! Tui hơi tự ý nhưng ông ăn nhiều cơm đó đâu có no!

Nàng không chờ hắn trả lời đã tự lặn xăn đi bắt nước nấu mì. Hắn nhìn nàng thật sự muốn nấu mì thôi thì khép mắt thở ra một chút mà đến phụ xé bao mì gói. Không khí đỡ hơn ban nãy một chút rồi. Tuấn Kiệt cầm đến gói mì thứ năm...

- Cô ăn hai gói hả?
- Gì chứ! Một gói là đủ nó rồi!
- Vậy khỏi xé!

Hắn để gói mì xuống làm nàng tròn mắt tò mò bốn gói mì đã xé ra...

- Ông ăn ba gói mì lận sao? - Không phải con người mà!
- Ăn bao nhiêu kệ người ta !?

Hắn quạu rồi làm nàng cười phì. Hình như đã rất lâu rồi không bị Tuấn Kiệt nạt vào mặt kiểu hung dữ còn đồ như thế. Dù hôm qua trên lớp còn gặp nhưng có cảm giác đã rất lâu rồi nàng chưa được gặp.

Nồi mì nấu xong nóng hổi, khói bốc ra toả mùi thơm nghi ngút cay cay hấp dẫn thêm mấy cái trứng cày làm người ta muốn ăn ngay. Món này là cả hai đều háo hức muốn ăn hơn cơm hộp dở tệ ban nãy. Diệu Hằng gấp ăn từ từ, còn Tuấn Kiệt cho đầy vun cả chén mì mới "xử". Nhìn cách hắn ăn nàng biết hắn đang ngon miệng. Loại người kén ăn, lại ăn nhiều như hắn thật khó sống.

Và Diệu Hằng nhìn miệng Tuấn Kiệt ăn lại nhớ nụ hôn đầu đời bị ép buộc, toàn là giận dữ. Nhưng dù gì đi nữa cũng là hắn cướp nụ hôn đầu của nàng. Mỗi lần thật cân đối làm sao, chỉ mỗi dưới mộng mộng nhìn chẳng giống miệng con trai tí nào. Món mì cay còn làm bờ môi bóng hồng nhuận thật đẹp và hấp dẫn, nhìn là muốn "hun" ngay rồi. Và nàng sưng ra vì lại nghĩ bấy bọ nên má đỏ ho sặc vì cay sặc lên mũi...

- Cay hả? Nước nè!
- Khụ... Cảm ơn!

Diệu Hằng thật là biến thái cứ nghĩ bấy bọ tự hại mình. Thật ra cũng tại miệng của Tuấn Kiệt thôi. Nàng ho muốn choáng quơ tay cầm chai nước Tuấn Kiệt đưa nhưng lỡ cầm vào tay hắn. Hắn rút tay ngay làm nàng đơ ra. Chẳng lẽ hắn ta ghét nàng đến mức không muốn đụng chạm chỉ là chút xíu. Nàng thấy buồn ghê, hắn lại để chai nước lên bàn nói lạnh ngắt...

- Uống đi!

Nàng lại không có hứng ăn nữa, mặt ử rử, mắt có tí nước sóng sánh tự nhìn đôi đũa. Tuấn Kiệt nhìn chỉ cần rằng cố ăn, tự nhủ trong lòng không được lay động nếu không sẽ bị lộ ra hắn thật sự kiềm chế từ nãy giờ vì bộ dạng của nàng. Hai người hai tâm trạng dần xé đứt dội cuối cùng cực khổ cũng ăn xong.

Diệu Hằng dọn dẹp rồi lại mắc cỡ nói lí nhí...

- Áo tui chưa khô nên tui giặt sạch sẽ trả áo cho ông nha. Cảm ơn và đã làm phiền ông!

Nàng nói làm hắn làm ra vẻ không quan tâm...

- Về bằng cái gì?

- Chắc đi xe buýt!

- Hôm qua trả tiền rượu không phải hết tiền rồi sao?

Nàng coi lại mà muốn rơi lệ hận thù cái ly chết tiệt mắc cở đó hại nàng trắng tay còn “lưu lạc” thế này nữa chứ. Chẳng lẽ Diệu Hằng lại nhục nhã thêm lần nữa mượn tiền Tuấn Kiệt sao? Nhưng tình hình này không mượn không được rồi. Tuấn Kiệt nhìn bộ mặt thê thảm của nàng ...

- Tui sẽ mượn tiền!

- Cám ơn nha! Thứ hai tui sẽ trả ngay! - Nàng chưa từng thăm hơn lúc này nha, thật khổ tâm.

- Nhưng cô về thế này ba và anh trai có nói gì không?

Tuấn Kiệt ám chỉ nàng mặc áo của hắn. Diệu Hằng hết hồn ôm má la lên...

- Áhhh... quên mất tiêu. Hay mặc lại áo ướt về đến nhà chắc cũng khô!

Con này không thể mặc áo của Tuấn Kiệt về nếu không lộ hết. Anh chị hàng xóm đi chưa về làm sao có thể mượn áo của chị ấy được. Tuấn Kiệt nhăn mặt nói...

- Khùng quá! Đi mua áo mặc đi!

- Tiền xe còn không có mua gì mà mua?

- Thì cô thiếu nợ tui!

- Gì kì dzậy?

Coi như số Diệu Hằng nghèo phải chịu lệnh đênh rồi. Thế là cả hai đóng cửa đi xuống. Diệu Hằng muốn hỏi cha mẹ hắn đâu rồi lại ở có một mình như vậy nhưng lại thôi vì chắc hắn cũng chẳng thèm trả lời mình đâu. Giờ nàng đang bị giận và bị ghét cơ mà.

Đi khỏi con đường nhỏ toàn là cao ốc thương mại. Nàng mặc áo của hắn đi như bụi đời thật không đủ tự tin đi vòng vòn, vả lại gã chết tiệt này còn dẫn nàng vào trung tâm mua sắm rất sang trọng. Nàng lủi lủi bỏ chạy thì bị túm áo bạo lực. Tuấn Kiệt bực mình nói...

- Lựa áo nhanh đi cô hai!

- Ông điên rồi! Mua áo ở nơi thế này thì hết tiền tiêu vặt “cả đời” của tui đó!

- Không mua thì đi đâu mua?

- Thôi về chờ chị hàng xóm đi hoặc chờ áo khô cũng được!

Diệu Hằng có chết cũng phải bỏ chạy khỏi trung tâm mua sắm sang trọng, quý phái này vì bị người ta nhìn thật xấu hổ. Mà thậm chí người đi chung với nàng lại như người mẫu vô cùng bắt mắt càng làm nàng mất mặt. Tuấn Kiệt thở dài nắm tay kéo nàng đi trở lại mà nói với nhân viên...

- Chọn phụ cô ta đi!

- Nè, đồ cao cấp này tui không trả nổi đâu Tuấn Kiệt! T^T

- Tui trả cho sao cô lảm chuyện quá dzậy?

Hắn “quảng” nàng đi ấy cô nhân viên bán hàng. Nàng run run muốn khóc vì hắn trả tiền rồi nàng phải trả góp lại cho hắn bao lâu đây? Gã đó làm thêm, ở trọ có bao giờ đùa nàng thôi hắn cũng chẳng có tiền trả. Lúc thay đồ nàng run lẩy sợ Tuấn Kiệt chạy bỏ mình không một xu dính túi. May mà hắn không chạy vẩn chờ rồi sững sờ nhìn nàng mặc một cái áo đầm hồng xoè rất dễ thương. Biết tên nọ cười nàng mắc cỡ mặt cứ nóng rang lên rồi lại nói lí nhí như muỗi kêu...

- Áo này mắc lắm!

- Lại đây!

Tuấn Kiệt kêu làm nằng lằng lằng. Hấn kêu nằng đến gần hấn thật chẳng lẽ hết giận rồi sao. Diệu Hằng ngậy ngốc đi te te đến ngay và hết hồn vì hấn không nhẹ nhàng khi giật giá tiền ra khỏi vạc váy của nằng mà đưa nhân viên...

- Thanh toán bằng thẻ!

- Dạ, quý khách!

Tuấn Kiệt mở bóp tiền ra rút một trong mấy cái thẻ để tính tiền làm Diệu Hằng tròn mắt chòm coi...

- Học sinh cấp III mà có nhưng thứ này hả? Có phải ông ăn cắp không?

Nằng chỉ có thể nghĩ ra lí do đó khiến hấn điên lên cú đầu nằng bạo lực...

- Ăn cắp cái đầu cô! Cô học sinh tui hơn tuổi học sinh rồi!

- Ah đúng rồi... ông lưu ban mà!

- IM!!!

Diệu Hằng nhắm mắt vì chộc hấn giận nhưng nơi công cộng này hấn không tiện ra tay đánh con gái. Tuấn Kiệt kí thanh toán. Dzậy là nằng có áo rồi tay cầm túi giấy có bộ đồ của hấn mới thay ra. Nằng nhìn hấn đi trước như người lớn không thể đoán nổi là học lớp 12 làm mấy cô gái nhìn nhìn mê mết. Chẳng biết thật sự Tuấn Kiệt là loại người nào nữa?

Ra đến ngoài có trạm xe buýt, Diệu Hằng cố hít một hơi can đảm dần xuống nhục nhã mà xòe tay ra...

- Cho mượn tiền nha!

Anh chàng không nói gì lấy tiền ra đưa. Hôm nay Diệu Hằng mới thấm được không có tiền khổ cỡ nào. Nằng cười cười gượng nghịu với hấn...

- Cám ơn nha! Thứ hai tui sẽ trả ngay!

Diệu Hằng chạy lại trạm xe buýt cố xem bản đồ xem mình đang ở đâu để đón chuyến xe nào về nhà. Vài gã chờ xe buýt nhìn ngay cô bé áo đầm hồng dễ thương. Tuấn Kiệt nhìn rồi bỏ đi.

Nằng cũng thấy hấn đi lạnh lùng lại chán nản. Nằng không muốn bị đối xử thế này nữa nhưng có thể làm gì khác lối đều cho nằng gây ra thôi. Hằng thở ra ngồi xuống chờ xe trong tâm trạng vẫn thê thảm không chú ý mấy gã chờ xe muốn tới làm quen. Nhưng có tiếng động cơ phản khối lớn dừng trước mặt làm nằng ngẩn lên.

Tuấn Kiệt ngồi trên “chiến mã” là một chiếc motô màu xanh dương đen 5000 phân khối. Chỉ cần nghe âm thanh của chiếc xe cũng biết nó khủng cỡ nào rồi. Diệu Hằng thì chỉ ngơ ngác chớp chớp mắt nhìn hấn. Tên nọ cố không tỏ ra lúng túng chỉ đưa cái áo khoác thể thao của mình nói...

- Mặc cái này đi!

- Xe của ông hả? Có phải là ông ăn...

- “Ăn cắp” cái đầu đất của cô! Muốn tui chở về thì nhanh lên!

Cái gã này lại tự ý nữa rồi tự lôi xe ra muốn chở nằng về mà nói đáng ghét như nằng van nài hấn ta không bằng. Tim nằng lại đập nhanh vì hấn không phải bỏ mặt nằng. Dù có thế này thôi Diệu Hằng cũng vui lắm rồi nhưng nhìn hấn phong độ trên xe nằng mắc cỡ không dám lên. Tên nọ chờ lâu nên quạu...

- Còn không nhanh anh đây đối ý bây giờ!

- Thôi... ông cho tui mượn tiền rồi không dám làm phiền nữa đâu!

Nằng khom đầu ngại ngần thật dễ thương làm hấn cô dùng vẻ mặt côn đồ để bình tĩnh mà quăng áo khoác lên đầu nằng ...

- Lên hay muốn có án mạng tại đây?

- Lên! “Em” lên ngay!

Nàng sợ chết mặc vào áo hần cầm lấy nón bảo hiểm. Tuấn Kiệt cười mỉm hài lòng. Diệu Hằng rụt rè ngồi lên chòm nhẹ đến hỏi Tuấn Kiệt điều “thầm kín” hồi hộp cực kì...

- Ông có bằng lái xe chưa dzậy?
- Cần gì bằng lái chứ, chạy được là được thôi !
- Thôi, dzậy tui đi xe buýt sẽ an toa.... ÁH!

Tuấn Kiệt nháp ga phóng cái vù làm nàng sợ quá không suy nghĩ gì lập tức ôm cứng vào lưng hần. Hần đỡ ra cảm nhận vòng tay của nàng đang ôm chặt mình lập tức má hơi đỏ, môi cười khê.

Diệu Hằng thậm chí không dám mở mắt ra khi bị chở với tốc độ kinh hoàng này nói gì mắc cỡ vì đã ôm hần cứng ngắt! Cả hai nhanh chóng đi về nhà nàng , cả chặng đường Diệu Hằng một chút nới lỏng tay cũng không dám, chính vì thế hần lại càng chạy nhanh hơn...

12. Chương 12

Cuối cùng cũng về đến nơi may là mạng nhỏ của Diệu Hằng vẫn còn. Nàng loạng choạng tay vịn cột đèn đầu đường, mặt vẫn còn tái mét sợ đến trắng bệch ra. Nàng tự hứa với lòng không bao giờ đi chung xe với Tuấn Kiệt lần nào nữa đâu.

Thế mà gã thủ phạm “phóng nhanh vượt ẩu” vẫn tỉnh như sáo không quan tâm biểu hiện kinh dị trên mặt nàng. Thậm chí hần còn cười khinh bỉ nàng tệ hại. Nếu Diệu Hằng không choáng váng vì bị chở với tốc độ đua xe chắc cũng xử lí Tuấn Kiệt rồi. Hần nhìn cái garage phía trước hỏi ...

- Nhà cô đó hả?
 - Ủhm... dù sao cũng cảm ơn ông nha nhưng ông nên thi bằng lái đi chạy xe thấy ớn àk! - Chắc rằng hần mà có dịp gặp cảnh sát giao thông cũng bị giam xe cho xem.
 - Hi.. có bằng lái thì chạy khác sao? Đưa áo đây muốn bị phát hiện hả?
- Tên nọ nhất Diệu Hằng mới nhớ cởi áo khoác của hần ra trả lại. Nàng ngần ngừ nhìn hần muốn nói gì đó nhưng cái đầu ngốc nghếch không nghĩ ra cái gì để nói cả. Tuấn Kiệt cũng lên nhìn rồi đành bật chìa khoá xe. Diệu Hằng hết hồn vội lấy tiền ra sợ hần đi...
- Trả lại ông tiền xe buýt luôn nè!
 - Thứ hai rồi đưa!
 - Thôi lấy lại luôn đi! Còn cái áo này tui sẽ trả góp từ từ!

Nàng thật muốn chảy huyết lệ hai hàng vì cái áo đầm hàng hiệu thật đẹp, nàng cũng thích nhưng mắc quá đối với học sinh. Tủ quần áo của nàng sẽ sáng lấp lánh nhờ cái áo này. Tuấn Kiệt nhìn nàng tay cầm lại tiền. Vẻ mặt của nàng thật đáng yêu, hần thấy mình hơi bị yếu đuối hần.

Cả hai nhìn nhau không nhìn thấy Thanh Hải cầm túi đồ đi về từ tiệm bách hoá mua đồ giúp mẹ. Ban đầu thấy chiếc mô tô khủng hần chỉ nhìn xe không nhìn người. Nhưng càng đi đến mới nhận ra Diệu Hằng lạ hoắc trong áo đầm nổi bật. Và nàng chỉ tập trung nhìn người ngồi trên xe nghe trong tâm trạng hồi hộp...

- Tui tặng cô mà khỏi trả!
 - Như thế sao được?
- Nếu hần tặng nàng còn mắc cỡ, ngại hơn. Hần húng hắng ho nhìn đi đâu lên trời hỏi nàng...
- Gần đây không nấu cơm ăn nữa hả?
 - Ờh... ừh, sao hả?
 - Còn cái gã cô yêu đơn phương ăn gì?

Tuấn Kiệt đề cập đến vấn đề đó làm nàng hồi hộp cả lên. Hắn chịu nói đến là bớt giận rồi, có lẽ đây là cơ hội cho nàng được tha thứ.

Hải không chịu nổi bước lại gần hơn và sốc vì quả thật chính là Tuấn Kiệt. Nhìn cả hai thật thân thiết chẳng còn màng xung quanh. Má Diệu Hằng còn hơi ửng hồng khi nhìn Tuấn Kiệt. Giữa cả hai như không có gì tồn tại trên đời nữa.

Nàng đang rất vui vì tên khốn này có quan sát mình mới biết mình không mang cơm theo nữa. Nàng vội trả lời...

- Em của Hải nấu cho cậu ấy rồi!

Tuấn Kiệt vẫn giữ cái mặt tỉnh không nôn nóng...

- Giờ thằng đó chia tay bạn gái rồi muốn ăn chung chẳng phải tốt cho cô sao? Đừng có nói là do tui nha!

Tim Diệu Hằng loạn nhịp nghe hắn nói. Hắn đang cầu nàng thật vì mình giận mà không nấu cho Hải thì chịu cái gì cũng được. Và nàng khom đầu nói rụt rè...

- Tại vì ông giận... tui đã làm sai nên không thể nào ăn tiếp với Hải như đã không làm gì chọc ông cả!

Diệu Hằng nói rất sợ Tuấn Kiệt sẽ lại giận mình nhưng nàng không thấy hắn cười tươi ngay sau đó vội dấu đi chỉ cao giọng chửi...

- Đồ ngốc... à không cô là đồ ngu!

- Sao tự dưng chửi người ta?

Cái tên khốn này không biết tâm trạng nàng đang rất phức tạp lộn xộn vì hắn thế lại còn tàn bạo chửi như vậy. Nhưng Tuấn Kiệt chỉ cười làm nàng ngớ ra má nóng ran vì vui quá, hắn thật cười với nàng. Tên đó bật chìa khoá, đá chống xe...

- Thứ hai nấu cơm lại cho tui coi như trừ nợ cái áo! Tạm biệt!

Tuấn Kiệt phóng cái vù mất tiêu cuối cùng hắn đi giận rồi cũng xui trước thật thảm hại nhưng ai biết Diệu Hằng thật rất ngốc. Hắn giận thì cố giữ Hải đi lại cũng không giữ, ngốc như thế cuối cùng trắng tay không có ai cả. Nhưng điều đó làm hắn tha cho cái tội nói dối chơi khăm hắn.

Lúc thấy nàng trưa không mang cơm nữa hắn đã muốn “xuống cơn giận” rồi. Và đúng là nàng vì hắn nên không ăn tiếp với Thanh Hải nữa coi như là biết sửa lỗi. Dù sao đại ca này cũng không thể giận luôn khi nhìn cái mặt khờ dễ thương của nàng. Hằng đã không chọn Thanh Hải thì ngu gì hắn không tiếp tục “làm tới” chứ.

Cùng lúc có con nhỏ ôm má cười rạng rỡ thiếu điều tung hoa ăn mừng trước ngõ. Tuấn Kiệt thật sự tha thứ cho rồi nàng mừng quá. Thật sự cảm giác lòng nhẹ đi cả mấy tấn khó chịu, tâm trạng phần chần kị lạ như chim sổ lồng. Nàng cười khi khi tung tăng đi về chưa chi đã nghĩ sẽ nấu món sườn chua ngọt Tuấn Kiệt thích ăn nhất. Nàng sẽ lại được nấu cơm cho hắn và không bị làm nger lạnh nhạt nữa. Chính nàng cũng không nhận ra bản thân đang vui sướng như thế là rất kì lạ nhưng miễn vui là không nhớ hay lo nghĩ gì thêm.

Và Diệu Hằng bị níu lại mà bờ ngõ xoay lại thấy Thanh Hải mà hết hồn. Nàng không biết Hải có nhìn thấy Tuấn Kiệt đưa nàng về chưa không khéo bị lộ chuyện qua đêm nhà tên đầu gấu. Nàng cười cố tự nhiên nhất có thể

- Ông đi mua đồ hủ Hải?

- Pà nói qua nhà Thảo chơi mai mới về sao lại đi với gã đó?

Thanh Hải thấy rồi làm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt nàng. Cái đầu óc ngu si của nàng cố suy nghĩ cố trả lời...

- Thì tui về sớm. Đang chờ xe buýt thì gặp hắn cho đi nhờ

Cái này là sự thật, Hằng không có nói dối chỉ là nói không đủ cụ thể hết nội tình thôi. Hải nhú mồm không tin...

- Sao trùng hợp thế được?

- Thì... miễn tui nhanh chóng về nhà không mất tiền xe là được rồi. Bye nha!

Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách, Diệu Hằng phải chạy lẹ trước khi Hải tra hỏi thêm. Lòng Thanh Hải hải lo sợ. Ban nãy nhìn Diệu Hằng bên Tuấn Kiệt thì cảm giác Diệu Hằng là của hắn ta chứ không còn là con bạn thân của mình nữa. Tên đó không muốn mất nàng, không muốn nàng nhìn Tuấn Kiệt với ánh mắt rạng ngời như thế...

- Pà đừng có quen hắn ta!

- Tất nhiên! Tui và Tuấn Kiệt đâu có gì đâu!

- Pà... Hằng àk...Pà làm bạn gái của tui nha!

BANG! Cảm giác còn hơn có trái bom nguyên tử bay lộn xuống đầu nàng. Diệu Hằng xoay lại nhìn Thanh Hải đang đổ mặt nhìn nàng chờ đợi. Nàng sợ mình nghe lầm hoặc là nghe lộn rồi. Người con này yêu đơn phương, thương thâm không nói bấy lâu đang bày tỏ với nàng. Chuyện này thật quá là sốc và bất ngờ đến mức nàng như đang ở tận mây xanh... nhưng run lên vì lạnh cóng. Sao Hải lại chọn thời khắc này chứ? Nàng vẫn không tin chỉ tay vào mình hỏi lại...

- Tui hả?

- Thật sự tui luôn nghĩ pà là bạn thân nhưng từ ngày hắn xuất hiện lẫn quần gần pà tui phát hiện pà rất quan trọng mà trước giờ tui không nhận ra... còn cứ mãi ngộ nhận là tình bạn...

Diệu Hằng nghe Thanh Hải bộc bạch nỗi lòng cứ run lên. Không phải là nàng hồi hộp, chỉ là có cảm giác phức tạp căng thẳng không biết cách ứng phó. Hải nhìn cái mặt ngơ ngác của nàng mà nói tiếp...

- ... tui chia tay Thuỳ vì không có cảm giác gì. Còn bên pà lúc nào tui cũng thoải mái là chính mình hết, rất vui vẻ. Tui thích pà đó Hằng!

Tâm trạng chim sổ lồng dễ chịu, vui vẻ vừa mới có đã biệt tâm. Chú chim nhỏ trong lòng nàng lại bị nhốt lại thấy khó chịu, nặng nề, bối rối. Sao có lúc Hải thích lại, nàng cứ ngỡ ra không thấy gì vui như thế này chứ.

Thanh Hải hồi hộp chờ, nàng bầu chặt vạc áo mới được Tuấn Kiệt mua cho. Điều gì đó làm nàng không đồng ý được. Nàng rất thích Hải cơ mà sao lại gần gũi phút quan trọng thế này. Và nàng trả lời...

- Để tui suy nghĩ ít ngày!

- Bao lâu?

- Cỡ 3 ngày, tui sẽ tìm ông!

Diệu Hằng chạy về nhà bỏ Thanh Hải che mặt đỏ không biết chờ nổi 3 ngày hay không. Nếu nàng không chấp nhận thì cả hai có còn có thể làm bạn nữa nổi không đây. Nhưng dù sao Thanh Hải cũng phải nói ra nếu không sẽ mất Diệu Hằng trong ân hận muộn màng thì còn khổ hơn...

Nàng chạy về nhà không thềm trả lời ba hay anh hai sao về sớm hơn đã xin mà chạy ào lên phòng thờ hỗn hển. Thanh Hải thật thích nàng như giấc mơ. Nhưng gần đây nàng ít mơ mộng về việc đó nữa chỉ toàn nghĩ về Tuấn Kiệt giận mình. Nàng luôn thích Thanh Hải sao lại lúng túng như thế này chứ...

Cô chủ nhiệm cổ trấn an cả lớp để thông báo cho xong...

- Các em xin sự đồng ý của cha mẹ kí vào giấy thông báo khi đóng phí. Chuyến đi thực tế này rất tốt cho năm cuối như các em đoàn kết với nhau. Cô hi vọng cả lớp đi đông đủ!

- Đi qua đêm đó nha! Tuyệt ghê!

Đây là chương trình chỉ có lớp 12 mới tổ chức đưa nào mà không háo hức. Diệu Hằng cũng đang cười với mấy con bạn thì đơ ra phát hiện một gã ngồi bàn nhất ngang nhiên, say sưa xoay lại nhìn mình chăm chăm.

Tim nàng đập loạn, mặt nóng ran lên vội vả dựng sách che mặt đỏ. Rõ ràng Tuấn Kiệt hết giận rồi lại bá đạo, hại nàng mắc cỡ muốn chết. Hắn phì cười tha cho thì nàng không nhìn nữa làm nàng thở phào nhưng môi cũng mỉm cười.

Sân thượng vẫn như cũ không có ai ngoài hai đứa, Diệu Hằng cứ ngỡ sẽ không còn cơ hội này nữa. Tuấn Kiệt thì háo hức nhìn hai hộp cơm đặc sắc...

- Thật là đặc sắc. Cố ngày nào cũng phải thế này nha, cờ-lê cơm hộp!

- Sẽ cố gắng!

Nàng cười cười khổ sở vì nuôi cơm hắn thật tốn kém. Nhưng miễn Tuấn Kiệt không giận nữa là nàng rất vui. Hắn cầm muỗng trộn cơm làm nàng run run nhớ cái lần hắn tức giận trút cơm vào nàng. Lúc đó hắn cũng cầm muỗng như thế...

Tim Diệu Hằng đập loạn không muốn chứng kiến hắn như vậy nữa. Nàng rất sợ may mà tên nọ cho vào miệng muỗng cơm rõ to, nhai hạnh phúc. Tuấn Kiệt thật sự ăn cơm của nàng lại còn tỏ ra ngon miệng như vậy làm nàng cười mỉm má hồng hồng. Tuấn Kiệt nhai nhai, nhìn vẻ mặt đáng iu của nàng mặt cũng bị đỏ theo la ầm...

- Ăn đi! Ngồi cười dễ thương như thế làm sao người ta nuốt nổi?

Tim nàng xém tí nhảy bay ra ngoài luôn vội bối rối mặt lại càng nóng ran chửi hắn không lưu loát...

- Gì mà cười dễ thương. Ông khủng quá đi!

- Khủng gì mà khủng... Cô làm gì anh đây cũng thấy dễ thương hết

Nàng lại càng mắc cỡ hơn vui vui, thẹn thùng nhưng hắn chèn thêm câu nữa mất cả lãng mạn...

- Tất nhiên trừ việc cô nấu cơm cho thằng khác ăn thôi!

Tên đầu gấu này con nít thật nhưng tính hắn cũng hay hay không cần một mồi che dấu cảm xúc. Còn nàng thì bấn loạn nhiều việc quá muốn vô tư cũng không được. Nàng thở dài rồi nhìn Tuấn Kiệt ăn ngon lành, bất giác tự cười mới khổ. Tên nọ xử xong một hộp rồi làm Hằng ngần ngừ...

- Có chuyện này...

- Chuyện gì? Cơm ngon mà! - Tay nghề của nàng chưa hề làm hắn thất vọng, bao tử hạnh phúc sau một khoảng dài.

- Hải... hôm nọ vừa nói thích tui đó!

Tuấn Kiệt vừa nghe, tay bẻ ngang cong cái muỗng inox làm con này hết hồn. Hắn cầm có 2 ngón tay nhưng sức ghê thật. Nàng sợ run thật không dám tưởng tượng ra hắn bẻ cổ thì mình sẽ ra sao?

Hắn căng thẳng nhìn nàng ngay hỏi liền...

- Cô đồng ý hả?

- Đâu có... mai tui mới trả lời nhưng không biết làm sao định hỏi ông cho góp ý.

Diệu Hằng run trong lòng thật không biết làm sao mới đi hỏi hắn. Nàng cắn nhẹ cái muỗng chờ Tuấn Kiệt nói gì thì hắn bình thần giật lấy muỗng của nàng còn nguyên để ăn tiếp. Má nàng lập tức đỏ ửng vì muỗng của mình, nàng còn đang cắn như vậy hắn lấy ăn tiếp thật thoải mái như gần gũi một cách gián tiếp. Diệu Hằng cố không nhìn muỗng và miệng đẹp của hắn đầu sợ chảy máu mũi mất. May mà Tuấn Kiệt nói kịp lúc...

- Từ chối đi!

- Sao trả lời nhanh dzậy? Ông không suy nghĩ giúp tui phân tích sao?

- Suy nghĩ làm gì? Đi hỏi người thích cô có nên quen thằng khác không dĩ nhiên là tui kêu từ chối rồi cô hai!

Nàng không ngờ Tuấn Kiệt hiên ngang nói thích mình như vậy. Hồi đầu hắn cũng mãi huyền thuyên thích nàng nhưng cảm giác của nàng lúc đó và bây giờ nghe ra không giống nhau. Má Hằng nóng hổi, trong lòng cũng vui vui, có chút mắc cỡ nữa. Sau việc vừa rồi Tuấn Kiệt vẫn còn thích nàng thật là may quá.

Hắn nhìn con nọ tự dưng khom đầu, ôm má đỏ cười thẹn khiến chân mày hắn co quắp lại...

- Bộ cô muốn đồng ý hả?

Diệu Hằng hết hồn ngẩn lên không mộng mơ nữa lắc lắc đầu...

- Đâu có... Mà thật ra cũng không biết nữa. Nếu nghĩ ra có đi hỏi ông đâu!

Diệu Hằng rên rỉ bị hắn nhìn cả vào mắt. Nét mặt của Tuấn Kiệt không vui vẻ hơn hờ ăn cơm nữa. Còn chút cơm mà hắn để xuống làm Diệu Hằng vội cuốn quýt...

- Ông ăn hết đi!

- Không muốn ăn nữa!

- Ông giận tui hả? Tui sợ không nói ông sẽ trách tui nói dối dấu ông nữa. Đừng có giận như lần trước nha!

Nàng nói loạn cả lên không muốn nhận cái cảm giác bức rức mệt mỏi khi hắn giận và đối xử lạnh nhạt với nàng. Vừa mới hoà thôi, nàng sợ lắm. Hắn thấy nàng như vậy chỉ cộc tính nói chán nản...

- Giận cái gì chứ? Tui biết thằng đó thích cô lâu rồi quan trọng lúc nào tỏ tình thôi!

- Hơ!? Dzậy hả? -> *Ngốc nghếch không biết gì cả*

- Chắc... cô đúng là đứa ngu nhất tui từng biết, chuyện này hỏi ý tui thì hỏi chi nữa. Đi mà hỏi mấy nhỏ bạn của cô đó!

- Nhưng... Ăn hết cơm đi! Tui nấu vì ông mà!

Tuấn Kiệt nhìn nàng năn nỉ thiệt dễ thương mà không kiềm lòng nổi ăn tiếp cho hết cơm. Hằng nhìn mừng ghê. Và sau khi ăn xong hắn gơ cái muỗng đưa cho nàng...

- Nè, ăn đi!

Diệu Hằng dơ ra nhìn cái muỗng, tim đập loạn nhận lấy. Tuấn Kiệt vừa mới ăn cái muỗng này, cả hai ăn chung muỗng thì thật thân thiết. Hắn chả có để ý điều nhỏ nhặt vớ vẩn như nàng. Còn nàng run run ăn muỗng cơm, nhắm mắt ngại ngùng như mới vừa “hun” Tuấn Kiệt vậy. Chợt hắn nghiêm túc nói chuyện làm nàng thôi lảng lảng với cái muỗng nữa...

- Nếu cô đồng ý... Có lẽ tui sẽ tức giận nên nói trước... Chắc cũng quậy phá làm loạn hay gì đại loại như thế!

- Sao? Ông mà quậy nữa bị kỉ luật sẽ bị đuổi học vĩnh viễn luôn đó!

- Lúc đó tùy tâm trạng của tui thôi!

Hắn nói cứ như hắn đi phá phách đánh người là vui vẻ tùy ngày thôi vậy. Nàng không lo đến viễn cảnh hắn quậy mà chỉ nghĩ đến hắn giận mình. Diệu Hằng hỏi lí nhí...

- Ông... có còn nhìn mặt tui không?

Nàng rất sợ hắn làm mặt lạnh như không quen biết. Và Tuấn Kiệt nói thẳng thừng...

- Có lẽ là không.... Hai người nhớ không được lên đây ăn cơm nha, chỗ này là của tui và cô thôi!

Tuấn Kiệt nói làm nàng bối rối. Hắn nhìn nàng một cái nhìn như trấn trời rồi đứng lên nói khi không còn nhìn mặt nàng...

- Dù sao tui biết yêu đơn phương mệt mỏi, cô cũng thích thằng đó trước và lâu như dzậy nên tui không có tư cách cản cô... Tui về lớp trước!

- Chờ đã Tuấn Kiệt!

Hắn đi xuống nhưng nét mặt khổ sở, lòng dạ như lửa đốt. Diệu Hằng bị bỏ lại cứ nhìn cái muỗng ăn hết nổi. Hắn nói không có tư cách cản càng làm nàng không biết phải làm sao. Giờ chuyện của nàng và Hải còn liên quan đến cả Tuấn Kiệt nữa. Nàng thầm nghĩ nếu như Hải tỏ tình trước khi nàng bị Tuấn Kiệt phá rồi có lẽ nàng đã không phân vân, nhứt đầu như thế này rồi.

13. Chương 13

Diệu Hằng cảm thấy thật stress vì mấy chuyện tình cảm này vì nó thật lung tung. Nàng tính suy nghĩ cả đêm lại ngủ quên mất tiêu. Sáng ra nấu cơm cho Tuấn Kiệt cũng không nghĩ ngợi được gì. Vậy mà đến trường thì tức điên vì tên đầu gấu chết tiệt đó nghỉ học không báo một tiếng làm dư hai hộp cơm.

Nàng cũng thấy tức cười có lẽ vì Tuấn Kiệt chết nhất mới không dám đi học ngày hôm nay. Nàng sẽ trả lời ra sao hắn thà không biết còn hơn thì phải.

Nhưng tâm trạng của Diệu Hằng rất ổn, đầu óc minh mẫn sáng suốt lạ kì khi tan học đi tìm đội bóng đá. Dù sao việc của nàng và Hải, nàng đã suy nghĩ từ rất lâu rồi.

Thanh Hải hôm nay không tập với đội lại ngồi chờ bên ngoài sân bóng. Thấy nàng tên nọ hơi bối rối đứng lên, còn nàng cười đưa chai nước nói...

- Tui tưởng ông tập nên mua nước chứ!? Sao không tập?

- Tui biết pà sẽ tìm nên chờ!

Hải gãi đầu rõ ràng căng thẳng lúng túng. Diệu Hằng nhìn chỉ cười nhẹ cùng ra ghế ngồi. Hai đứa bên nhau cứ như là một chuyện rất hiển nhiên rồi. Vậy mà hôm nay thấy không khí thật căng thẳng. Nàng nói như lẩm nhảm...

- Tui với ông chơi chung gần 13 năm rồi lâu ghê ha Hải?

- Ủh... mà pà nói thẳng đi!

Thanh Hải hồi hộp cảm giác như ngồi trên ghế có đinh thật không yên. Diệu Hằng nhìn thẳng bạn thân mình thương thầm bấy lâu mà nói ra cái điều mà làm mình nhứt nhối không biết bao nhiêu rồi...

- Thật ra tui cũng rất thích ông!

- Thiệt không?

Hải bật cười vui ngay nhưng mặt Diệu Hằng vẫn bình thản tĩnh rụi. Nàng nói thích nhưng vẫn không đỏ mặt hay ngại ngùng gì cả. Nụ cười của Thanh Hải bớt từ từ nhận ra là có tí thất vọng...

- Thích kiểu bạn bè hả?

- Không, thích thiệt mà!

- Pà đừng có giỡn tui nữa mà. Người ta là thật lòng với pà!

Hải cứ tưởng nàng giỡn nên ầm ức không chịu. Diệu Hằng cười nhẹ nhìn tên bạn thân bộc bạch hết mọi chuyện...

- Tui không giỡn, tui thích “kiểu kia” ma. Khi ông có bồ tui buồn lắm đó, tui định bày tỏ lại không xong. Có lúc đứng trước mặt ông cứ làm như không có gì rất là mệt mỏi... nhưng rồi đến một ngày tui nhận ra tình cảm ấy thật mong manh làm sao so sánh với tình bạn đã vững bền suốt từng ấy năm của hai đứa mình nên tui không nói ra nữa!

Thằng bạn giật mình nói lấy tay nàng nói liền...

- Không có mong manh đâu! Tụi mình nghiêm túc là ổn hết!

- Nếu... không có Tuấn Kiệt làm ông ghen thì ông cũng đâu biết là thích tui có đúng không? Chúng ta sẽ vẫn mãi là bạn thôi!

- Cái đó... chỉ là tui có thích pà nhưng không biết! Vẫn là thích mà Hằng!

Thanh Hải cố nói lúng túng vì quả thật mọi chuyện do Tuấn Kiệt tác động là chính. Nhưng dù sao giờ Hải cũng nhận ra lòng mình và đã nói ra tất nhiên không thể bỏ cuộc. Diệu Hằng nhìn Thanh Hải ...

- Vậy thì chúng ta biết mà vờ như không có để vẫn làm bạn thân như trước có được không?

Diệu Hằng nói thật nhẹ, thật thanh thản. Mọi chuyện như thế này vẫn là tốt nhất cho cả hai. Thanh Hải chỉ thần thờ vì ý của nàng khác nào là từ chối rồi. Tên nọ muốn nói rồi lại nghẹn lại rũ mặt thất vọng. Nàng dựa đầu vào vai thằng bạn thân nói nhẹ nhàng...

- Từ nhỏ đến lớn, ông luôn là một trong ba người đàn ông quan trọng nhất của tui đó!

- Pà thiệt tàn nhẫn, từ chối còn nói nhảm!

Hải thở dài cần nhường xem ra cũng đành phải chấp nhận kết cục rồi. Tình cảm nam nữ lúc nắng lúc mưa không khéo cả hai sẽ chia tay ở tương lai thì sao thì cứ thà nén lại cảm xúc chưa lớn lao lắm để bên nhau làm bạn như cũ. Tình bạn không có gì có thể đánh đổi hay phai nhạt cả. Diệu Hằng từ lâu đã nhủ như vậy không ngờ cũng có cơ hội bày tỏ một lần với Hải xem như cũng mãn nguyện. Nàng đưa đầu hỏi...

- Ông có buồn lắm không?

- Tất nhiên là buồn rồi còn hỏi nữa? Pà thế này không có ai thương thì đừng tìm tui mà khóc lóc hối hận nhé!

Thanh Hải có vẻ cũng không bị lụy quá làm Hằng cười mỉm...

- Ông khéo tưởng tượng, thiếu gì người thương tui !?!

- Chảnh ghê chưa? Thôi về... buồn thế này chắc tui bỏ cơm tối wá!

- Qua nhà tui ăn cơm đi! Mai tui đi xe mới qua cùng đi với ông nha?

- Được đó! Tui đổ xăng cho pà!

Cả hai choàng vai nhau vừa đi vừa nói vui vẻ rời trường. Nàng rất thích Hải cả một thời gian dài không ngờ có một ngày từ chối lại thấy thanh thản như thế. nàng cảm thấy mình tuyệt đối không làm sai hay có gì để sau này hối hận, vì cả hai sẽ luôn là bạn tốt của nhau còn hơn cả loại tình cảm kia. Đây sẽ là một kỉ niệm đẹp cho tình bạn của hai đứa càng bền chặt hơn mà thôi.

Hôm sau sáng sớm ở cổng trường mọi người nhìn chiếc xe tay ga nhỏ màu hồng “đào” hai đứa cười ha hả vù vào trường. Cả hai lần đầu đến trường bằng xe máy nên rất khoái chí. Hằng và Hải mới xuống xe cười với nhau thì nghe thầy giám thị la om xòm theo sau tiếng ồn chói tai.

Tuấn Kiệt lách vào chỗ đậu xe thắng lại rồi đá chống xe cái xạch hoàn hảo thật ngẫu. Đám học sinh nữ dồn mắt nhìn muốn té xỉu vì hấn tháo nón bảo hiểm, hất nhẹ vuốt lại tóc thật là đẹp trai “khó tả”. Diệu Hằng thì neho mắt trông tên đó làm như đang giới thiệu gel vuốt tóc không bằng thật gai mắt.

- Học sinh không được đi loại xe này!

- Bộ xe này không phải xe hả thầy?

- Em còn dám hỏi hả Tuấn Kiệt? Em “đưa xe” tới trường như dzậy thì ...

Ông thầy vẫn còn huyền thuyên chữi nhưng Tuấn Kiệt chẳng quan tâm coi như thầy đang chào buổi sáng hơi dài dòng thôi vì hấn bận nhìn bên kia Hải và Diệu Hằng đứng cạnh xe mới. Con nọ cũng biết hấn đang nhìn mình, ánh mắt của hấn thật khó hiểu thấu. Và hấn cứ thế bỏ đi làm thầy giám thị gọi theo...

- Kiệt! Mai không được chạy xe nữa!

- Em có bằng lái rồi cả cảnh sát cũng không cấm được em thầy đừng có phí sức mà lo cho đứa khác đi!

Tên khốn này quả là học sinh cá biệt đứng đầu trường những 4 năm mà. Tội cho thầy không còn gì để nói chỉ ngậm ngùi không làm gì được. Diệu Hằng nhìn theo dáng Tuấn Kiệt thì Hải cười kêu đi, nàng lập tức te tét cùng đi với thằng bạn.

Vào lớp thấy Tuấn Kiệt đã ngồi vào chỗ không nhìn nàng nhưng cũng không phải cái kiểu làm ngơ không thấy. Nàng đi nhanh về bàn không rõ tâm trạng tên này đang “phức tạp” ra làm sao rồi. Chẳng lẽ hắn không tò mò nàng và Thanh Hải ra sao hay sao?

Tuấn Kiệt ngồi yên được nửa tiết đầu thì gơ tay...

- Em mệt muốn lên phòng y tế ngủ cô ơi!
- Hôm nay không ngủ gật mà lịch sự ghê dzậy?
- Sợ cô giận hết đẹp!
- Câu này nghe được! Đi đâu đi đi ông tướng!

Dù sao gã này ở lại mà ngủ gật cũng như zậy thôi nên bà cố “tống” đi cho khuất mắt. Tuấn Kiệt lủi lủi đi khỏi lớp làm Diệu Hằng cắn bút nhìn. Gã này thật làm nàng lo rồi.

Vừa ra chơi nàng chạy lên phòng y tế quả nhiên không có hắn. Nàng biết chỗ ngủ ưa thích của Tuấn Kiệt trong cái trường này nên lập tức chạy lên sân thượng.

Bấy giờ có một gã nằm ngửa trên bồn nước xi-măng nhắm mắt cố điềm tỉnh chính mình. Hắn rất là lo, vô cùng nôn nóng muốn biết mọi việc nhưng lại sợ sự việc sẽ xảy ra theo điều mình không muốn vì thế là nằm một đồng đáng thương thế này đây không dám tìm gặp hay hỏi nàng. Và Diệu Hằng leo cái thang sắt đưa đầu tìm ra hắn ...

- HỪ!!!
- Cái con nhỏ này muốn hù chết người ta hả?

Hắn đang yếu tim nha còn bị chơi khăm. Nàng cười nhẹ trông hắn ngồi dậy mà nói...

- Xuống đi, nằm đó không thấy nắng hà?
- Da ngăm mới đẹp!
- Vậy phơi nắng tiếp đi! Tui xuống đây!

Coi như đã tìm ra Tuấn Kiệt xong nàng thản nhiên leo trở xuống. Hắn cuồn quýt không kịp leo thang mà trực tiếp nhảy xuống để hỏi trông có vẻ khẩn trương, không bình tĩnh...

- Tìm tui chi dzậy?
- Nhất ông trưa nay nhớ ăn cơm. Hôm qua nghỉ không báo làm tui bỏ hai hộp cơm có biết không?

Diệu Hằng hung hăng chửi rồi thôi làm hắn vội vã hỏi tới đây căng thẳng mà cái mặt cũng lộ ra điều đó hết rồi...

- Hai người đi chung... là ... là có quen nhau chưa?

Hằng cố không cười vì mặt Tuấn Kiệt lúc này thật tếu. Hắn là đại ca đầu gấu của trường mà lại bưng cái mặt sợ hãi thế kia thật khó coi quá. Diệu Hằng chơi xấu cố ý hỏi lại...

- Nhìn có tình tứ không?
- Tui đánh cô bây giờ, giỡn hoài?

Tuấn Kiệt chịu không nổi lại giở trò côn đồ khoe nắm đấm to dọa nàng. Nhưng nàng còn sợ gì hắn chứ cũng co tay dấm nhẹ vào nắm tay của hắn má hơi đỏ nói...

- Chúng tui vẫn là bạn tốt được chưa!? Ah... chuông reo rồi về lớp nhanh lên!

Diệu Hằng xoay người định chạy xuống thì hắn cười nhẹ nhõm trông như một đứa trẻ to xác đòi quà mà ôm chầm lấy nàng từ sau. Tim Diệu Hằng xém rơi ra ngoài, cả người run lên, má cũng đỏ ửng bị giữ chặt trong lòng hắn. Tuấn Kiệt ôm thật chặt, tay xoay nàng lại ôm sát hơn không nói gì chỉ cười thật tươi. Tên khốn này cười như thế hành động có chút ngây thơ, dễ thương làm nàng không nỡ đẩy hắn ra. Thật ra Diệu Hằng cũng không muốn đẩy ra, cứ mắc cỡ yếu xìu cho hắn ôm tùy thích.

Vòng tay Tuấn Kiệt thật to và ấm áp, Diệu Hằng mỉm cười khẽ nhắm mắt tận hưởng. Hắn cũng mừng quá nên chỉ biết cười và ôm lấy nàng không buông mà thôi. Cả hai cứ thế ôm nhau và hắn chợt cười càn rỡ nói làm nàng tỉnh lại...

- Chúng ta cúp tiết ôm nhau dần giờ ăn trưa nhé?

- Ông khùng hả? Tự ôm một mình đi!

- Một mình làm sao ôm được?

Diệu Hằng vội vã đi trước mà vỗ má cho hết đỏ. Nàng thật điên rồi sao lại cho Tuấn Kiệt ôm “thoải mái” như thế, nhưng cảm giác bị ôm không khó chịu mới là đau đầu chứ. Hắn tâm trạng vô cùng vui vẻ đi sau, vừa vào lớp đã cầm giỏ rời bàn nhất của mình.

Nàng mắc cỡ nhìn lên chỉ cảm môi không dám nhìn. Hắn ra sau bàn của nàng lại lần nữa giành chỗ của người khác...

- Tui muốn cái chỗ này!

- Dạ!

Dĩ nhiên là đứa bạn nhường chỗ ngay cho đại ca rồi. Diệu Hằng muốn gục đầu xuống bàn vì tên này thật là không còn gì để nói. Hắn vui vẻ ngồi sau lưng nàng, cười rất mãn nguyện, thích thú. Lần đổi bàn tự ý thứ ba này thật sự sẽ giết chết nàng mà. Cả lớp nhìn nghi lắm nhưng không dám ăn nói lung tung sợ bị xử.

Diệu Hằng không dám dựa bàn sau nữa vì sẽ nghe tiếng Tuấn Kiệt thở, mà rõ ràng hắn chẳng thích nhìn lên bảng hay nhìn cô, chỉ thích nhìn lưng nhỏ này thôi. Đôi khi tên khốn còn to gan nghịch tặc của nàng. Cứ hồi hộp thế này chắc đến cuối năm Hằng sẽ bị bệnh tim quá!

14. Chương 14

Chuyến đi thực tế viện bảo tàng và chiến tích chiến tranh lịch sử sẽ ngủ qua đêm ở trại hướng đạo sinh. Tối đó sẽ có tiết mục đốt lửa trại vui chơi dành riêng cho khối 12 cuối cấp khiến đứa nào cũng háo hức cả.

Hằng ngồi với Thảo, hai con bạn còn lại ngồi ghế sau đang tiếu tít nói chuyện thì cả xe đều run run im chút xíu vì “nhân vật truyền kì” lên xe. Dĩ nhiên chỉ có đại ca Tuấn Kiệt mới có sức ảnh hưởng lợi hại như thế.

Diệu Hằng cố bình tĩnh coi như mặc kệ hắn ta nhưng tên khốn đó ngừng ngay chỗ của nàng đang ngồi. Thảo ngồi phía ngoài cửa xe, nàng ngồi bên trong vậy mà hắn ngang nhiên nghiêng người ra trước mặt nàng để chồm qua Thảo vui vẻ nói có mấy chữ...

- Tui muốn cái chỗ này! Ra ghế khác ngồi đi!

Hắn lại nổi chứng nữa rồi dám giành chỗ của Thảo nhưng mắt nàng hoa lên, má đỏ vì người Tuấn Kiệt gần ngay trước mặt mình. Thậm chí nàng còn nghe thoang thoang gel tẩm dành cho nam hắn dùng lúc đến nhà hắn nàng có phả qua. Nàng sắp bốc khói, căng thẳng không hiểu sao ở nhà ba và anh hai cũng có dùng nhưng mùi không có thơm và nam tính như trên người Tuấn Kiệt. May mà Thảo lắp bắp trả lời hắn làm nàng tỉnh táo hơn...

- Dạ! Anh cứ ngồi!

- Pà đừng có khùng zậy Thảo!? Còn ông không kiểm chỗ người cứ đứng đây có tin tui mét cô không?

Cả xe dồn mắt nhìn tình hình phức tạp. Thảo run run nín Diệu Hằng vì nàng dám lớn tiếng với đại ca nha. Nhưng Tuấn Kiệt nhìn cái mặt hung dữ của nàng chỉ cười một cái thật khó ưa mà nhún vai nói...

- Không cho ngồi thì thôi!

Hắn nhớn nhỡ lững thững đi ra sau xe ngồi với mấy thằng con trai bỏ nàng thờ phào. Song lập tức mấy đứa con gái càng nhìn nàng hoài nghi làm nàng đỏ mặt hời lạnh. Kiểu đùa dai của Tuấn Kiệt có ngày mọi người sẽ biết hết cho coi. Diệu Hằng thật không muốn sống quãng đời cuối cấp III không bình yên bị người ta nói này nói nọ vì dính líu đến tên đầu gấu đầu.

Đến viện bảo tàng Thanh Hải đi xe khác đã hơn hờ chờ đi chung. Diệu Hằng vui vẻ cùng Hải và 3 con bạn thân đi vào không biết Tuấn Kiệt neho mắt nhìn bực bội nhưng không có khả năng làm gì cả. Trước mặt mọi người nàng né hấn như né dịch bệnh không bằng, nhưng hai người thì thật dễ thương, điều đó làm đại ca đây thật không hiểu nổi độ phức tạp của con gái.

Hấn chẳng có hứng thú tham quang nên bước đi lòng vòng cho có thì từ sau Anh Tú đi tới cố ý đi song song với hấn. Đám con gái mím môi nhìn hai anh đẹp trai nhất trường cùng đi thật cứ như “tuyệt sắc và giai nhân” mỗi người mỗi nét không biết nói ai đẹp hơn ai. Anh Tú cười nói thân thiện...

- Anh dạo này ở một mình tốt không?

Tuấn Kiệt cứ bước không thèm nhìn qua chỉ nói nhẹ không khác đe dọa...

- Tránh xa tao ra hay mày muốn đánh lộn?

- Tui chỉ lo cho anh thôi mà anh trai!

- Tao với mày không phải anh em. Cút chỗ khác đừng có lớn vồn trước mặt tao!

Tuấn Kiệt cố kiềm chế cơn giận sắp bộc phát đi nhanh vượt qua mặt cả Diệu Hằng đang đi với Thanh Hải. Nàng đâu có biết cứ ngỡ hấn lại giận mình đi với Hải. Anh Tú ở phía sau chỉ khẽ cười nhạt vô cùng thích thú.

Tham quang ba viện bảo tàng mọi người được phát cơm hộp ăn trưa rồi mới đi tiếp. Diệu Hằng trốn mấy con bạn, cầm túi giấy chạy quanh tìm và cũng như nàng đã đoán trước thấy hấn phí phạm đồ ăn. Tuấn Kiệt không thèm ăn cơm được phát cứ vậy thoải mái quăng vào thùng rác cả hộp nguyên rồi chỉ ngồi uống nước một mình.

Hấn đang không vui vì Anh Tú, chân mày nhíu lại, vẻ mặt không cười đáng sợ không ai dám bén mảng đến cả nhưng có nàng “to gan”...

- Sao không ăn mà bỏ cơm rồi?

Hấn nhìn lên thấy Diệu Hằng mà cũng tỏ ra tí ngỡ rồi cố làm như mình bình thường mà thờ ơ trả lời...

- Biết ăn không nổi nên bỏ luôn cho rồi!

- Ông thật lãng phí, có biết bao nhiêu người không có đồ ăn, còn chết đói mà ông lại thế sau này cũng bị quả báo cho coi!

- Có tin bị đánh ngay không con nhỏ này!

Nàng dám ngồi chửi đại ca một tràng kiểu như vậy nếu là ngày xưa chắc không dám rồi. Diệu Hằng cười lấy trong túi giấy ra hai hộp cơm ngồi xuống cạnh hấn. Tuấn Kiệt sững ra nhìn cơm nàng nấu. Diệu Hằng còn mở nắp hộp cho hấn nữa.

- Ăn đi! Ông ở một mình mà ăn uống kén chọn như thế sẽ mau ốm yếu đó!

Diệu Hằng nói không khác gì bảo mẫu lo việc ăn của hấn dzậy. Tên nọ cảm giác rất vui nhìn qua...

- Sao biết tui không ăn cơm trường phát mà làm mang theo dzậy? Lỡ tui ăn cơm kia thì sao?

- Thì có sao đâu, sức ông ăn một hộp cũng đâu có no. Trường hợp tệ nhất là cơm của tui chỉ ế có một hộp thôi. Ăn nhanh đi còn lên xe đi nữa!

Nàng vui vẻ lấy phần cơm được phát của mình ra để ăn không chú ý thấy Tuấn Kiệt nhìn hai hộp cơm của nàng, cười rất tươi. Và hấn nghiêng hân nhẹ lên má khiến nàng đỏ ửng như con ngốc. Một nụ hôn không quá nhanh, cũng không quá nhẹ đủ làm hấn tận hưởng được hết mùi hương trên má nàng, cũng như làm mặt nàng mất hết cảm giác.

Tên chết tiệt hun bậy không báo trước làm nàng không hoàn hồn nổi má đỏ ửng. Hấn thật sự rất vui không quan tâm nàng đang mắc cỡ, cầm lấy hộp cơm của nàng. Diệu Hằng còn run vì bị tấn công vẫn cuốn quýt không hiểu Tuấn Kiệt làm gì.

Hắn để cho Diệu Hằng một hộp cơm nàng nấu còn hắn ăn hộp cơm trường phát cùng một hộp còn lại. Nàng nói lấp bắp do còn di chứng vì bị hôn má...

- Sao dzậy? Đừng có ăn!

- Cơm cô nấu ngon hơn ăn đi! Ai lại để người mình thích ăn thứ cơm bản thân cảm thấy không ngon chứ. Tui sẽ ăn hết không bỏ đâu ăn nhanh lên đi cô hai!

Hằng nghe tim đập loạn xạ nhìn Tuấn Kiệt ăn cơm. Sao hắn có thể nói ra những lời như thế vẫn ăn bình thường nổi chứ làm nàng mắc cỡ ghê. Tuấn Kiệt thật sự thích nàng sao? Nàng thấy vui vui lại hơi sợ sợ không biết là thích đến mức nào. Và nàng lại nhìn rồi bẽn lẽn lên hỏi...

- Cái lần đó... ông nhận cơm của cô bé lớp 10... Ăn có ngon như tui nấu không?

Tuấn Kiệt đang ăn nhìn lên mặt nàng đang đỏ ửng hỏi thật dễ thương. Hắn cười nhẹ nói đáng ghét chọc nàng...

- Đương nhiên là ngon cực kì!

Nàng sưng ra dờ dẩn thấy rất buồn lại nói ỉu xìu có phần thất vọng...

- Ngon đến thế sao?

- Ủh, ngon đến mức tui quăng thùng rác ngay sau đó không có ném thử luôn nên đừng có ngồi đó ghen tuông nữa cờ-lê cơm hộp àk!?

Tuấn Kiệt cười đều làm nàng nhận ra bị hắn chọc rồi nên xấu hổ kèm tức đánh hắn. Cả hai giỡn qua lại rồi ăn thật vui. Diệu Hằng tuy tức nhưng nghe hắn không ăn hộp cơm của cô bé lớp 10 lần đó thì rất vui. Vậy là hắn vẫn chỉ ăn cơm của nàng nấu mà thôi.

Anh Tú nhìn cả hai bên nhau ăn vui vẻ lặng lẽ bỏ đi môi khẽ nở nụ cười. Trong ánh mắt của Tuấn Kiệt thì Anh Tú biết mình nhất định phải cướp đi cái gì rồi.

Đến trại ngủ qua đêm ngủ phòng tập thể nam riêng nữ riêng theo lớp thật rất vui. Hằng chụp hình, chơi mới đám bạn gái không nhớ Thanh Hải hay Tuấn Kiệt là thằng nào cả. Bạn bè luôn là cần thiết mà, chuyện khác tính sau. Sắp đốt lửa trại mấy con bạn hỏi hộp nói...

- Có truyền thống dưới ánh lửa trại mà bày tỏ thì sẽ bên nhau mãi mãi đó!

- Nghe khó tin dzậy?

- Thật mà... trừ khi bị từ chối thì không mãi mãi thôi!

Cả bọn cười rần rần không tin nhưng lúc ra ngoài không ngờ nhiều đứa đi bày tỏ thật. Quanh Anh Tú lúc nào cũng có cả đống con gái, Thanh Hải cũng có vài ba người đến nói nhưng hắn chỉ cười khéo léo từ chối rồi lại ngồi cạnh nàng. Diệu Hằng vui vẻ làm hắn chun mũi nói...

- Có hai người vừa mới bày tỏ với tui đó!

- Vậy hả? Có đồng ý ai không?

- Pà thật tàn nhẫn mà Hằng! Ghen một chút không được hả?

Thanh Hải nhăn nhó cả mặt nhưng nàng chỉ cười mỉm...

- Hi ... vậy tui phải lại nắm tóc mấy con đó để giành ông sao?

- Thôi đi, pà bị người ta đánh thì có!

Hai đứa giỡn giỡn rồi cũng ngưng tí xiu. Nàng biết Thanh Hải vẫn còn chưa hoàn toàn hết buồn nhưng thời gian sẽ là mọi chuyện trở nên tốt hơn. Diệu Hằng tin rồi cả hai sẽ hoàn toàn dễ chịu làm bạn thân như xưa.

Chợt bên kia đống lửa Tuấn Kiệt ngồi với đám con trai mà đùa giỡn. Thật ra ai cũng sợ hắn cả nên không bị bu lấy nhưng lại có một hotgirl lớp 124 can đảm đến bày tỏ với Tuấn Kiệt. Mọi người dồn mắt coi liền vì hắn rất cộc tính có khi sẽ bạo lực nếu có người đến bày tỏ nhưng cô bạn này thật đẹp nha.

Diệu Hằng mím môi nhìn Tuấn Kiệt nghe cô gái khác tỏ tình. Xa quá nàng không nghe được gì cả. Cô bạn ấy đẹp, dáng chuẩn rất xứng với hắn không biết hắn sẽ trả lời ra sao? Tự dưng nàng rất lo và hồi hộp. Tuấn Kiệt cười trả lời làm đám con trai bên đó hớn hờ la lên. Diệu Hằng bối rối không lẽ hắn đồng ý sao? Trưa này còn mới nói thích nàng mà.

Và cô bạn lủi thủi đi, Tuấn Kiệt đưa mắt nhìn nàng bên kia. Đám bên đây nghe thông tin truyền tới...

- Nghe Tuấn Kiệt trả lời là anh ấy có bạn gái rồi học cùng trường đó!

Tim nàng đập thình thịch loạn cả lên cổ bình tĩnh không được tự cho là mình nhưng hắn đã nhe răng cười với nàng. Thật sự Tuấn Kiệt thích nàng không còn gì để phủ nhận nữa. Cảm giác được thích bây giờ sao lại hồi hộp như vậy.

Diệu Hằng không ở lại nổi định trốn về phòng cho bình tĩnh thì gặp Anh Tú. Hằng định cười cười xã giao thôi nhưng tên hoàng tử hỏi...

- Không chơi với lớp nữa hả?

- Àh... tui hơi mệt !

- Cậu và cái người đó hết giận chưa?

Anh Tú hỏi nàng hơi ngớ ra một chút nhớ ra cái lần giận nhau với Tuấn Kiệt đã nói chuyện với hoàng tử cả buổi. Nàng cười nói...

- Hết rồi!

- Thế có cần phải cảm ơn tui lại vì đã phân tích cho cậu không?

- Phân tích của cậu đúng nhưng cũng đâu có giúp được gì đâu.

- Haha... vậy sao? Tui thật muốn được thân thiết hơn với cậu đó Diệu Hằng!

Diệu Hằng đơ ra không rõ hàm ý của Anh Tú là gì lại nói như thế. Cái tên hoàng tử này cũng rắc rối cứ mãi dùng nàng làm vật thử nghiệm “cua gái” thì phải. Hằng định bụng trả lời qua loa cho có rồi đi thì có người nắm lấy làm nàng hết hồn nhìn Tuấn Kiệt...

- Cô gọi cả lớp tập trung lại kìa!

- Hơ?... từ từ thôi!

Nhỏ bị dắt đi chả biết gì hết. Anh Tú nhìn theo chỉ cười vẩy tay khi Tuấn Kiệt giận dữ liếc lại. Hằng không thấy giữa hai thằng đó có một mối quan hệ rất là không tốt.

Bị kéo ra sau dãy trại phía bên gỗ ra hồ nước ngọt lớn không có ai thì cô nàng bỏ ngõ còn loay hoay tìm cô và các bạn. Một lúc sau mới hết lên chữ hắn...

- Sao nói cô gọi cái ông này...

- Còn cô thích mấy thằng đẹp trai lắm đúng không?

- Cái gì chứ?

Ngoài này gió thổi vù vù nàng còn sợ mình nghe nhầm nữa chứ. Đêm nay trăng tròn, lửa trại ngoài kia mọi người vẫn vui vẻ ăn chơi không ai phát hiện có 2 đứa mất tích.

Tuấn Kiệt thì đang có vẻ tức điên nhìn nàng mà thở phì phì. Diệu Hằng nhú chân mày hỏi ngược lại...

- Tự dưng ông hỏi dzậy là sao?

- Cô và thằng đó thân đến mức nào?

- Thằng nào cơ?

Nãy giờ nàng có đi với Thanh Hải đâu chỉ có Anh Tú ban nãy thôi. Nàng thông minh hẳn ra mà ...

- Ông nói Anh Tú đó hả?

- Chứ chẳng nào, trả lời mau đi! - Gã này lại giả bản mặt đại ca du đảng hung dữ với nàng rồi khiến nàng thấy buồn cười ghê.

- Ông lại khùng rồi. Bạn bè xả giao thôi mà. Đừng có nói ông ghen nha!

- Tất nhiên là ghen rồi!

Hắn trả lời hung dữ làm nàng bất ngờ má đỏ ửng lên. Tự nàng hại mình đi nói ra làm chi cho hắn công nhận ghen ngay như thế. Tuấn Kiệt cố bình tĩnh lại vì mình cũng hơi nóng quá. Nàng nhìn hắn, mắc cỡ nói lí nhí...

- Ông rõ vớ vẩn quá! Người như thế sao mà có gì với tui chứ?

- Gì mà người như thế? Nói sao ca ngợi hắn quá dzậy?

Tuấn Kiệt lại cộc nữa. Nàng chun mũi mà nói...

- Người ta 'hoàng tử' đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi của trường mà!

- Bộ tui không đẹp trai và giàu sao?

Tuấn Kiệt vỗ ngực xưng tên làm nàng không chịu nổi lập tức bật cười quần quai. Hắn đang tự tin cũng bị nàng cười cho thúi mặt. Tuấn Kiệt phát điên giận dữ khăng khái nói ra sự thật...

- Nhà tui thật giàu lắm đó! Rất giàu!

- Haha... đau bụng quá! Ông đúng là tự tin quá đáng mà.

- Chết tiệt! Sao tui lại đi thích loại con gái khó ưa như cô nhỉ?

Hắn tức quá lại không thể đánh nàng nên tự dằn vặt bằng cách vò tóc. Chỉ nói miệng thôi dĩ nhiên không có căn cứ cho lời nói của tên đó đáng tin rồi. Tự giận bản thân hắn lúc này là đúng nhất.

Diệu Hằng nhìn hắn không cười nữa, má đỏ lên hồi hộp trong lòng. Điều này nàng đã thắc mắc lâu rồi cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội hỏi...

- Tui... cũng không hiểu sao ông lại thích tui? Đừng nói do tui "đập" ông bằng cây cờ-lê nha?

- Ủh! - Tuấn Kiệt trả lời ngay không do dự dù chỉ một chút.

- Lí do thật vớ vẩn!

Nàng thật muốn hắn thích mình vì lí do nào đó lãng mạn hơn nhưng Tuấn Kiệt thành thật dễ sợ. Chẳng lẽ chỉ có lúc nàng túm quần quá dùng bạo lực mới 'hấp dẫn' sao? Hắn nhìn Hằng phụng phịu bước đến.

Nàng quên mất ở đây đang chỉ có hai người mà thôi, hắn còn rất dọa người với cái mặt đẹp bất lương. 36 kế chạy là thượng sách, nàng mới tính co dò thì bị ôm rồi. Tuấn Kiệt ôm thật chặt chẳng cho nàng có tí cơ hội phản kháng...

- Còn cô thích thằng Hải đó vì lí do gì?

- Bỏ... bỏ ra! Thầy đi kiểm tra thấy thì không được đâu!

Diệu Hằng nhắm mắt nói cố giữ vững tinh thần không sa ngã trước vòng tay con trai mạnh mẽ ấm áp. Và Tuấn Kiệt nói thầm vào tai nàng...

- Sao em không thử thích tui hả? Thích và muốn ở bên tui chứ không phải lúc thì gần khiến tui mừng, lúc thì xa làm tui lo lắng đến phát điên lên được

Diệu Hằng chết mất, cả người bị ôm đến mức tê liệt mềm nhũng cả ra. Người Tuấn Kiệt ấm quá, hơi thở gần bên tai đều đều. Nàng thật không có sức vùng ra, trong lòng cũng không muốn vùng ra chút nào.

Nàng không ghét cảm giác gần hắn. Nàng không ghét ghét hắn thậm chí nàng đã...

Má Diệu Hằng nóng ran nghe tiếng tim Tuấn Kiệt đập dồn. Nàng không muốn hắn lo lắng gì cả. Hắn cũng không cần lo lắng một mảy mòi nữa vì nàng nhận ra từ lâu mình luôn thích hắn.

Con này run run môi định thốt ra mấy câu bộc bạch trong lòng thì bỗng dưng Tuấn Kiệt buông ra đột ngột làm nàng sững sờ má đỏ nhìn hẩn thờ dài chán nản chấp nhận...

- Thôi... Dù sao đã chịu yêu đơn phương rồi thì không nên ép buộc cô như đe dọa!

- Oh... thật ra tui rất...

- Tui sẽ chờ! Nhớ là tập trung tư tưởng để thích anh đây đừng có mãi mê trai hoài biết không?

Cảm xúc của nàng chấm dứt không có hồi kết. Nàng không tin nổi mình vì loại côn đồ này mà siêu lòng...

- Tui mê trai hồi nào?

- Rồi thì không mê trai, cổ mê tui thôi. Hình như hết lửa trại rồi về ngủ đi!

Tuấn Kiệt nói nhưng nét mặt vẫn chán trường đi trước bước uể oải. Nàng đỏ mặt đi theo, cả người còn đầy cảm giác bị ôm chặt. Nếu Tuấn Kiệt không buông tay chậm hơn tí nữa thì có lẽ nàng đã nói thật hết rồi.

Nhưng giờ không bị cảm xúc vậy lấy nàng bình tĩnh hơn, nếu nàng nói ra thế nào cũng bị thành “bạn gái của đại ca”, cả trường sẽ bàn tán và nàng sẽ không còn yên ổn vô tư nữa.

Hẩn dừng lại chờ sợ Diệu Hằng đi trên sỏi sẽ té. Nàng nhìn hẩn, tự nhủ sẽ chưa nói ra đâu, nàng sẽ giữ tình cảm ấy cho riêng mình không cho hẩn biết. Rồi đến lúc thích hợp Diệu Hằng sẽ nói ra để nhìn nụ cười tươi chiến thắng của hẩn. Nhất định Tuấn Kiệt phải vẫn thích nàng đến lúc nàng đủ can đảm, tự tin nói ra nhé!

15. Chương 15

Sau chuyến tham quan thật sự có nhiều đổi khác với Diệu Hằng vì nàng biết mình “mệt” gã nào đó rồi. Nhưng nàng cố hết sức bình thường dù ở lớp hay chỉ riêng có hai đứa.

Vừa đầu tuần thì cả lớp đã la lên nghe thông báo...

- Mời phụ huynh định hướng tương lai sao sớm dzậy cô? Chỉ mới thi giữa học kì I thôi mà!

- Lớp 12 rồi sớm trễ cái gì nữa? Nhớ đưa phụ huynh cầm giấy theo nha mấy em

Cả lớp bàn tán rôm rả, cô chủ nhiệm đặc biệt gọi đích danh...

- Tuấn Kiệt, cô gọi phụ huynh của em rồi vì biết em sẽ không mời! =”=

- Cô đúng là chủ nhiệm 2 năm rất hiểu em nha!

Hẩn nói rồi lại gục ngủ làm Diệu Hằng nhìn lại. Hẩn ở trọ có một mình, lại nói mình giàu thì chắc là gia đình có gì phức tạp lắm đây.

Đám bạn vui vẻ hỏi nàng...

- Pà định thi ngành gì Hằng?

- Àh... anh hai tư vấn cho tui rồi có lẽ sẽ thi công nghệ sinh học và kế toán phòng hờ thêm.

- Pà có anh Phong lo cho sướng nhỉ? Ba mẹ tui cho tui tự xử mới đau cái đầu

- Anh hai tui cả lo quá mà!

Con này cùng đám bạn nói chuyện học hành tương lai không hay Tuấn Kiệt gục ở sau nghe hết. Hẩn nhìn nàng rồi lại nghiêng đầu gối lên tay trầm tư.

Trưa đó Tuấn Kiệt ăn cũng ít nói chuyện hơn bình thường làm nàng nhìn. Điểm số của hẩn trong lớp phải nói là “phức tạp”, môn tự nhiên tính toán thì điểm cực tốt, còn môn xã hội học bài thì lẹt đẹt 2-3 điểm thôi. Nhưng nói chung tên này học cũng không phải ngu hèn gì từng học lớp chuyên, thầy cô tuy la nhưng không bỏ rơi. Và Diệu Hằng run run hỏi lí nhí...

- Ông định thi trường nào dzậy?

Nghe nàng hỏi hẩn ngẩn lên sau đó lại ăn nói như thông báo đơn giản chuyện vô cùng quan trọng ...

- Tui không thi đại học!

- Sao vậy? Sao lại không thi chứ?

Nàng thật bất ngờ nha. Chẳng lẽ hần tính làm đại ca xã hội đen sau khi tốt nghiệp. Viễn cảnh đó có lẽ rất hợp với Tuấn Kiệt nhưng nàng không thích thế. Hần thờ ơ trả lời...

- Tui bị ép đi du học!

Diệu Hằng sững ra cảm giác sốc quá vì giờ mới biết. Tuy chỉ mới nửa học kì I, cuối năm cũng còn lâu nhưng lúc này biết tin đó nàng vẫn thấy choáng quá. Đi du học là sẽ xa hần thật lâu rồi có khi không có cơ hội gặp nữa. Nàng chưa gì đã không muốn như thế.

Tuấn Kiệt ngẩng lên thấy nàng cố ăn ăn cho bình tĩnh mà nhíu mày nói...

- Sao ngốn cả miệng thế mắc nghẹn đó đồ ngốc?

- Uh... không sao!?

Diệu Hằng thật có sao. Vừa nghĩ đến hần đi du học thì cảm giác như chia ly sớm rồi. Hần trông nàng kì lạ nên nói chán nản...

- Tui cũng không muốn nhưng hết cách rồi!

- Nhà ông ... giàu thiệt hả?

Nàng bên lên hỏi làm Tuấn Kiệt nổi khùng giơ cao cái muỗng dọa nàng...

- Vẫn chưa tin hả cái con nhỏ này? - Người ta nói mấy lần là công tử nhà giàu thế mà nàng cứ cho là hần đùa giỡn.

- Nhìn ông đâu giống con nhà giàu đâu?

- Chứ không lẽ cầm tiền quảng bấy mới giống sao?

Gã đó thật tức chết đi được nói rồi ăn cho bỏ tức. Hằng nhìn hần xem ra có lẽ cũng là công tử thật theo kiểu tệ hại nha. Nàng mím môi lấy hết can đảm rồi lại đặt một câu hỏi quan trọng...

- Vậy ông có vợ chưa cưới không?

Tuấn Kiệt đang ăn hạnh phúc nghe mặt co quắp lại nhăn nhó...

- Vợ gì?

- Thì trong phim mấy đứa con nhà giàu hay có hứa hôn trước với gia đình môn đăng hộ đối, còn xem mắt con gái nhà giàu. Mẹ ông chắc không cho ông quen thử con gái tầm thường đúng không?

Diệu Hằng thật lòng hỏi, tim đập run run chờ đợi. Nhưng tên khốn nọ nghe xong không chịu nổi bật cười ha hả thiếu điều nằm lăn vài vòng cười vỡ bụng. Hằng nhìn hần cười như thế thấy xấu hổ cực kì. Hần có cần làm nàng biến thành một đứa ngu si ngớ ngẩn như zậy không? Và sau khi cười xong, khoé mắt còn vờn nước mắt quá khích Tuấn Kiệt nói không khác gì bêu xấu nàng...

- Bớt coi phim lại đi cô hai!

- Dzậy... ông không có hả?

- Sao? Sợ quen anh đây bị gia đình cấm cản sao? - Tuấn Kiệt lên mặt ngay hỏi lại trúng ngay tim đen làm nàng lúng túng.

- Ông.. ông khùng quá. Làm gì có!

Nàng lúng túng như gà mắc tóc vì thật sự là mình đang lo như vậy thật mà. Anh chàng chỉ cười vui ăn tiếp mà nói...

- Mẹ tui không giống mấy pà mẹ trong phim đâu. Tui thích làm gì bà ấy sẽ chiều 100%, dù mẹ tui mà có cấm tui cũng phá nát cái nhà để đạt mục đích - không phải nói đùa đâu

Hắn quả đúng là đầu gấu còn đồ mà nghe ra đã thấy khổ ẹ hắn rồi. Nàng chun mũi nói...

- Ông ghê quá! Chắc ba mẹ ông bận làm việc suốt mới để tính cách ông trở nên như vậy!

Con cái hư hỏng dĩ nhiên bậc làm cha mẹ phải chịu trách nhiệm hàng đầu rồi. Hắn ngẩng lên nhìn Diệu Hằng mà cười nhẹ trả lời...

- Họ ly hôn và có gia đình riêng hết rồi nên tui mới ra ở một mình!

Diệu Hằng không ngờ, nghe ra tay buông hộp cơm xuống luôn. Nàng không ngờ hoàn cảnh hắn như vậy, nàng còn nói thế. Tuấn Kiệt nhìn sắc mặt của nàng tệ hại tỏ ra mình là tội nhân thiên cổ thì chỉ cười với tay nựng mặt khờ của nàng...

- Chuyện đó ổn mà!

- Xin lỗi... Tui không biết chắc làm cho ông buồn rồi!

Nàng nói như muốn khóc sợ làm hắn buồn. Trông nàng như thế hắn càng cười ...

- Không sao, vì cô là người anh đây thích nên mới kể. Hồi cấp II vì việc này ở trường nam sinh không chịu nổi bị chọc nên tui đánh nhau suốt. Còn trường này không ai biết cả nên ổn hơn nhưng tui vẫn thích đánh lộn xả stress!

Tuấn Kiệt nói có vẻ khoái chí bình thản nhưng lòng nàng vẫn còn cào khó chịu. Chỉ cần nghĩ ba mẹ chia tay thì cũng rõ hắn phải buồn đến mức nào rồi.

Và nàng giơ tay nắm tay hắn làm có thằng đờ ra bối rối mặt đỏ lên. Diệu Hằng thật đang nắm tay hắn còn nắm rất chặt nữa nói với ánh mắt quyết tâm...

- Từ giờ tui sẽ cố thay mẹ ông nấu cơm ngon cho ông ăn nha!

Hạnh phúc của Tuấn Kiệt tắt ngấm. Mặt hắn se lại bực bội nhìn cái cô ngốc này...

- Sao không làm bạn gái mà muốn làm mẹ tui chứ ?

- Mẹ tốt hơn chứ. Mẹ tui cũng mất 5 năm rồi tui biết cảm giác thiếu ai đó quan tâm rất là buồn. Nhưng giờ ông có tui rồi ông sẽ không buồn nữa đâu!

Cô nàng vô tư nói thật lòng làm hắn sững ra sau đó không biết làm gì ngoài phì cười cả. Nàng vẫn nắm chặt tay hắn mong Tuấn Kiệt không có buồn vì thiếu ai đó quan tâm. Nàng muốn mình sẽ làm cho hắn vui.

Và tên đó bỗng dưng nhồm người chồm lại mặt nàng làm nàng bối rối, tim đập loạn nhìn gương mặt đập trai gần hơn. Rõ ràng ý đồ của hắn là muốn hôn nàng. Nhưng hắn mà hôn nàng sẽ không né đâu như thế sẽ lộ mất là nàng thích hắn. Tình hình đang nguy cấp vừa may chuông reo lên. Diệu Hằng vội buông tay hắn lùi ra lúng túng gom hộp cơm nói năn không lưu loát...

- Vào... vào học rồi phải nhanh lên!

Hắn run quá, tay chân làm loạn cả lên không bình tĩnh nổi. Tuấn Kiệt nhìn cái mặt xấu hổ đáng yêu mà giữ lấy cánh tay ngăn nàng dọn dẹp hộp cơm mà nói khê bá đạo...

- Anh vẫn thích em làm bạn gái hơn vì đâu thể làm thế này với mẹ đúng không?

Nàng ngó ra ú ớ không cãi lại được nhìn hắn đến hôn thật. Đầu nàng trống rỗng ngay vì cái môi mềm của hắn còn vương mùi vị món cơm hôm nay. Gã chết tiệt này thật giỏi làm người ta trở nên khờ khờ ngốc nghếch đến mức nàng cũng nín lấy áo hắn không dám đẩy ra. Môi cả hai nhẹ nhàng đan vào nhau ngọt ngào. Giờ học đã bắt đầu nhưng cả hai trên sân thượng cũng chẳng bận tâm nữa.

Diệu Hằng thật sự rất là hối hận đến mức không ngủ nổi vì nhớ nụ hôn với Tuấn Kiệt. Nàng mím môi lần qua lần lại trên giường vì không biết mai làm sao gặp mặt hắn nữa. Để cho người ta “hun” thoải mái như thế dù có là tên ngốc thì hắn cũng vẫn sẽ biết nàng thích hắn thôi. Nhưng hắn hôn nàng cảm thấy rất hạnh phúc tự giác sẽ cười sau đó không biết làm sao gặp hắn nữa mới khổ.

Vừa sáng nàng uể oải đậu xe thì chiếc mô tô xanh dương chạy sau đậu cạnh. Tim Diệu Hằng đập thình thịch nhìn hắn. Trong khi nàng chẳng bình tĩnh nổi thì tên nọ còn cười vui vẻ như mọi ngày nói đáng ghét...

- Xe gì nhỏ xíu!
- Tại xe ông bự quá thì có!
- Hôm nào chở anh bằng chiếc xe bọ hồng đó đi!
- Gì mà bọ hồng? Xe ông là rắn xanh quá!

Nàng thật tức hấn thì đột nhiên Tuấn Kiệt thoải mái tự nhiên choàng vai làm Diệu Hằng hết hồn nhảy ra né ngay vậy mà cũng có vài người nhìn thấy rồi. Mặt đại ca lập tức nhăn nhúm khó coi vì hành động của nàng...

- Sao lại né?

Con này run run nhân lúc không ai thấy nắm kéo hấn đi ra chỗ vòi uống nước “hoang vắng” cạnh sân bóng. Tim nàng đập tũn bụi nhìn mặt hấn đang giận thật sợ bị hấn đánh quá. Hằng lấy hết can đảm nói lí nhí...

- Ông đừng làm vậy người ta nhìn và nói đó!
- Choàng vai bạn gái có gì để nói hả?

Quả là nàng đoán đúng cái gã thẳng tính này thể nào cũng nghĩ thế mà. Nàng lập tức cải lại ...

- Tui làm bạn gái của ông bao giờ?

Diệu Hằng phải cố cứu lấy mình thôi nếu không bại trận trước Tuấn Kiệt quá. Tuấn Kiệt nghe thế thở hắt ra tức điên...

- Hôm qua để tui “hun” ngoan như thế cơ mà?

Hấn la làm nàng liều chết bịt miệng hấn rồi nhìn quanh thấy không có ai nghe thấy mới thở phào. Hấn giận, kéo tay nàng khỏi mặt ngay gân trán nổi cộm cả lên hết rồi. Lỗi là do nàng không chịu nổi cảm dỗ để cho hấn hôn làm chi. Nhưng thật sự nàng rất muốn được gần Tuấn Kiệt. Nàng cố nói lắp bắp...

- Tại ông hun thôi đâu có nghĩa tui phải làm bạn gái của ông chứ?
- Hôn môi như thế còn không chịu sao? Hay phải lên giường với nhau mới thành bạn gái hả?
- Ông điên hả?

Nàng tự ôm vai mặc cỡ né xa hấn mấy bước. Tuấn Kiệt nhìn nàng mà vò tóc không còn có thể nào tức hơn nữa. Và hấn nổi vẻ mặt côn đồ hỏi như chửi vào mặt nàng...

- Một người có bề ngoài, có tiền, lại rất thích cô nữa sao cứ cứng đầu dzậy?

Hấn dọa làm nàng run rẩy tuy tim đập nhanh bối rối vui lắm nhưng vẫn là sợ đến mức ôm đầu né nắm tay to mà nói co ro...

- Tui không làm bạn gái của ông đâu!

Nàng muốn khóc vì sợ. Tuấn Kiệt nhìn nàng như thế, tay run lên sau đó thở dài. Diệu Hằng đờ ra nhìn sự thất vọng trên mặt hấn. Không khéo Tuấn Kiệt sẽ giận nữa nàng thật không muốn. Hấn nói cộc cằn rõ có giận...

- Không muốn thì lần sau đừng để người ta hôn rồi mừng hựt chứ!
- Ông giận tui hả?
- Tránh ra đi tui đang muốn đánh người đó!

Tên nọ xoay đi làm nàng hoảng lên. Nàng chỉ không muốn làm bạn gái thôi chứ đâu muốn chọc giận hấn. Nàng sợ Tuấn Kiệt sẽ không nhìn mặt mình nữa. Nàng cuống quýt chạy theo níu tay hấn...

- Nè, tui xin lỗi. Ông đừng giận mà Tuấn Kiệt!

Hấn nhìn vẻ mặt năn nỉ, mắt còn ướt nước của nàng. Diệu Hằng không muốn hấn giận hơn bất cứ chuyện gì tồi tệ có thể xảy ra. Và tên nọ nói giọng ngang phè chìa tay ra...

- Cơm trưa đâu?

- Hả? Sao hả?

- Đưa cơm đây! Tạm thời tui không muốn ăn chung với cô nữa nhưng vẫn phải nấu cơm cho tui!

Hắn khó chịu thông báo càng làm nàng sợ hơn bởi rồi nói ...

- Ông giận thật sao?

- Hôm qua tui về có biết vui đến thế nào không giờ lại thất vọng không được quyền giận cô hay sao?

Tuấn Kiệt nói rồi cầm cơm đi luôn như trẻ con giận dỗi vì đồ chơi vừa có đã bị lấy mất. Diệu Hằng mím môi nhìn theo chỉ biết ừ dột thật muốn nói thích hắn quá nhưng lại sợ quen hắn sẽ rắc rối với những lời bàn tán. Nếu Tuấn Kiệt không phải hotboy, không phải đại ca học sinh cá biệt nổi tiếng thì nàng sẵn sàng làm bạn gái hắn ngay rồi. Nhưng hắn không bá đạo, không côn đồ, nổi tiếng trong trường như vậy thì làm sao nàng dính vào hắn rồi thích lúc nào không hay chứ.

Ở lớp hắn vẫn ngồi sau không thèm chọc phá hay nói gì với nàng. Trưa hắn lấy cơm, làm mặt lạnh không nói gì bỏ nàng ăn với đám bạn thật buồn thê thảm. Chỉ một tuần chiến tranh lạnh, hậu phương của Diệu Hằng thiệt hại tâm lý nghiêm trọng.

Hai anh em đi vào trường nàng cảm thán suốt...

- Sao anh hai lại đi họp thay ba chứ?

- Ý kiến cái gì? Ba bận mà, vả lại anh nói chuyện trường lớp của cưng cũng hiểu hơn. Ngoan ngoan mà “phục tùng” anh cưng đi nhóc con haha

- Anh coi em là “đầy tớ” đó hả?

Hai anh em cãi lộn ừ xèo cuối cùng cũng đến lớp. Nhưng vừa đến nơi đã thấy có chuyện ồn ào thu hút ánh mắt của nhiều học sinh và phụ huynh. Chặng qua chỉ là có hai người đang cãi nhau trước lớp nàng trông như đều là phụ huynh.

Và Diệu Hằng há hốc nhận ra cái cô đẹp đó là mẹ của Tuấn Kiệt. Còn người đàn ông trung niên kia cũng có cái mặt giống giống hắn chắc là ba tên đó rồi. Tại sao ba mẹ Tuấn Kiệt lại cãi nhau như thế này chứ.

- Bà biết cái gì mà định hướng cho con trai cưng của tui. Nó lưu ban một năm cũng do bà. Nó phải du học ở Anh để kế nghiệp tui!

- Thằng con trai riêng tài giỏi của mụ ta đâu sao không kế nghiệp ông hả? Con tui phải học ở Mỹ để thừa kế tập đoàn của tui và ba dựng nó!

Hai người này cãi lộn thật nhịp nhàng dữ dội nha thiếu điều nhào vô đánh nhau luôn. Ba hắn vỗ ngực nói...

- Tập đoàn đó tui cố làm ăn vì nó. Con trai tui mới là người kế nghiệp!

- Ông già vô lý, nó là con trai của tui nha!

- Con trai cưng của tui !

Cả hai có lẽ sẽ cãi nhau đến chiều nếu cô chủ nhiệm không bước ra ngăn cuộc chiến nước bọt. Diệu Hằng hiểu vì sao hắn không giống mọi người rồi vì có ba mẹ thật “đặc biệt khác người”. Mọi người run vì tên đầu gấu đã dễ sợ, ba mẹ hắn còn dữ dội hơn gấp mấy chục lần.

Diệu Hằng đang nóng xem Tuấn Kiệt có ở đây không thì thấy Anh Tú đứng nhìn hai vợ chồng cũ đó cãi nhau mà nét mặt giận dữ không giống phong thái hoàn hảo của hoàng tử bình thường tí nào bỏ đi. Nàng thật không hiểu.

- Xin lỗi anh chị! Cha hay mẹ đều có thể định hướng nhưng quyết định của con trẻ vẫn là quan trọng nhất!

- Vậy cứ hỏi thằng Kiệt là biết nó chọn bà hay tui thôi!

- Cứ chờ đi. Nhưng Kiệt đâu rồi?

Giờ thì ba mẹ hắn mới loay hoay tìm con. Nàng suy tư rồi nín anh hai mà nói...

- Em đi chút xíu sẽ quay lại nha anh hai!

- Em đi đâu?

Nàng vội chạy lên sân thượng tìm và đúng như nàng đoán, có một gã ngồi chán đời nhìn ra ngoài hàng rào xuống sân trường bên dưới. Diệu Hằng bèn lên lại ngồi xuống cạnh làm Tuấn Kiệt nhìn qua...

- Ba mẹ ông cái lộn ầm ỉ ở dưới kia xuống đi!

Hắn nghe thông báo chỉ thở dài chép miệng thờ ơ không có gì là bối rối hay kinh ngạc cả.

- Kệ đi. Lần nào gặp nhau mà không thế?

- Họ... có vẻ đều thương và rất muốn “giành” ông!

Tuấn Kiệt nghe nàng nói chỉ cười nhạt...

- Ủh, thương tui mà lại ly hôn rồi sau đó tranh giành. Người lớn thật khó hiểu.

Gã này nói bực mình. Hắn là con trai duy nhất nên ba mẹ thương như tít đồ của một tôn giáo mờ ám. Đôi lúc vừa được thương vừa bị họ làm cho khổ sở hắn chỉ muốn đánh nhau, quậy phá cho bỏ tức thôi.

Diệu Hằng bèn lên nhìn Tuấn Kiệt mà hỏi lí nhí...

- Vậy theo ai ông cũng phải đi du học cả!?

Nàng không nhận ra mình nói như rên rỉ, buồn bã rất nghiêm trọng làm Tuấn Kiệt cười thích thú...

- Ủhm... Sao hả? Sợ xa anh sao?

- Ông nói nhầm gì thế... khùng quá đi!

Hằng xấu hổ má đã đỏ hết lên đánh hắn. Tên nọ chỉ cười không phiền vì mất cái đánh như đuổi ruồi của nàng. Hai đứa đang cười giỡn thì chợt cánh cửa nhôm sân thượng mở bật ra. Anh Tú giận dữ bước ra làm nàng ngớ ngác. Tuấn Kiệt thôi cười tay nắm lấy tay nàng bình thản khi Anh Tú gào lên...

- Mày trốn đây vui lắm đúng không? Mày muốn tao nghe ông ta có nói tao giỏi, tao ngoan thì chỉ có mày là con trai cứng của ông ta thôi có đúng không?

16. Chương 16

Diệu Hằng không biết Anh Tú bị làm sao lại giận dữ như vậy với Tuấn Kiệt. Thế mà tên đại ca vẫn cười thư thái trả lời sự tức giận cơn tức giận của hoàng tử một cách nhẹ nhàng...

- Mày đâu phải con ba tao. Tập đoàn dầu khí TKP cũng được đặt theo tên tao vì ông ấy thương tao nhất. Chẳng qua mẹ con mày phá hoại hạnh phúc của ba mẹ tao mới vào đó ở gọi ba tao là. Mày vốn chẳng có tư cách gì giành với tao cả!

Nàng há hốc không ngờ giữa Tuấn Kiệt và Anh Tú lại có mối liên hệ phức tạp như thế. Trước giờ nàng chưa từng thấy hai tên này gần hay nói chuyện gì cả. Anh Tú run run lên...

- Mọi thứ tao đều hơn mày, tao không tin không cướp hết mọi thứ của mày!

- Mày cứ cố gắng lên nhé!

Tuấn Kiệt nói rồi nắm tay dẫn Diệu Hằng đi. Nàng nhìn hoàng tử đứng một mình run run thật sự rất là hận Tuấn Kiệt.

Cả hai đi xuống cầu thang, tay Tuấn Kiệt vẫn nắm chặt tay nàng nhưng lạnh ngắt, hắn tức giận đá tường mà chửi rủa...

- Thằng khốn nạn!

- Ông và Anh Tú là sao thế?

Nàng rụt rè hỏi thì Tuấn Kiệt nhìn lại sau đó ôm chầm lấy nàng. Diệu Hằng đỏ mặt được ôm mà cảm giác hôm nay vòng tay của Tuấn Kiệt có chút run rẩy. Hắn nhắm mắt dụi mặt vào mái tóc mềm thơm của nàng mà nói...

- Nó sẽ làm mọi cách để hơn tui...

- Rõ ràng là hơn rồi!

- Dễ thương để người ta ôm tí đi cô hai!

- Đứng yên cho ôm rồi nè còn muốn gì?

Nàng chun mũi nói xấu hổ rồi cũng gờ tay ôm lại hắn. Tuấn Kiệt cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều vì cái tay ôm lấy người mình. Hắn có nàng trong tay lòng vừa vui vừa lo lắng. Diệu Hằng giật mình má đỏ ửng vì hắn lần nữa dụi má vào cổ làm nàng run lấm...

- Nó sẽ lấy hết mọi thứ tui muốn và đang có... vì thế em nhất định không được đi thích nó đâu nha!

- Ông... ông lại nói nhảm rồi! Buông ra được rồi đó!

- Em là “thứ” anh thích nhất, chắc chắn không bao giờ để mất em đâu!

Nàng đờ ra không đòi thoát khỏi tay hắn nữa. Tay Tuấn Kiệt giữ chặt không rời làm nàng cười nhẹ. Nàng là “thứ” Tuấn Kiệt thích nhất, dù giống như mình bị biến thành đồ vật nhưng nàng rất hạnh phúc. Nàng nói nhỏ trong tim cùng hắn là mình cũng không bao giờ muốn xa hắn đâu...

Thi học kì xong được nghỉ mấy ngày, Thanh Hải hớn hở qua rủ rê nàng...

- Về quê ông chơi hả? Tui lỡ hứa trực thư viện với cô quản thư rồi!

- Pà toàn làm mấy cái trò vô bổ!

- Vô bổ cái đầu ông!

Hai đứa bạn cười khì khì rồi Thanh Hải đi luôn với cả nhà. Nàng cũng khoái về quê Hải chơi nhưng lần này không đi được cũng tiếc. Cô nàng lôi xe định đến trường thì ông anh trai đáng ghét đang phụ ba sửa xe nói...

- Nghỉ giữa học kì có ai vô thư viện đâu. Có phải đi chơi với thằng nào không nhóc con?

- Anh hai không tin em hả? Ba coi anh hai chọc con kìa ba!

Diệu Hằng nhảy tung tung mét ba làm ông bố chỉ cười hai đứa này người lớn không nổi. Thế là tại anh hai xấu ra làm nàng mất hết vui về đến trường. Nàng thật ngoan ngoãn cứ nỡ nói xấu em gái thôi.

Nghỉ học nhưng các câu lạc bộ trong trường vẫn hoạt động sôi nổi cũng đồng học sinh ra vào. Diệu Hằng vừa ngồi ở quầy thủ thư vừa đọc cuốn sách thì có người gọi. Nhìn cái số của “ông xã” tìm nàng đã run run rồi...

~ Ở nhà hay đang ở đâu dzậy cờ-lê cơm hộp?

~ Ở thư viện trường. Có gì không?

~ Tốt! Chút tui qua rước, chúng ta hẹn hò nha!

Nàng nghe qua điện thoại thôi đã xấu hổ la lên rồi

~ Sao tui phải hẹn hò với ông chứ?

Gã này giang hồ bá đạo muốn gì là làm nấy à. Nhưng mặt nàng cũng đỏ lên cả rồi chỉ tại hắn cả. Và giọng Tuấn Kiệt trở nên đáng sợ....

~ Không biết hôm nay sinh nhật tui hả?

~ Gì?

Nàng hoảng hồn, sẵn có máy tính nên tra thẻ thư viện của Tuấn Kiệt. Quả là hôm nay 19/11 sinh nhật hắn. Diệu Hằng cắn tay không ngờ mình lại tệ như thế quên luôn chi tiết này. Hắn gầm gừ bên kia đầu điện thoại...

~ 30 phút nữa anh đây đến xử cô!

~ Ah... Tui không biết chứ không phải quên đâu!

~ Con nhỏ vô lương tâm!

Hắn tắt máy bực mình rồi xoay nhìn bó hoa hồng người ta đang bó lại. Dù sao hôm nay đại ca đã lên kế hoạch cả rồi nàng chỉ có thể đồng ý làm bạn gái hắn cả hai chân, hai tay luôn. Chỉ nghĩ đến thôi hắn đã cười càn rỡ khoái chí rồi.

Diệu Hằng thì hoảng lên ngay vì mình mặc đồng phục thôi thật xấu làm sao đi chơi với hắn, nhưng về thay không kịp. Nàng xin cô đi về sớm mà chạy qua nhà sách đổi diện trường lựa quà.

Gấp quá, Diệu Hằng không biết loại con trai có tính cách quái đản như hắn thích loại quà gì nữa. Nàng điên lên mất thì thấy bộ muông nĩa tình nhân. Nàng nhìn người ta khắc giúp tên lên đuôi muông một cái là Kiệt, một cái là Hằng. Nếu đối phương ăn muông tên của đối phương cả hai sẽ càng thâm thiết.

Nhân viên tính tiền hơi sợ vì nàng mua bộ muông rồi lại ôm má đỏ bối rối khổ sở. Tặng thứ này khác nào thừa nhận nàng thích hắn. Diệu Hằng muốn điên lên không biết có nên trở vào mua thứ khác không thì thấy Anh Tú. Hoàng tử cười nhẹ với nàng...

- Sao trùng hợp thế?

- Ồh... trùng hợp ghê!

- Hôm nọ đã để cậu thấy cảnh đó thật mất mặt quá!

Anh Tú nói khom đầu nhìn hiền hiền thật khác cái lúc đó. Diệu Hằng vui vẻ không nghi ngờ gì nói...

- Không có gì đâu!

- Hi... mà tui và anh Kiệt làm hoà rồi. Hồi nãy còn thấy anh ấy ở bên kia chờ cậu đó!

- Sao nhanh quá dzậy?

Nàng hồi hộp vui vẻ chạy nhanh ra gặp Tuấn Kiệt không hay Anh Tú nhếch mép cười hài lòng vì mọi việc diễn ra thật hoàn hảo.

Chiếc xe khủng đậu lại, Tuấn Kiệt nhìn bó hoa mà cười cười gọi cho nàng. Diệu Hằng không bắt máy mà hắn bực mình chờ nàng ra. Nhưng 5 phút sau cũng không thấy nhỏ nào cả làm hắn gọi lại cũng không được nên vào trường tìm.

Cô quản thư nói nàng đã xin về hơn nửa tiếng rồi làm Tuấn Kiệt bực lắm rồi gọi thêm mấy lần nhưng không được. Chờ hơn 20phút, từ bực mình hắn lại chuyển sang hơi lo đi vào nhà xe thấy chiếc bộ hồng của nàng vẫn để đó. Diệu Hằng đi đâu mà không bắt máy cũng không ở trong trường. Làm sao biến mất như thế được?

Gọi không được, chờ không yên hắn lấy xe chạy tìm nàng. Hôm nay thứ bảy đông xe nên Phong cũng ra phụ ba và mầy thợ một tay. Nghề tay phải là luật sư nhưng ông anh sửa xe cũng là thợ rồi. Và chiếc mô tô dừng trước nhà. Tuấn Kiệt đi vào làm ông anh nhận ra...

- Hình như là bạn ông bé Hằng đúng không? Cái lần đi biển...

- Dạ! Anh cho em hỏi Hằng có về nha không anh?

- Nó ở trường mà. Em không gọi nó hả?

Tuấn Kiệt nhăn mặt thật không biết cái cô ngốc đó biến đâu rồi. Ông anh nhìn Tuấn Kiệt lấy điện thoại ra gọi mà thấy hình người gọi là 2 đứa chụp chung. Ba nàng cũng lại xem ai tìm Hằng thì Phong khoái chí nói nhỏ với ba...

- Hình như thằng này là bạn trai ông Hằng đó ba!

- Con đùa hoài, cỡ thằng Hải ba thấy đã quá sức với nó rồi còn thằng nhóc này...

- Ra ba cũng nghĩ giống con!

Hai cha con nhìn Tuấn Kiệt không khác gì người mẫu cả lại còn đi xe khủng. Nhưng mặt tên đó không tốt vì mãi cũng không gọi được nên cộc lên...

- Đi đâu không chịu bắt máy!

- Hai đứa hẹn ở trường hả? Có bao giờ nó đi đâu trong trường không cầm theo điện thoại không?

- Chắc em trở lại trường tìm lần nữa!

Hắn đang trả lời ông anh thì có tin nhắn đến từ số của chính nàng. Tuấn Kiệt tức muốn chết xem mà sưng ra vì hình gửi qua Hằng bất tỉnh bị trói trong một bồn tắm lớn màu tắng men. Tay Tuấn Kiệt siết lại. Hắn vội lễ phép thưa ba và anh nàng rồi lập tức chạy đi. Anh nàng không biết chỉ cười khì vì biết con em gái đi chơi mà còn chối mình nữa.

Tuấn Kiệt chạy một đoạn xa nhà nàng mới lấy điện thoại ra gọi cho Anh Tú. ấn lập tức gầm lên giận dữ...

~ Mày muốn gì đồ chó!

~ Sao dzậy anh Kiệt, lâu ngày mới gọi cho nhau đã lớn giọng rồi!

~ Tao không đùa đâu? Hằng ở đâu?

Anh Tú nghe giọng Tuấn Kiệt không còn bình tĩnh nữa chỉ cười nhìn Hằng trong bồn đang cố vùng vẫy. Tay nàng bị cột cao lên trên, miệng bị dán băng keo. Nàng biết Anh Tú đang gọi cho Tuấn Kiệt nên càng vùng vẫy hơn. Anh Tú vui vẻ trả lời...

~ Đương nhiên ở chỗ chỉ mình tao biết mà thôi

~ Mẹ kiếp! Tao sẽ không tha ày đâu nếu mày làm gì cô ấy!

~ Ôi sợ quá!

Anh Tú cười bật loa lớn cho Hằng nghe chung. Nàng khóc cố ưm ưm mà không gọi được Tuấn Kiệt. Hoàng tử neho mắt nhìn nàng với ánh mắt mờ ám...

~ Nếu mày muốn tao không làm gì bạn gái mày thì đơn giản thôi. Ở trường có 20 thằng có thâm thù cũ với mày. Sức mày thì tao nghĩ dư sức đối phó chúng. Đến đó và đánh nhau một trận thật hoành tráng cho tao

Diệu Hằng sưng sờ nghe kế hoạch của Anh Tú mà càng hoảng hơn. Tuấn Kiệt nói...

~ Mày tưởng tao tin làm thế thì mày sẽ thả Hằng sao?

~ Nhưng mày không làm thì tao sẽ chơi luôn bạn gái mày. Tao sẽ vui vẻ với nó để thành của tao chắc mày sẽ đau lòng lắm đúng không?

Anh Tú nói rồi bước đến gần nàng. Diệu Hằng run rẩy sợ muốn né nhưng tay đang bị cột càng vùng vẫy chỉ càng chặt vật trong bồn tắm trơn tuột. Nàng không ngờ hoàng tử của trường lại đáng sợ, thủ đoạn hèn hạ đến như vậy xấu xa hơn Tuấn Kiệt cả vạn lần. Và tên đó gỡ nhẹ băng keo làm nàng khóc gọi to...

~ Tuấn Kiệt... hic

~ Diệu Hằng! Có gì gì không?

~ Ừm... ưm

Nàng chưa kịp nói gì đã bị dán miện tiếp. Anh Tú thư thái xả vôi sen làm nước đổ xuống ướt bộ áo đồng phục bết vào cơ thể nàng. Diệu Hằng vùng vẫy lạnh run lên vì nước. Tuấn Kiệt nghe tiếng nước càng tức giận...

~ Tao nhất định sẽ giết mày, đồ chó!

~ Đừng phí sức nha! Đến trường lo mà đánh nhau thật ầm ỉ để mày bị kỉ luật đuổi học vĩnh viễn. Lúc đó muốn đi du học cũng không được thì làm sao kế nghiệp ba mày

Diệu Hằng vùng vẫy cố sức thoát vẫn không xong không muốn Tuấn Kiệt làm thế. Nhưng hấn gầm gừ nói ghê rợn...

~ Tao sẽ làm... đi đánh hiệu trưởng tao cũng làm. Mày phải thề tuyệt đối không được động vào Diệu Hằng!

~ Cầm động thật đó, đàn em của tao thấy mày đến đánh nhau xong thì tao mới thả Hằng ra. Mày đừng có giả trò nếu không tao sẽ làm thế thật đó!

~ Mày mà không giữ lời sẽ chết với tao!

~ Nhanh đi tao đâu có cả ngày. Mà quên mất... sinh nhật 19 tuổi vui vẻ!

Anh Tú tắt máy cười và chụp thêm một tấm hình Diệu Hằng bị xả nước đầy người gửi cho Tuấn Kiệt. Hấn xem xong liền giận dữ muốn đập cái điện thoại thì bỗng ra nhìn kĩ lại bức hình. Tấm hình sau này thấy được gạch lót tường tinh tế bằng đá phiến vuông 5 ly nhiều màu lấy tông vàng cam làm chủ đạo. Tay Tuấn Kiệt siết chặt điện thoại ngay...

Anh Tú ngồi nhìn nàng khóc sợ hãi chỉ vui vẻ tắt nước chống cầm nhìn. Tên đó với tay gỡ nút áo làm nàng sưng sốt cổ vùng vẫy nhưng bỗng ướt lại càng trơn trượt. Nàng sợ lắm, trong đầu chỉ có gào tên của Tuấn Kiệt...

- Bị đuổi học thì quá đơn giản với thằng Kiệt đúng không. Trong lúc nó làm điều ngu ngốc vì cậu chúng ta vui vẻ một chút nhé. Đảm bảo sẽ vui lắm đó.

Diệu Hằng cố né tránh nhưng không làm được trò gì. Anh Tú cười nhất định sẽ lấy đi mọi thứ của Tuấn Kiệt đặt biệt là thứ là hấn trân trọng nhất.

17. Chương 17

Sân trường vẫn còn có các câu lạc bộ ngoại khoá hoạt động nên các giáo viên giám thị cũng có nên nếu xảy ra đánh nhau thì sẽ nhộn nhịp lắm đây.

Hơn 20 thằng từng bị đại ca Tuấn Kiệt không đánh thì cũng bị uy hiếp đang ngồi chờ đợi. Chúng chờ hơn nửa tiếng rồi sao không thấy ai đến như kế hoạch. Cả đám ngồi không yên thì có người giao pizza đến...

- Các cậu đang chờ người tên Tuấn Kiệt đúng không?

- Hơ? Dạ!

- Cậu ấy đã gọi mang 10 pizza thập cẩm ẻn chiều dài nói là các cậu ăn trong lúc chờ lát cậu ta đến sau. Có 5 cái viên pho mai, 5 cái viên xúc xích. Còn đây là thùng cola cậu ấy tặng kèm.

Cả bọn ngó ra nhìn bánh mới nướng hấp dẫn, nóng hổi bay mùi thơm khỏi chê. Chẳng nghĩ gì 20 thằng đàn độn hạnh phúc ngồi ăn luôn.

Lúc đó Diệu Hằng bị lôi khỏi bồn mà nàng cố chống cự cũng không đọ lại sức con trai. Anh Tú cười nhìn nàng vùng vẫy khóc mà không kêu cứu được. Tên đó cười càng làm Hằng sợ hãi hơn nhìn hấn lấy điện thoại ra quay lại nàng lúc này...

- Tui sẽ quay cái này lại để tặng Tuấn Kiệt làm kỉ niệm chắc chắc hấn đau lòng đến khóc cho xem. Thật ra tui rất thích nói chuyện với cậu, con gái cá tính như cậu thật rất hay tiếc là cậu lại là bạn gái của Tuấn Kiệt làm chi. Hay là sang làm bạn gái của tui đi Diệu Hằng!

Anh Tú nói, tay vươn đến kéo áo nàng ra. Nàng khóc nức không muốn hấn chạm vào người mình thì có điện thoại. Diệu Hằng nhân cơ hội vùng vẫy thì Anh Tú tát cho 1 cái làm nàng choáng yếu xỉu không còn chống cự nữa...

~ Nó đến rồi hả?

~ Chưa. Nhưng nó gọi 10 cái pizza đặc biệt đến loại thập cẩm đặc biệt nói là ăn trong lúc chờ nó. Mà đúng là bánh đặc biệt ngon lắm anh ơi!

Cả 20 thằng ăn vui vẻ trên sân trường như đi picnic không bằng thật náo nhiệt. Chẳng ai nỡ mục đích đến trường là để xử Tuấn Kiệt. Anh Tú run lên...

~ Tụi bây cứ vậy mà ăn hả?

~ Chứ nó Tuấn Kiệt cũng chưa đến mà anh!

Anh Tú quăng cái điện thoại vì tức giận thì đơ ra vì tiếng động cơ 5000 phân khối. Diệu Hằng cũng mừng rỡ nghe biết Tuấn Kiệt đến rồi.

Một người cầm bong bóng trái tim vội chạy ra hớn hở...

- Con trai cưng, ba chuẩn bị tiệc mừng sinh nhật cho con nè. Con sẽ chọn ba có đúng không?

- Chúc cậu chủ sinh nhật vui vẻ!

Mấy người giúp việc và quản gia hân hoan chúc mừng cậu chủ. Hấn lao vào căn nhà to như cung điện mà gầm gừ...

- Ba lo sinh nhật có biết trong nhà xảy ra việc gì hay không?

- Hơ? Xảy ra việc gì?

Ông bố ngỡ ngàng cầm bong bóng chạy theo con. Giúp việc thì chạy theo ông chủ. Vào trong nhà cùng lúc mẹ của Anh Tú, tức mẹ kế của hấn đi xuống nhưng Tuấn Kiệt không thèm nhìn đến bà ta mà gặng hỏi...

- Phòng của thằng đó đâu?

- Thằng nào cậu chủ? - Đám người ngây ngô hỏi thật không hiểu nha.

- Thằng cậu chủ khác của mấy người đó!

- Oh... tầng 2!

Hấn ta không nói lao đi làm cả ông bố và bà mẹ kế cũng chạy theo.

Anh Tú mới vừa đứng lên nhìn ra thì cửa phòng bị đập tung. Tuấn Kiệt nét mặt tức giận chỉ có nộ khí đáng sợ. Diệu Hằng khóc mừng rỡ trong phòng tắm vì Tuấn Kiệt đã đến rồi. Đại ca đang rất tức giận, Anh Tú lủi lủi có vẻ sợ hãi...

- Mày cũng thật thông minh đem về nhà thật không ai ngờ tới. Tiếc là mày ở cái nhà này 5 năm còn tao ở 13 năm rồi chẳng lẽ nhìn không ra

Tuấn Kiệt không chần chừ lập tức lao lại đấm tay phải vào mặt Anh Tú nhưng không cho thằng đó té mà nắm áo giữ lại nện ngay vào bụng một thui bằng tay trái. Anh Tú muốn nôn ra vì cú đấm tay thuận cực kì mạnh của Tuấn Kiệt. Chọc giận đại ca là sai lầm mà còn dám đụng vào Diệu Hằng, thêm vào Tuấn Kiệt vốn rất ghét Anh Tú rồi nên xuống tay hết sức dã man.

Lúc ông bố theo tới thì Anh Tú bị đánh té nhào vào bàn. Mẹ của Anh Tú hoảng lên, ông bố tuy không hiểu gì cũng không thể nhìn cảnh đánh nhau...

- Kiệt, không được đánh thằng Tú!

- Ba cản tui đánh cả ba đó!

Tuấn Kiệt gầm gừ dọa có 1 câu người làm cha lập tức im ru. Ai chứ Tuấn Kiệt nói gì đều đáng phải tin thử cả. Tuấn Kiệt tiếp tục kéo Anh Tú dậy mà đánh đến tên đó chảy máu miệng. Mấy người giúp việc cũng nín thinh nhìn rồi la lên...

- Ông chủ trong phòng tắm có người!

- Hả?

- Không ai được nhìn!

Tuấn Kiệt la lên rồi đá vào sườn Anh Tú thêm một phát còn chưa hết tức nhưng vẫn xoay đi. Mọi người sợ “cậu chủ” nên không ai dám nhìn nhưng cũng thấy Diệu Hằng bị trói nằm trong đó.

Anh Tú vốn không bằng sức của đại ca. Hắn là cậu ấm từ bé đã được huấn luyện tránh bị bắt cóc nên học đến 5 thứ võ đều đạt cấp độ cao. Sau này Anh Tú vào cái nhà này mới học làm sao so lại. Tên đó thở dốc nhìn Tuấn Kiệt bước lại phòng tắm mà thở dồn lấy sức cầm điện thoại bàn ngay cạnh giường nhào đến định đập sau đầu Tuấn Kiệt.

Mọi người hết hồn nhưng Tuấn Kiệt giơ tay trái qua bình hoa hồng đặt trên bàn gần ngay mình mà xoay nhanh đánh cái chất vào mặt Anh Tú. Cánh hoa tan nát bung lên, gai hoa mà cắt mấy đường trên má máu tươm ra nhìn như mây sợi chỉ đỏ. Điện thoại trong tay Anh Tú rơi xuống cả người đổ sập. Mẹ Anh Tú khóc chạy lại ôm con mà tức giận chửi Tuấn Kiệt...

- Mày dám đánh con tao tao không tha đâu!

Tuấn Kiệt nhìn bà ta, tay lập tức buông mớ cành hoa mà phủ hai bàn tay vào nhau trước khi không do dự tát bà ta một cái chất kêu chua cả một phòng. Giúp việc cắn răng im ru núp sau ông chủ. Ba hắn cũng không dám ra tay bảo vệ vợ vì thủ phạm là con trai cưng mà. Bà mẹ kể bất ngờ đến không làm gì nổi nhìn Tuấn Kiệt nhếch nhẹ miệng cười...

- Cái này dành ẹ tui, con mụ hồ ly tinh!

Nói thế chưa xong, Tuấn Kiệt xuống tay đánh thêm cái nữa làm bà ta tóc tai rũ rượi hết hung hăng được...

- Cái này là của tui. Nhờ phước của mẹ con bà nên tui không bị ở cái nhà này nữa!

- Kiệt... sao con dám...

- Ba còn đáng đánh hơn bà ta có muốn tui giải quyết cho xong không?

Ông bố run lên không dám cho ý kiến nữa ai biểu thằng con to cao hơn mình làm chi. Mẹ Anh Tú bị đánh nhưng không thể nói lại tiếng nào chỉ biết ôm con trai dậy. Anh Tú bị đánh đến rất thê thảm.

Tuấn Kiệt đi nhanh vào phòng tắm nhìn Diệu Hằng khóc mà đau lòng vội đỡ dậy cởi trói và ôm lấy. Nàng nhận ra Tuấn Kiệt lập tức khóc oà chỉ muốn được ôm lấy.

- Tuấn Kiệt... Tuấn Kiệt hic...

- Không sao rồi! Có anh ở đây rồi!

Nhìn nàng thế này Tuấn Kiệt chỉ muốn ra đánh Anh Tú thêm một trận nhưng Diệu Hằng đang cần có hắn. Hắn hôn lên trán, lên má ướt giúp nàng bớt sợ hơn rồi cởi áo thun đang mặc trông cho nàng mặc đỡ. Diệu Hằng vẫn khóc nức nở không dám buông Tuấn Kiệt ra. Nàng sợ hãi vô cùng, tuy biết Tuấn Kiệt đã đến nhưng nước mắt cứ tuôn ra. Hắn bế nàng lên ôm chặt trong lòng làm ông bố run run...

- Chuyện này là sao?... Cô gái đó là ai?

- Bạn gái của con... nó bắt cô ấy ép con đến trường đánh nhau để bị đuổi học vĩnh viễn không thể học tiếp hay kể nghiệp tập đoàn

Ba Tuấn Kiệt nghe thế sững ra. Trước giờ Anh Tú luôn là một đứa ngoan như thế làm ông ấy giận lên...

- Chuyện này giải thích với ba ngay đi Tú!

Anh Tú nhìn ông ấy tức giận mà cười nhạt nói...

- Con trai cưng của ba nói thì ba cứ tin đi!

- Sao mày lại dám bắt người làm trò đe dọa thằng Kiệt? Mày muốn tài sản nên mới hại nó đúng không?

Ông ấy thật không bình tĩnh nổi nữa rồi vì những chuyện như thế thật xấu xa. Anh Tú vội ngẩng lên nói lớn...

- Phải, tui muốn tất cả... tui cũng gọi ông là ba mà, tui học giỏi, mọi mặt tui đều cố gắng hoàn hảo mà ông vẫn không coi tui là con... sinh nhật tui ông chỉ cho thư kí mua quà để chiều lòng mẹ tui thôi. Còn sinh nhật hẳn ông tự tay trang trí tiệc từ sáng sớm. Tuy tui không phải con ông nhưng sống chung một nhà ... ông không thể thương tui bằng một phần như hẳn sao? Chỉ cần ông khen tui giỏi, chúc tui sinh nhật vui vẻ con trai cũng khó lắm sao?

Anh Tú vừa nói vừa khóc làm bà mẹ sững sờ nhìn con. Ông bố đứng trơ ra không ngờ mọi thứ là do lỗi của mình. Anh Tú không có ba, mẹ kết hôn chỉ vì tìm người giàu có nên ông ấy là người ba duy nhất tên đó gọi. Nhưng khổ cái ông ấy là loại cha cuồng yêu con trai, trong mắt lúc nào cũng chỉ có con trai cưng Tuấn Kiệt. Chính vì thế càng làm Anh Tú ghen tức với Tuấn Kiệt hơn.

Diệu Hằng vẫn được ăm nhìn sự việc cũng đau lòng thay cho Anh Tú. Tuy làm điều xấu với nàng nhưng cũng coi là có nguyên nhân. Dzậy mà Tuấn Kiệt thờ ơ nói thêm...

- Lỗi tại ông hết đó ông già!

- Cái này... tất nhiên con ruột ba phải thương con hơn rồi nhưng không ngờ làm thằng Tú buồn như thế...

Ông ấy rất lúng túng, đột nhiên phải suy nghĩ nhiều cùng một lúc. Mẹ của Anh Tú ôm lấy con trai mà cũng khóc

- Là do mẹ không tốt... mẹ không cho con người cha đàng hoàng. Mẹ xin lỗi con!

Cảnh này nhìn thật lâm ly làm mấy người giúp việc khóc như đang xem phim tình cảm. Tuấn Kiệt ớn lạnh tay giữ chặt lấy Diệu Hằng mà đi ra. Nàng chỉ cần Tuấn Kiệt là không sợ hãi cũng nín om vai hẳn. Hẳn trước lúc ra còn găm gừ đe dọa...

- Nó hại tui là tại ba....ba liệu hồn mà giải quyết không đẹp mắt tui tìm ba tính sổ?

- Còn tiệc sinh nhật thì sao con trai cưng y như cũ mà

- Tiệc tùng nổi gì? Gửi quà qua đi tui lấy!

Nàng được ôm đi nhìn ông ấy buồn thê thảm. Ba hẳn quả là yêu con đến hơi có vấn đề ở đầu mà. Rồi ông ấy xoay lại đến gần hai mẹ con Anh Tú. Tên nọ vẫn khóc ôm mẹ thì ông bố gãi đầu...

- Sao con không nói lại làm ra những việc này? Con là đứa ngoan ngoãn, ba luôn hãnh diện về con mà

- Đừng nói dối... tui không phải con ông. Tui không đòi hỏi gì được cả, tui cũng không làm ông hãnh diện gì...

Anh Tú nói nghẹn lại là ông ấy thở dài gơ tay xoa đầu Anh Tú...

- Thật mà, ba luôn hãnh diện về con, còn ước gì thằng Kiệt đáng yêu dễ thương được như con... nhưng mỗi đứa mỗi khác. Ba cưới mẹ thì cũng có trách nhiệm với con. Sau này ba sẽ cố hiểu rõ về con nhiều hơn, con đừng ngại mà đòi hỏi ba để ba hiểu thêm về con nha con trai!

Anh Tú nhìn lên. Từ ngày vào nhà này ở gặp ông ấy, được gọi ba hẳn rất hạnh phúc. Cho dù không máu mủ huyết thống nhưng cũng là ba. Và lần đầu có người cho phép hẳn đòi hỏi này nọ với ba làm Anh Tú vừa khóc vừa cười. Mọi thứ có vẻ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Diệu Hằng được bế ra tận cổng mà đủ bình tĩnh nhìn căn nhà như toà lâu đài sân to như sân bóng đá. Tuấn Kiệt là con nhà giàu thật rồi, lúc ra còn có người tiễn cậu chủ nữa. Hẳn đặt nàng ngồi xuống yên chiếc mô tô mà dịu dàng nói...

- Về nhà anh nhé! Thế này về nhà không được đâu!

Diệu Hằng chùi nước mắt còn vờn gặt đầu ngay thì hẳn nhớ ra...

- Àk... mà gọi về cho ba và anh hai trước đi!
- Hả? Sao ba với anh hai biết?
- Tìm không ra người thì đến nhà tìm chứ sao?
- Ông ... sao lại làm vậy chứ?

Nàng nhăn nhó lấy giấy mình tìm điện thoại cũng được Tuấn Kiệt đem ra. Hình ảnh, hay điện thoại của Anh Tú cũng bị hấn xử rồi. Diệu Hằng gọi về cho anh hai lại phải nói dối nhưng Tuấn Kiệt chờ không có ý kiến gì...

~ Có cái điện thoại cũng để rơi em thật hậu đậu đó. Bạn trai em gọi không được đến tìm làm anh và ba lo theo

~ Không phải bạn trai đâu, anh hai!

Nghe nàng “giải thích” Tuấn Kiệt bực mình ngồi lên xe. Hấn đã bắt chấp mọi thứ cứu cái con nhỏ này cuối cùng vẫn là “không phải bạn trai đâu”, hỏi có tức điên lên hay không đây. Diệu Hằng xoay lại ngó mặt hấn đáng sợ chỉ nhắm mắt mô phật thôi

~ Thôi đi mắc cỡ gì nhóc con, em không bị sao là được rồi đi chơi đi. Thằng bạn trai như thế em của được anh hai cũng bái phục!

~ Em không thèm nói tiếp đâu!

Ông anh chết tiệt giỏi chọc nàng. Nhưng Diệu Hằng xoay lại nhìn thì run run hết bực mình ngay. Tuấn Kiệt ở trần chờ nàng, nãy giờ hấn cứ thế mà nàng không nhận ra còn ôm khư khư giờ mới mắc cỡ. Nàng rụt rè lên ngồi thì hấn không do dự nắm cho nàng ôm chặt. Diệu Hằng nhắm mắt má đỏ coi như vì được ôm thân trần của hấn nàng sẽ cố chịu ngồi chiếc xe này lần hai.

Ở nhà Tuấn Kiệt nàng còn bộ đồ lần trước nên thay ra chờ áo đồng phục khô. Nàng ngồi có tí mắc cỡ vì có hai đứa thôi nên cười cười...

- Ông đói bụng chưa? Tui nấu gì cho ông ăn nha!

- Anh đến trễ quá ... xin lỗi!

Hấn ôm lấy nàng xin lỗi rõ ràng áy náy cùng cực. Diệu Hằng xấu hổ nghe tim hấn đập mạnh, bờ ngực thật ấm áp cũng vòng tay ôm lại...

- Không... anh đến kịp mà!

- Vậy có tin anh thích em và làm mọi thứ vì em chưa?

- Tin chứ nhưng đừng liều mạng như vậy nữa lỡ bị đuổi học thật thì sao?

Nàng lúc nghe hấn quyết bất chấp làm chuyện ngốc nghếch vì mình thì rất hạnh phúc dù lo lắng không muốn hấn làm thế. Tuấn Kiệt ôm nàng mà cười khi...

- Đưa chút tiền là lo êm hết chứ gì!

- Hả? Thế sao lúc lưu ban không đưa tiền?

- Bộ em nghĩ trùng hợp mà anh xuống học đúng lớp của em sao cô hai?

Nàng thở hắt ra không ngờ là do hấn có sắp xếp hết chơi nàng lao đao khổ sở. Nàng đâm hấn mấy đâm chỉ làm hấn cười khà khà mà lại ôm nàng nói nhẹ...

- Anh tốn sức đến vậy chịu làm bạn gái của anh nha!

Tim nàng đập loạn. Lòng rất là hạnh phúc nhưng chỉ né ra mà chòm lấy hộp quà. Hấn ngơ ngác nhận lấy...

- Sinh nhật vui vẻ!

- Ủa? Sao nói không biết ngày?

Hắn “hiền khô” bị nàng đánh lạc hướng thành công. Diệu Hằng cười cười trả lời...

- Mới mua!

- Chấp nhận luôn!

Tuấn Kiệt cười có quả còn hơn không. Hắn mở ngay làm nàng rất hồi hộp. Và hắn nhìn 2 bộ muống nĩa khắc tên hai đứa mà bất ngờ đến không nên lời. Diệu Hằng mắc cỡ chết được rụt rè hỏi...

- Thích không?

- Thích! Thích lắm!

Tuấn Kiệt cười tươi ngay như đứa trẻ nhận quà. Hắn nâng niu bộ muống ngay trông thật dễ thương chẳng giống đại ca tí nào. Nàng dồn hết can đảm chòm hôn má lúm Tuấn Kiệt hết hồn lần hai nhìn nàng bên lên nói...

- Nhưng... em không làm bạn gái của anh đâu!

- Gì kì dzậy?

Tuấn Kiệt la lên không chịu. Cả hai tranh cãi về vấn đề bạn trai bạn gái loạn cả lên nhưng vẫn vui vẻ. Dù sao nàng biết hắn thật lòng thích mình và mình càng ngày càng thích thích hắn nhiều hơn là được rồi mặc kệ Tuấn Kiệt bất mãn suốt.

Mọi người đều bất ngờ vì hoàng tử Anh Tú bị đánh bầm dập te tua nhưng vẫn nở nụ cười rạng rỡ có lẽ là đã ổn. Diệu Hằng nghĩ rồi Anh Tú chắc chắn sẽ đến xin lỗi mình bởi bản tính của hoàng tử luôn tốt mà.

Nàng và Thanh Hải vẫn luôn tốt đẹp cùng nhau đi học suốt dù Tuấn Kiệt luôn nổi cơn ghen. Nói rồi, tên đầu gấu ấy có làm gì nàng cũng mặc kệ mà. Hải hỏi...

- Pà đang quen Tuấn Kiệt hả?

- Sao ông...

- Tui nghe anh Phong kể, nghe tả lại chắc là Tuấn Kiệt rồi. Pà cũng không cần giấu cả tui đâu ... dù tui không thích hắn nhưng cũng sẽ ngầm ủng hộ pà.

Nàng nghe liền bối rối. Nàng đâu có quen Tuấn Kiệt chỉ là cho hắn ôm nhiều nhiều, hun chút xiu, hẹn hò ít ít thôi nhưng nàng không muốn giấu Thanh Hải. Diệu Hằng nói lí nhí...

- Tui đâu có giấu tại ... không thể để mọi người biết!

- Yên tâm, tui là bạn tốt sẽ giữ bí mật cho pà!

Hải làm nàng cười. Tên bạn cũng còn chút buồn nhưng không đến nỗi khổ sở lắm. Mọi việc điều êm đẹp như lúc ban đầu luôn có vị trí đặc biệt cho bạn thân. Cả hai cùng đi vào trường... ai cũng mãn nguyện trừ một người...

Tuấn Kiệt ăn muống cặp của cả hai mà vẫn không vui. Nàng biết hắn giận nên bên lên hỏi?

- Hôm nay có ngon không?

- Không ngon!

- Thế sao lại ăn hết rồi!

Diệu Hằng cười chọc hắn làm hắn nổi điên lại giở trò du đảng còn đồnăn nỉ tha thiết

- Làm bạn gái của anh đi mà!

Hắn thật rầu rĩ. Đại ca không thiếu gì chỉ thiếu bạn gái thôi. Một nỗi khổ tâm không thể tả. Diệu Hằng lại mím môi né sang chuyện khác...

- Ba ông và Anh Tú sao rồi?

- Cũng tốt nhưng tài sản dĩ nhiên vẫn là của anh đây. Dù sao nó cũng chỉ thích ba thôi!

- Tốt rồi!... Vậy anh sẽ đi du học theo ý ai?

Diệu Hằng rụt rè hỏi đầy lo lắng. Tuấn Kiệt nhìn mà nheo mắt cười kéo nàng lại gần. Tim nàng muốn rớt ra nhìn gần cái mặt đẹp trai bất lương...

- Chúng ta kết hôn rồi cùng du học nhé!

Nàng sững ra tròn mắt nhìn hắn. Nàng mới học lớp 12 mà đã bị cầu hôn rồi. Diệu Hằng mắc cỡ đánh hắn...

- Ông khùng hả?

- Khùng gì chứ? Năm sau em 19, anh 20 đủ tuổi kết hôn rồi. Anh đây mà đi 4 năm em chờ không nổi đâu!

Hắn nói thôi chưa đủ còn tiến đến, nàng bối rối thật không muốn xa đến 4 năm. Nhưng kết hôn đâu phải chuyện đùa, còn quá sớm, cả hai còn nhỏ quá mà. Hắn nhìn nàng đỏ mặt thật dễ thương mà hun lên lên môi làm Diệu Hằng sượng tỉnh bất ngờ che miệng. Tuấn Kiệt bá đạo nói...

- Từ giờ đến cuối năm còn dài, em cứ suy nghĩ lời cầu hôn của anh đi!

- Anh đừng có giỡn mà!

Nàng mắc cỡ khom đầu nói thẹn thùng. Hắn vẫn ôm nói khẽ...

- Ai mà giỡn chứ? Bạn gái hay vợ gì cũng được, em chắc chắn phải nấu cơm cho anh ăn cả đời rồi!

- Cả đời hả?

Cả đời thì chắc nàng tiêu đời với hắn quá. Diệu Hằng ngẩn tò te ra nghĩ đến viễn cảnh thê thảm ở tương lai thì không khỏi đau lòng. Tuấn Kiệt cười lại nhân cơ hội cô ngốc lơ là hun thêm một cái. Nàng thẹn đến má đỏ ửng dí đánh hắn.

Nàng và hắn chạy giỡn loạn trên sân thượng, cũng chẳng chịu làm bạn gái nhưng cả hai cứ như thế bên nhau rất lâu rất lâu... luôn cùng ăn cơm và yêu nhau nhiều thêm cả quãng đời dài phía trước.

[End]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-le-so-14>